Пам'ятаймо про Україну!

СВОБОДА

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

ЦІНА $1.00 РАЗ НА ТИЖДЕНЬ ONCE A WEEK PRICE $1.00

РІК CX П'ЯТНИЦЯ, 9 ТРАВНЯ 2003 РОКУ ЧИСЛО 19 VOL. CX FRIDAY, MAY 9, 2003 No. 19

Борис Тарасюк обраний головою Народного Руху України



Борис Тарасюк, голова Народного Руху України

КИЇВ. – В суботу, 3 травня, 13-ий з'їзд Народного Руху України обрав депутата Верховної Ради Бориса Тарасюка головою Народного Руху. Його кандидатуру на цей керівний пост підтримали 808 делегатів з'їзду, проти було 10, утрималися 16.

Обрання Б. Тарасюка не було несподіванкою, хоч і не всі регіональні осередки Руху підтримували його кандидатуру, оскільки він лише на початку березня став рухівцем, вийшовши з партії „Реформи й порядок". Альтернативою Б. Тарасюкові був провідник харківської обласної організації НРУ Анатолій Семенченко.

Б.Тарасюка, колишнього міністра закордонних справ України, політика виразної західньої орієнтації, запросили до Руху, щоб підсилити цю політичну структуру, у якій мало що збереглося від того Руху, котрий не давав спати владі на початку 90-их років, внести в її діяльність нові, конструктивні ідеї, спробувати об'єднати розколоту в 1999 році організацію.

Уперше про Б.Тарасюка як потенційного голову Руху оголосив Віктор Ющенко на прес-конференції, що відбулася через тиждень після повернення керівника „Нашої України" з США в лютому 2003 р.

Саме тоді в його оточенні усвідомили необхідність реорганізації апарату, яка передбачала б розподіл відповідальности за різні ділянки праці, у результаті чого реалізувався б потенціял таких діячів, як О. Рибачук, П. Порошенко, Ю. Костенко, Ю. Єхануров, Б. Тарасюк.

Є тут ще одна причина. Для В. Ющенка, який має кращі показники в президентській гонитві, залишається болючим питання, під яким виглядом йти на вибори - єдиної партії або маштабної структури, що включає в себе політичні, суспільні і профспілкові організації. Як стверджує преса, йшлося навіть про назву для такої коаліції – „Народний Рух – Наша Україна". А для такої сили потрібний і відповідний провідник.

На з'їзді НРУ В. Ющенко також говорив про важливість тих людей, що будуть формувати „нову команду", від чого буде залежати „демократична складова" майбутніх виборів.

Сам же Б.Тарасюк, виступаючи ще перед голосуванням, окреслив найголовніші завдання розвитку партії. За його словами, необхідно організаційно зміцнювати НРУ для того, щоб „повернути партії провідні позиції в українському політикумі", але в складі бльоку „Наша Україна".

НРУ повинен також зосередитися на створенні умов для об'єднання національно-демократичних сил, повному виконанні програм Руху і бльоку „Наша Україна", вирішенні низки економічних проблем.

Говорячи про зовнішню політику, Б. Тарасюк підкреслив, що НРУ має активно підтримати курс на евроатлантичну інтеґрацію України. Він закликав усі політичні сили почати процес об'єднання, відзначивши, що даний з'їзд може стати початком такого процесу.

У свою чергу, кандидат на пост голови НРУ, керівник Харківської обласної організації партії Анатолій Семенченко у своєму виступі заявив, що „Рух має всі перспективи зійти з національно-демократичних рейок". За його словами, виступ Б. Тарасюка на 13-му з'їзді і його заяви, зроблені в пресі раніше, дають підстави говорити, що Рух об'єднається в єдину партію, але не на національно-демократичній основі, а на ліберальній. „Я - за об'єднання, але за об'єднання в НРУ", - наголосив А. Семенченко. Він додав, що вважає за необхідне зформувати Рух як велику, могутню, організовану силу, і що Харківська обласна організація Руху ніколи не погодиться з позицією бльоку „Наша Україна" щодо об'єднання з комуністами. На думку А. Семенченка, НРУ і „Наша Україна" повинні бути в опозиції, але не повинні єднатися з комуністами.

(Закінчення на стор. 3)

Заходи з відбудови Іраку тривають

ПАРСИПАНІ, Н. Дж. – Незважаючи на всі післявоєнні труднощі, відбудова Іраку та спрямовання його майбутніх провідників на демократичний шлях незаперечно рухається вперед.

30 квітня, в Лондоні на запрошення США та Великої Британії зібралися представники Італії, Еспанії, України, Данії, Болгарії, Голяндії, Албанії, Філіпін, Австралії, Південної Кореї і Катару. На конференції було схвалено „стабілізаційні дії" щодо повоєнного Іраку.

Ірак буде розподілений на три військові округи під керівництвом США, Великої Британії та Польщі. Підрозділи всіх країн підпорядковуватиметься командуючому американськими силами в Іраку генералові Томі Френксові. Очікується, що в травні відбудеться ще дві зустрічі країн-учасниць коаліції – у Великій Британії і в Польщі.

Відвідуючи 5 травня місто Базру на півдні Іраку, колишній американський генерал Джей Ґарнер, призначений цивільним адміністратором Іраку, заявив, що дозрівання на політичному фронті має неабиякі успіхи, і він очікує вже в травні формування основи перехідного іракського уряду. Це після того, як головні іракські опозиційні угрупування погодилися допомогти створити національну асамблею з понад 350 депутатами, котрі зустрінуться ще цього місяця, щоб обрати проміжних виконавчу раду чи прем'єр-міністра для керування державою. Крім того, Дж. Ґарнер сказав, що дев'ять іракських провідників, які представляють різноманітні релігійні та етнічні групи, утворять ядро „іракського уряду з іракським обличчям".

Він також підтвердив, що колишній службовець Державного департаменту США Пол Бремер має наступного тижня прибути до Іраку, щоб перебрати відповідальність за політичні процеси в країні. Призначення 1 травня П. Бремера є перемогою внутрішніх непорозумінь в Департаменті оборони, який наполягав на тому, щоб затримати котнролю окупації більше ефективною і з кращими успіхами, та Державним департаментом, який підкреслював, що коли США хочуть мати пошану від іракців, арабів і всіх спостерігачів довкруги світу, то керування Іраком має бути в руках цивільних осіб.

(Закінчення на стор. 4)

Американсько-українське партнерство, спрямоване проти корупції

Р.Л. Хомяк

КИЇВ. – Вимовіть фразу „В Україні є корупція" – і ваш співрозмовник починає позіхати. Або скаже: „Є і буде". Адже понад 86 відсотків населення України вважає, що корупція в Україні дуже поширена, і кожний другий мешканець України має досвід з корупції: або шукав протекції, або давав хабара.

А західні засоби масової інформації і різні міжнародні організації розміщують Україну у верхніх рядках списків корумпованих країн.

Але щось в тій справі робиться. Помітні заходи з метою викорінення цього нездорового явища, і то за наші гроші, за гроші американських платників податків.

Менш як півтора року тому в Україні почала діяти Програма „Партнерство за прозоре суспільство" – на базі гранту від Агенції США з міжнародного розвитку (USAID). Тут ключевим словом є „партнерство", бо за цей порівняно короткий час в одинадцяти містах України – Донецьку, Сумах, Миколаєві, Херсоні, Лубнах, Львові, Дрогобичі і Чернівцях, з'явилися місцеві партнери, коаліції громадських організацій. Вони співпрацюють з київським бюро програми, яким керує Марта Коломиєць.

Я вже з десяток років зблизька спостерігаю ефективність американської державної допомоги в Україні (а до того понад два десятки років спостерігав її в Африці), і давно дійшов до висновку, що ця допомога нагадує гіпсову пов'язку на зламаній руці або нозі: без гіпсу не обійтися, але під гіпсом атрофуються м'язи. Знімеш гіпс – кістка ціла, а кінцівка забула, як рухатися. Чимало американських програм допомоги процвітають, як довго діє грант, а коли він закінчиться – все якось розплливається, надане обладнання – зношене, припадає порохом, а то й десь зникає.

Звичайно, є вийнятки. І в цих вийнятках є спільна характеристика: місцеві співробітники таких проєктів працюють з переконання, не тільки за пристойну платню від „дядька Сема" (чи „дядька Джорджа", у випадку проєктів, що їх

(Закінчення на стор. 5)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Україну запросили у післясадамівську коаліцію

КИЇВ. –МЗС України отримало пропозиції про участь українських військових в стабілізаційних силах в Іраку, заявив начальник пресслужби МЗС Маркіян Лубківський 6 травня. „У нас вже є відповідні пропозиції з цього питання, які ретельно вивчаються. З нашого боку також узагальнюються пропозиції і визначаються можливості такої участі. У зв'язку з цим проходять інтенсивні консультації з американською стороною. Безумовно, Україні є що запропонувати і про це знають наші партнери", сказав він (минулого тижня Україна запропонувала участь своїх військ у т.зв. „стабілізаційних силах" в Іраку). 30 квітня в Лондоні з участю України відбулася координаційна зустріч представників країн - потенційних учасниць стабілізаційних сил в Іраку. Ірак плянується розділити, як мінімум, на три зони - під управлінням США, Великобританії і Польщі. Найперше говорилося, що український військовий контингент виконував би свої завдання в окрузі Великої Британії або Польщі.Тим часом Міністерство оборони України пояснило механізм згоди на участь українських військових в Іраку. Зацікавлена сторона повинна звернутися до МЗС України. У разі прийняття позитивного рішення МЗС, його повинна схвалити Верховна Рада. Тому говорити про відправу додаткових підрозділів в якісь країни, крім тих, де перебувають українські миротворці, поки передчасно", – сказав начальник пресслужби Міністерства оборони Костянтин Хівренко.

США вважають Україну найбільшим піратом

ВАШІНҐТОН. – Торговельне представництво США 2 травня назвало Україну найбільшим порушником прав на інтелектуальну власність і заявило, що санкції проти неї скасовуватися не будуть. Україна опинилася поміж п'ятдесяти країн, які мають проблеми зі захистом авторських прав, втім, їй єдиній надано статус „пріоритетного порушника" у щорічному списку, оприлюдненому Торговельним представництвом. Речники уряду Джорджа Буша заявили, що неспроможність України достатньо захистити права на інтелектуальну власність може поставити під загрозу її вступ до Світової організації торгівлі та, як було сказано, серйозно підірвати спроби офіційного Києва привабити інвестиції. Санкції проти України на 75 мільйонів долярів було запровавадженo в січні 2002 року. Загалом піратство щороку завдає американській промисловості збитків на 22 мільярди долярів.

Л. Кучма поїхав у дитинство

ЧЕРНІГІВ. – Президент України Л. Кучма 6 травня відвідав свою батьківщину – Чернігівську область. „Я з великим задоволенням повертаюся на рідну землю. Нічим іншим це не можна замінити", сказав він у місті Семеновці. Л. Кучма прилетів у Семеновку на вертольоті. В інтерв'ю журналістам він відзначив, що такий засіб пересування дуже зручний. „Мені здається, що кожен губернатор повинний мати таку машину. Проїхати, подивитися зверху, з такої машини всі гріхи видно", сказав Президент. У Семеновці Л. Кучма поклав квіти до пам'ятника двічі герою СРСР льотчику-штурману Василеві Сеньку, побував у церкві Казанської Божої Матері та відкрив операційно-реанімаційне відділення Семенівської центральної районної лікарні, ремонт якої зроблений з доручення Л. Кучми. Лікарня тепер відповідає европейським стандартам. У селі Костобобриві Президент відвідав школу, у якій учився, відвідав могилу матері Параски Трохимівни, яка похована в селі Олександрівка, а також село Чайкине, де він народився.

В Івано-Франківську вандали пошкодили пам'ятник

ІВАНО-ФРАНКІВСЬК. – 1 травня на меморіяльній площі міста Івано-Франківська вже вкотре вчинено акт вандалізму. Невідомі зловмисники цього разу пошкодили символічну могилу-пам'ятник, споруджену для вшанування пам'яті загиблих спецпоселенців. У монументальній каплиці, яка поруч, вибито кілька вікон-вітражів. Лише минулого року на меморіяльній площі вчинено 10 актів вандалізму. Винуватці жодного з них не знайдені. Цього разу напередодні Першотравня постраждав пам'ятник спецпоселенцям. Цю символічну могилу встановили минулого року на відзначення пам'яті сотень тисяч галичан, вивезених на спеціяльні поселення в радянські роки. Голова обласної спілки спецпоселенців Ярема Терешкун переконаний, що наруга, вчинена над могилою-пам'ятником, далеко не справа рук випадкових хуліганів.Збитки від завданого руйнування зараз підраховують, однак моральної шкоди, яка спричинена людям, які були примусово вивезені з рідної землі, не зможе, очевидно, оцінити ніхто.

В Україні виходили на вулиці на честь 1 травня

КИЇВ. – Українські ліві та інші опозиційні партії на першотравневих заходах до традиційних вимог покращення рівня життя додали гасла з осудом запропонованих президентом Кучмою політичних реформ. Кілька тисяч людей вийшли на демонстрацію у Києві, організовану комуністами, до яких долучилися прихильники Бльоку Юлії Тимошенко та інші. Віча і демонстрації відбулися також в інших реґіонах, але переважно на сході та півдні України. У Криму демонстранти вийшли під червоними прапорами і проросійськими гаслами. Останнє опитування виявило, що значна частина людей у західних реґіонах вважає перше травня звичайним вихідним днем.

Таращанський прокурор буде на волі

КИЇВ. – Прокурор Таращанського району Сергій Обозов за зловживання службовим становищем і фальшування документів у зв'язку зі „справою Ґонґадзе" засуджений на 2.5 роки позбавлення волі з позбавленням права займати посади в прокуратурі, органах внутрішніх справ і судах впродовж трьох років. Таке рішення прийняв 6 травня Шевченківський місцевий суд Києва. У той же час С. Обозов звільнений від покарання на підставі закону України „Про амнестію", тому що на момент скоєння злочину він мав на утриманні неповнолітню дочку. Зазначені в судовому рішенні злочини С. Обозов скоїв при проведенні першочергових слідчих дій кримінальної справи – виявлення в Таращанському лісі обезголовленого тіла, котре пізніше було ідентифіковано як тіло Георгія Ґонґадзе. Обезголовлений труп був виявлений 3 листопада. При проведені первинних слідчих дій працівниками прокуратури був допущений ряд процесуальних порушень.

За повідомленнями інформаційних аґентств



ЛЬВІВ. – 3 травня в області пройшов холодний атмосферний фронт, що супроводжувався грозами, градом, сильним дощем і вітром. Дві третини будинків Львова (489 тис. осіб) та 64 населених пункти області залишились без світла, підтоплено кілька десятків будівель в центральній частині міста, повністю зруйновано дахи 27 і пошкоджено дахи 213 житлових будинків, у значної кількості будинків вибито віконні шибки. На світлині: на львівській вулиці. Фото УНІАН

Обговорювали питання взаємин НАТО - Україна

ВАШІНҐТОН. – 5 травня почалося триденне засідання Північно-Атлантичного Альянсу, на котрому обговорювалися питання взаємин України з НАТО.

У засіданні взяли участь, зокрема генеральний секретар НАТО Джордж Робертсон, який був ініціятором скликання, секретар Державного департаменту США Доналд Рамсфелд, представники 19 країн-членів НАТО і представників сімох недавньо запрошених до вступу країн.

Україну представляли секретар Ради національної безпеки та оборони Євген Марчук і міністер оборони України Володимир Шкідченко. Під час зустрічі Генеральний секретар НАТО Джордж Робертсон заявив, що найбільші перешкоди на шляху України до організації подолано. Зокрема Дж. Робертсон сказав: „Співпраця між Україною і НАТО завжди перебувала високо в списку стратегічних пріоритетів Альянсу.

За останній рік у взаєминах між Україною і НАТО мали місце певні проблемні моменти, але зараз ці труднощі подолано, ми рухаємось вперед. Я хотів би сказати, що український уряд докладає великих зусиль для досягнення мети на шляху до евроатлантичної інтеграції".

Керівник Альянсу вважає, що в Україні стає більш прозорим оборонне плянування й підготування бюджету, збільшується демократична контроля над армією, окрім того, до НАТО наближаються стандарти збройних сил України.

Дж. Робертсон нагадав, що Україна має реформувати не тільки армію, але й прикордонні та внутрішні війська, аби краще боротися з тероризмом і організованою злочинністю. За словами керівника НАТО, тепер час для політичних заяв закінчився і Україна має виконати зобов'язання, взяті під час зустрічі в Празі.

Євген Марчук назвав зустріч, дуже корисною. „Розмови між друзями не завжди лунають як найсолодша музика, але вони дуже корисні", – сказав він.

Стосовно часуподання заяви України на членство у НАТО, Є. Марчук сказав: „Україна може подати заяву після того, як, по-перше, виконає цільовий плян, потім перейде до пляну дій щодо членства, потім буде інтенсифікований діялог, внутрішня процедура, консенсус у себе вдома, підтримка населення не нижче 51 відсотка і далі ще ціла низка процедур, тобто це – довготривалий шлях".

За матеріялами ЗМІ



Віктор Ющенко промовляє на з'їзді. *Фото УНІАН*

Борис Тарасюк...

(Закінчення зі стор. 1)

З'їзд НРУ обрав також заступників голови партії. Ними стали народні депутати Роман Зварич, Юрій Ключковський, Вячеслав Коваль, Лесь Танюк, а також колишній міський голова Львова Василь Куйбіда.

У рамках з'їзду НРУ і Республіканська християнська партія (голова Микола Поровський) підписали угоду про співробітництво.

13-ий з'їзд Народного Руху України також визнав неприйнятними ініціятиви Л. Кучми щодо політичної реформи і закликав В. Ющенка дати згоду на висунення його кандидатури у президентських виборах.

У спеціяльній заяві, прийнятій 13-им з'їздом НРУ, підкреслюється, що „Народний Рух України жадає від влади реального забезпечення основних прав і свобод громадянина на вільне поширення й одержання інформації", що влада чинить „божевільний тиск" на ЗМІ, також залишається невирішеним питання їхньої економічної незалежности. „НРУ жадає від Президента Леоніда Кучми запровадити річний мораторій на будь-які перевірки, а фактично – переслідування з боку фіскальних органів влади тих підприємців і фірм, котрі інвестують свій капітал у засоби масової інформації".

Ще в одній окремій заяві 13-го з'їзду НРУ його учасники остерігають суспільство перед загрозою перетворення України в авторитарну державу.

З інформації „Української правди"

Л. Кучма не бачить альтернативи поглибленню стосунків з Росією

СИМФЕРОПОЛЬ. – Президент Леонід Кучма на спільній прес-конференції з президентом Владіміром Путіним у Криму 2 травня вів мову про необхідність розбудови єдиного економічного простору з Росією та іншими країнами СНД. „Альтернативи поглибленню стосунків з Російською насамперед федерацією, нашим стратегічним партнером, але також і в межах майбутнього економічного простору, СНД, Україна не бачить", – сказав Президент Л. Кучма. Але водночас Л. Кучма згадав і про проголошений ним европейський курс та назвав майбутнім України спільний економічний простір з Европейським Союзом.



Л. Кучма (зліва) і В. Путін під час неофіційної прогулянки в Криму. *Фото УНІАН*

Російський президент наголошував на тому, що офіційний Київ має координувати свій вступ до СОТ з Москвою. „Сенс усієї цієї праці в тому, щоб максимально лібералізувати торговельно-економічні зв'язки в межах наших держав при винесенні спільних позицій на зовні", – сказав В. Путін. Л. Кучма погодився з цим, згадавши про перешкоди, на які, за його словами, натрапила Україна.

Два президенти виступили перед пресою після переговорів, на яких, зокрема, йшлося про процес створення міжнародного ґазотранспортного консорціюму та приєднання до Світової організації торгівлі.

Бі-Бі-Сі

Критичне слово – не в пошані

ПАРСИПАНІ, Н. Дж. – Всупереч нашому щирому бажанню, Україна надалі залишається у списку країн, де є великі проблеми зі свободою слова. Згідно з останнім звітом правозахисної організації „Фрідом Гавз", оприлюдненим 2 травня, засоби масової інформації в Україні перебувають ще під більшим тиском, ніж про це констатував попередній звіт цієї організації. Мало втішає, що рівень свободи слова понизився також в Росії та Венесуелі. Звіт підкреслює, що зазнають систематичного переслідування аж до застосування насильства, ті українські журналісти, котрі розстежують корупцію в державі. Чиновники знаходять все нові способи нібито „легального" втручання в тематику газет і телевізійних програм. Згідно з критеріями „Фрідом Гавз", показник свободи слова в Україні дійшов до цифри 67, яка означає, що у країні ця свобода відсутня.

Подібний висновок міститься у найновішому звіті міжнародної організації „Репортери без кордонів", оприлюдненому 5 травня. З нього ми довідуємося, що в 2002 році в Україні одного журналіста було вбито, двох ув'язнено, вісім зазнали переслідування і фізичного насильства, п'ятеро постійно отримують погрози. В порівнянні з попереднім, 2001 роком, „зафіксовано збільшення фізичного переслідування журналістів, зокрема у провінції. Жодне розслідування з приводу вбивств чи зникнень журналістів не завершене – в той час, як найвищі чини держави, котрі фігурують у цих справах, користуються своєю безмежною безкарністю".

Далі „Репортери без кордонів" відзначають, що право суспільства на отримання інформації постійно порушувалося в часі останніх виборів до Верховної Ради, що телевізійні канали та інформаційні аґенції перебувають під жорсткою контролею з боку найближчого оточення Президента Л. Кучми, що останнім часом олігархи захоплюють у свої руки реґіональні засоби інформації, які дотепер мали більшу незалежність, щоб і їх підпорядкувати скорумпованій владі.

На щастя, не можна сказати, що українське суспільство байдуже до проблеми підставових людських прав і свобод. Як уже повідомлялося, 3 квітня Верховна Рада ухвалила зміни до законів, які ґарантують свободу слова. Наприкінці квітня Президент Л. Кучма підписав цей ухвалений парляментом закон. Що означатиме його практичне застосування? Мабуть, найважливіше – що посадові особи, які іґноруватимуть цей закон, платитимуть значну грошову кару. По-друге, „інформація з обмеженим доступом може бути оприлюднена без згоди її власника, якщо ця інформація є суспільно значною, тобто якщо вона є предметом громадського інтересу і якщо право громадськости знати цю інформацію переважає право власника на її захист".

Удосконалений закон забороняє створювати будь-які органи державної влади, будь-які посади, які б здійснювали контролю за змістом інформації, що її розповсюджують ЗМІ. Також передбачається, що коли урядова особа чи група осіб переслідуватиме журналіста за виконання ним своїх професійних обов'язків, то таке переслідування тягне за собою кримінальну відповідальність. У випадку ж подання в ЗМІ необ'єктивної, недостовірної інформації, органи державної влади всіх рівнів, захищаючи честь, гідність та ділову репутацію, можуть вимагати лише спростування неточної інформації, але не відшкодування моральної (немайнової) шкоди.І ще така деталь: „Журналіст та засіб масової інформації звільняються від відповідальности з розповсюдження інформації, котра не відповідає дійсності, якщо суд встановить, що журналіст діяв добросовісно та здійснював її перевірку".

Яку ж реакцію викликали ці законодавчі зміни? Професійно-громадське об'єднання „Асоціяція працівників ЗМІ України" звернулася до Президента Л. Кучми з проханням відіслати затверджений закон на доопрацювання до Верховної Ради, бо в ньому „є багато неузгодженостей і мало реальних кроків щодо захисту свободи слова в Україні". Зокрема автори цього звернення вважають невдалим, неузгодженим з Конституцією додаток про те, що особа звільняється від відповідальности за розголошення інформації з обмеженим доступом, якщо суд зробить висновок, що ця інформація є суспільно значною. Представники Асоціяції стверджують, що творці оновленого закону керувалися не бажанням допомогти українській журналістиці в її тяжких проблемах, а вузькпартійними розрахунками сподобатися виборцям. Насправді ж „здійснення цього закону може принести нашому суспільству більше шкоди, ніж користи", – підкреслюють члени Асоціяції працівників ЗМІ України.

А тим часом авторитарна сутність теперішньої влади в Україні продовжує давати логічні для неї результати: в кінці квітня Генеральна прокуратура порушила відразу аж п'ять кримінальних справ проти реґіональних ЗМІ – відверто за те, що вони критикували діяльність Адміністрації Президента і самого Л. Кучми. Марія Самбур, керівник юридичного відділу київського Інституту масової інформації, який водночас є українським представництвом „Репортерів без кордонів", висловила думку, що нові кримінальні справи проти журналістів свідчать, що „нинішня влада почала активно готуватися до майбутніх президентських виборів".

Голова Комітету Верховної Ради з питань свободи слова та інформації Микола Томенко, коментуючи ці нові порушення кримінальних справ проти п'ятьох реґіональних газет, закликав депутатів припинити подібні дії Генерального прокуратури, бо інакше треба буде чекати на „побиття журналіста за будь-яке критичне слово". Мабуть, передчасно було б радіти з того приводу, що Президент Л. Кучма попросив Генерального прокурора С. Піскуна припинити всі кримінальні справи, порушені проти ЗМІ, сказавши, що він сам себе може захистити. Вже це зауваження свідчить, що державні керівники сприймають пресу як щось таке, від чого завжди треба захищатися, а не як важливий засіб перемоги правди і справедливости в суспільстві.

Петро Часто

АМЕРИКА І СВІТ

США вимагають від Сирії і Лівану дій проти войовничих угруповань

БЕЙРУТ, Ліван. – Державний секретар США Колін Павел 3 травня заявив, що Сирія і Ліван, у межах ширшого пляну мирного врегулювання на Близькому Сході, повинні припинити підтримувати войовничі угруповання, які діють проти Ізраїлю. Промовляючи в Бейруті, Колін Павел сказав, що для ліванської армії настав час припинити присутність партизан угруповання „Гезбола" в південному Лівані. До Лівану К. Павел прибув з Сирії, де, за словами секретаря Державного департаменту США, він і президент Сирії Башар аль-Асад обговорили всі досі не розв'язані проблеми реґіону. Сирія назвала переговори конструктивними, відвертими і позитивними. К. Павел заявив про те, що США мають на меті утворення палестинської держави 2005 року – за умовами міжнародного пляну мирного врегулювання, переданого ізраїльтянам і палестинцям цього тижня.

Землетрус у Туреччині

АНКАРА, Туреччина. – 1 травня на південному сході Туреччини, у провінції Бінгаль, стався землетрус силою 6.4 бала за шкальнею Ріхтера. За офіційними даними на цей час, загинуло близько 150 осіб, 300 осіб поранено. Зруйновано багато будинків. Рятувальні роботи було зосереджено на школі-інтернаті у місті Бінґол, під руїнами якої опинилося понад сто дітей. 69 дітей врятовано, 35 дітей змогли вибратися із-під завалів самостійно, а 25 витягли рятувальники. З-під руїн також дістали двадцять п'ять тіл. Точна кількість дітей, які потрапили в завал, невідома. Дванадцятирічний хлопчик, якого витягли з-під уламків, сказав, що чув голоси інших дітей, які кликали на допомогу. Добровольці та вояки розбирали руїни голіруч. Віддаленість враженого реґіону та слабкість тамтешньої інфраструктури ускладнювала рятувальні дії.

МАҐАТЕ вважає за потрібне знову перевірити Ірак

НЬЮ-ЙОРК. – Міжнародна аґенція з атомної енергії МАҐАТЕ звернулась до Сполучених Штатів із проханням дати можливість групі дослідників організації прибути до Іраку, аби ті визначили, чи з тамтешніх атомних об'єктів зникли якісь радіоактивні матеріяли. Речник організації Меліса Флемінґ заявила, що Аґенція стурбована повідомленнями про розграбування об'єктів, попри запевнення Сполучених Штатів, що їх було взято під охорону. Речниця організації повідомила, що директор Аґенції Мохамед ель-Барадей минулого тижня написав до Вашінґтону, пропонуючи організувати місію до Іраку. Завдання такої місії було б обмежене лише перевіркою того, чи радіоактивні матеріяли, які в минулому були предметом інспекцій, все ще перебувають на місці.

Росія заважатиме участі інших партнерів у консорціумі

ЛОНДОН. – Провідний німецький фахівець з пострадянських держав сказав, що у Німеччині скептично дивляться на можливість повноцінної участи західних компаній у створюваному міжнародному газотранспортному консорціюмі, який керуватиме українськими газопроводами. Директор програм Німецької ради міжнародної політики Александер Рар сказав, що, на його думку, російські олігархи хочуть використати свій значний вплив на Україну, щоб зменшити імовірність участи західніх партнерів у консорціюмі. Німецькі фахівці вважають російських олігархів найбільшою перепоною до участи Німеччини у цьому консорціюмі, оскільки, за їхніми підозрами, росіяни воліють перебрати під власну контролю українську газово-транспортну систему, домовившись відповідно з українськими олігархами.

Іван Павло II в Еспанії

МАДРИД, Еспанія. – На летовищі Мадриду 3 травня Святішого Отця Івана Павла II зустріли король і королева Еспанії. Візита Папи тривала два дні. Відзначаючи своє 83-річчя, Іван Павло II відвідав у Мадриді злет римо-католицької молоді і канонізував ще п'ять святих. Участь у Службі Божій та церемонії канонізації 4 травня взяв, як повідомляють, мільйон людей, що заповнили центральну площу еспанської столиці та прилеглі до неї вулиці. Церемонію передавано на величезних телевізійних екранах, а над натовпом височіли портрети п'ятьох святих – трьох еспанських ченців і двох священиків.

Деяких в'язнів з Ґвантанамо звільнять цього тижня

ВАШІНҐТОН. – 6 травня урядовці США сказали , що вони не знайшли жодного свідчення проти приблизно 15 в'язнів, і їх мають звільнити з бази в Ґвантанамо на Кубі цього тижня. Ці в'язні, поміж яких є принаймні один підліток до шістнадцяти років, не є важливі для розвідки. Пентагон каже, що звільнення плянувалося впродовж певного часу, і що це не є відповіддю на тиск з боку секретаря Державного департаменту Коліна Павела, який закликав вирішувати справи в'язнів швидше. Активісти правозахисних рухів критикують умови, в яких утримують в'язнів, а також те, що у них немає права на захист у суді. На американській базі в Ґвантанамо утримують 600 в'язнів, захоплених під час кампанії в Афганістані 2001 року.

Екіпаж МКС повернувся на Землю

МОСКВА. – Екіпаж міжнародної космічної станції (МКС), який затримався на орбіті через катастрофу космічного корабля „Коламбія" в лютому цього року, повернувся 4 травня на землю, хоча й не обійшлося без проблем. Незадовго до приземлення корабля „Союз" росіяни втратили з ним звязок і післали на його пошуки в казахстанському степу 15 літаків і 50 авт. Дві години пізніше капсулу космічного корабля знайдено, члени екіпажу – двоє американців і один росіянин – самі відчинили люк і вийшли назовні. Спусковий апарат корабля „Союз" приземлився на відстані понад 400 кілометрів від заданого району.

Торнадо залишають по собі смуги руйнації

ПІРС СИТІ, Мо. – Під час низки потужних гураганів-торнадо, що в неділю, 4 травня, вразили американський Середній Захід – зокрема потерпіли штати Місурі, Кензас і Тенесі. Речники поліції повідомили, що загинуло 39 осіб. Гурагани зруйнували багато будинків і залишили по собі смугу руйнації завширшки в кількасот метрів. Будинки були зрівняні зі землею – начебто в них ударив метеорит або бомба. Дон Пікард, речник Центру надзвичайних ситуацій в Канзас-Сіті, розповів, що на час гураганів пасажирів у міжнародному летовищі Кензас-Сіті завели до підземних тунелів, а всі лети припинили.

За матеріялами ЗМІ

Заходи з відбудови...

(Закінчення зі стор. 1)

Важливим є й те, що з підтримкою США зформовано 150-членну групу іракських біженців, які проживали в Америці та Европі, котрих завданням є допомагати Іракові ставати на власні ноги та творити новий Ірак. Ця група дорадників є членами Ради відбудови і розвитку Іраку, котрих завданням є розбудити до життя вмираючі міністерства та промощувати шлях переходу до іракцями очолюваного державного ладу.

Тим часом кристалізуються дальші пляни, і США висловили надію на розміщення в Іраку міжнародного військового контингенту для стабілізації країни.

3 травня американський речник повідомив, що США і Британія готують проєкт резолюції Ради Безпеки ООН, за якою Організація Об'єднаних Націй матиме в Іраку певну ролю у відбудові і допомоговій діяльності, але не в підтриманні миру.

Міністер закордонних справ Британії Джек Стро сказав, що остаточного рішення щодо пляну розміщення стабілізаційного контингенту ще немає. Натомість міністер закордонних справ Польщі Влодзімєж Цімошевіч заявив, що такий плян може бути готовий уже цього місяця.

Хоча чимало навчальних закладів у Багдаді зазнали руйнації, все ж таки вже почали працювати школи – вперше від часу повалення Садама Гусейна. Зі стін кляс знято портрети колишнього іракського провідника, але його обличчя і досі можна побачити в більшості підручників. Відновлення праці шкіл є важливою ознакою поступового повернення Багдаду до нормального життя. Проте вчителі стурбовані, чи їм платитимуть, а чимало батьків переймаються проблемами безпеки в Багдаді – і в результаті не випускають дітей з осель.

Як виглядає, всі заходи стосовно стабілізації Іраку набрали більшої швидкости, зокрема після того, як Президент Джордж Буш 1 травня – 43 дні після того, як він виступив перед народом США та повідомив про початок війни з Іраком, з борту корабля літаконосця „Абрагам Лінкольн", який щойно повернувся з Перської затоки та прямував до порту в Сан Дієго у Каліфорнії, оголосив про завершення військової акції в Іраку. Він підкреслив, що військова фаза боїв з метою повалення режиму Садама Гусейна закінчилася, та назвав це однією з перемог у війні з тероризмом, розпочатій 11 вересня 2001 року, котра продовжується. Ця війна ще не завершена, однак мети досягнуто. Американські військові тепер братимуть участь у відновленні країни і надаватимуть допомогу її населенню. Війська коаліції залишаться в Іраку доти, поки не виконають своєї місії.

Дж. Буш утримався від проголошення офіційного завершення бойових дій, що, згідно з Женевською конвенцією, зобов'язало б американців звільнити іракських військовополонених і згорнути акції проти ворожих керівників.

Тим часом 6 травня в Іраку американські військові затримали провідну наукову дослідницю, яка брала участь у розбудові біологічної зброї. Худа Салі Махді Амаш на прізвисько „пані Сибірка" була 17 та єдиною жінкою у списку США з 55 найбільш розшукуваних діячів режиму Садама Гусейна.

Не слід залишати на задніх плянах жінок Іраку, котрі в цьому повоєнному хаосі з видимим неспокоєм намагаються зрозуміти, як їм бути. Вони дискутують політичні події в їхній країні, переживають теперішню нестійкість та незбагненну майбутність. Їх найбільше турбує можливість вибору релігійного фанатика державним керівником, що насуває цілий ряд питань, а на відповіді покищо треба чекати. Все ж таки жінки Іраку намагаються докласти свою цеглинку до відбудови нового Іраку, а з тим і майбутнього їхніх дітей.

Х.В.-Ф.

Партнерство...

(Закінчення зі стор. 1)

фінансує американський філантроп Джордж Сорос).

Вже з шість років справді успішно в Україні діє Програма партнерства громад, під егідою вашінґтонської Фундації „Україна-США", київське бюро якого очолює Маркіян Білинський. Ця програма, також оплачувана державними фондами USAID, зв'язує американське містечко в глибинці (десь в Аркенсо чи Ілиної) з українським містечком в глибинці на Донбасі або Кіровоградщині. Місцеві урядовці цих містечок зустрічаються, обмінюються досвідом, доходять до висновку, що на спасіння з столиці немає сенсу чекати, і починають розв'язувати місцеві проблеми на місцях.

В той час, як Програма партнерства громад сприяє розв'язанню муніципальних проблем (для українців відкриттям стає те, що чимало проблем американських містечок – ті самі, що й українських: де знайти гроші на утримання містечка?), Партнерство за прозоре суспільство має на меті надати місцевим людям засоби для применшення проявів корупції. Це такі прості речі, як роз'яснення прав громадян, але й обслуговування т.зв. „гарячих ліній" – телефонів, на які можна передзвонити і поскаржитись на поведінку чиновника. Крім того, Програма партнерство заанґажовує дослідницькі фірми, які проводять серіозні опитування про наявність корупції, і наслідки цих опитувань презентують на конференціях.

Наприклад, торік Партнерство за прозоре суспільство звернуло увагу на корупцію в освіті й науці, а це дуже важливий і болючий аспект сучасного українського суспільства. А цього року вивчає корупцію у малому і середньому бізнесі. Тим часом в березні-квітні цього року Програма партнерства замовила опитування про те, як громадяни ставляться до проявів корупції і хабарництва.

Цікаве тут те, що за короткий час своєї дії, Партнерство за прозоре суспільство зуміло притягнути до себе як „маленького українця", так і людей з вищих ешелонів влади. І засоби масової інформації в Україні інформують про заходи Програми артнерства більше, ніж вони це роблять щодо інших проєктів з закордонними фундаторами.

На конференції у Львові у справі корупції в освіті в листопаді минулого року виступали ректори й декани різних університетів, освітянські керівники з Польщі й Америки. Там також виступав один з деканів Чернівецького університету, ректор якого ще раніше провів опитування серед студентів, щоб виявити наявність корупції.

Запам'ятався також виступ ректора Львівського університету Івана Вакарчука, який гостро виступив за автономію вищих навчальних закладів, за запровадження університетських дипломів, замість „розмитих державних", за ліквідацію кандидатського ступеня, врешті, – за ліквідацію Вищої акредитаційної комісії (ВАК), яка знаходиться в Києві і затверджує усі вищі університетські ступені, в тому числі – й „аморальні, корумповані дипломи" як їх назвав ректор Вакарчук. Все це – революційні виклики в українській освіті, яка все ще оповита старими совєтськими звичаями. Не дивно, отже, що коли у березні цього року закінчився термін проф. Вакарчука в ректорському кабінеті, Міністерство освіти й науки почало робити заходи, щоб на його місце призначити когось іншого. Але в половині квітня величезна кількість львівської професури (232-14) голосувала за поновлення Івана Вакарчука на посаді ректора. Коли я це пишу, про затвердження Києва цього голосування ще нічого не чути.

На львівській конференції, яку влаштувало Партнерство за прозоре суспільство, звучали думки, що корупція в освіті – це системна проблема, що вона руйнує освіту, і потрібно мужности й політичної волі, щоб її зменшити. І також про те, що чимало студентів приходять до університетів не по знання, а по дипломи, бо дипломи підсувають їх на вищі щаблі суспільства, тому вони згідні давати хабарі, щоб дістати диплом. Але частина хабарів іде на утримання шкіл і вищих навчальних закладів, які влада хронічно не дофінансовує.

Цікаву статистику подав чиновник з міністерства освіти Польщі. До 1989 року у Польщі тільки 12 відсотків молодих людей кожного шкільного випуску могли поступити в університети. Державне замовлення. Коли ж після упадку совєтського нагляду над Польщею почали відкриватись приватні університети, відсоток студентів кожного випуску підскочив до 28 – більш ніж подвоївся. Університет – шлях до суспільної мобільности. Протягом останніх 13 років в Україні також відкрилось чимало нових університетів, але й державні приймають певний відсоток студентів, які платять за навчання, в додаток до тих, які приходять на „замовлення" держави.

З Програмою „Партерство за прозоре суспільство" близько співпрацює депутат Володимир Стретович, голова Комітету Верховної Ради з питань боротьби з організованою злочинністю та корупцією, виступає на конференціях та інших заходах. А матеріяли Програми, в свою чергу, потрапляють до його комісії, яка має завдання писати відповідні законопроєкти в цій ділянці.

На конференції в Києві, де Програма партнерства представила свої дані про погляд „малих українців" на корупцію й хабарництво, депутат Стретович визнав, що це „комплексна, багатогранна проблема, початки якої є у тоталітарній системі комунізму". Отже – це не характеристика „розперезаної демократії". За умов демократії такі закордонні програми, як „Партнерство за прозоре суспільство" мають можливість якось цю проблему приборкати.

Основою партнерства є місцеві коаліції громадських організацій. Це вже не старий совєтський тиск згори, а спроба залучити низи до розв'язання проблеми, яку усі вважають загрозливою.

Скоро її не розв'язати. Серед прикрих наслідків опитування є й такий: на запитання, яка установа чи особа може здолати прояви корупції, найбільше – 34 відсотки опитуваних – вибрали відповідь: „Президент України", себто „тверда рука". А 20 відсотків вибрали відповідь „Самі громадяни" і стільки ж – „Служба Безпеки України".

НАУКОВЕ ТОВАРИСТВО ІМ. ШЕВЧЕНКА

Український хемік – дорадник у Білому домі

Академік Юрій Кістяковський (1900 -1982)

Д-р Святослав Трофименко

Одним із найвизначніших українських науковців в Америці був Юрій-Богдан Кістяковський, який народився в 1900 році у Києві, в родині з великою науковою традицією. Його дід Олександер був професором на катедрі кримінального права і судочинства у Київському університеті. Кожний із його трьох синів також став науковцем. Найстарший, Володимир, був визначним вченим в ділянці фізичної хемії, академіком Української та Всесоюзної Академії Наук. Наймолодший син працював як доцент у Київському та Московському університетах, публікував праці з теорії права, був міністром внутрішніх справ в уряді гетьмана Скоропадського. На мирних переговорах України з більшовицькою Росією брав участь як заступник голови української делеґації Сергія Шелухіна. Середній син, Богдан, батько Юрія – відомий правник, соціолог та філософ права, редаґував твори Драгоманова, дописував до українських журналів та обстоював українські права проти російських шовіністів. Його модерна концепція прав людини, опублікована 1905 року в статті „Права людини і громадянина", випередила на 43 роки подібне формулювання політичних та економічних прав людини в „Декларації універсальних людських прав" ООН. Отже, Юрій Кістяковський походив з визначної родини українських науковців і виростав у повсякденній інтелектуальній атмосфері.

Після революції та громадянської війни в Росії Юрій Кістяківський подався на скитальщину та опинився в Берліні. Там доля усміхнулася йому, коли проф. Макс Боденштайн приняв його до своєї дослідної групи на докторські студії хемії. А сталося це тому, що проф. Боденштайн знав прізвище Кістяковського, бо під час своїх студій товаришував зі стрийком Юрія – Володимиром. Після трьох з половиною років наполегливих студій молодий Кістяковський в 1925 році став доктором філософії. Відтак був рік післядокторської праці у групі професора Боденштайна, який порадив Кістяківському шукати кар'єри в Америці. Кістяковський спочатку переїхав до Прінстону, а згодом до Гарварду, де в 1938 році осягнув ранґу повного професора.

Тут, ще перед Другою світовою війною, починається його ґрунтовний та багатогранний вклад у світову науку. Праці Кістяковського досягали щоразу нових вершин і його наукова плідність тривала безперебійно майже п'ять декад, головно у ділянці хемічної кінетики. Врешті, після 47 років активної праці в Гарвардському університеті, він у 1971 році став професором-емеритом. Сам Кістяковський вважав особливо вагомими наступні свої праці – удосконалення студій дуже швидких реакцій при помочі масспектрометра, які давали точні та дуже інформативні висліди. Масспектри, відібрані кожні 15 мікросекунд, здатні запримітити навіть найбільш короткотривалі проміжні сполуки, як, наприклад, нестійкі свобідні радикали. Кістяковський уважав, що впровадження в життя саме цієї техніки може допомогти у важливому завданні поліпшити згоряння пального у двигунах, тим самим зменшуючи занечищення повітря.

Кістяковський був автором багатьох наукових статтей та книжок, отримав 11 почесних докторатів, удостоївся майже всіх головних нагород Американського хемічного товариства; у 1939 році був вибраний членом Американської Національної Академії Наук, а в 1961–1964-их роках був членом її президії. У 1946 році одержав від Президента Трумана „Медалю заслуги", у 1961 році від Президента Айзенгавера – „Медалю Свободи", а у 1967 році від Президента Джонсона – „Національну медалю науки". В 1948 році йому надали у Великобританії „Королівську медалю заслуг за справу свободи".

Хемічна дослідницька праця Кістяковського – це лише одна частина його досягнень. Він мав також імпозантну позаакадемічну кар'єру, яка почалася під час Другої світової війни, коли він став Директором Відділу вибухових матеріялів Національного Комітету оборонних дослідів, а пізніше – керівником ділянки вибухових матеріялів в ляборaторії Лос-Аламосу. Втягнений у таємний „Мангетанський проєкт", він завідував відділом, котрий нараховував понад 600 дослідників і техніків, який запроєктовував новітні вибухові матеріяли, потрібні для детонації атомової бомби.

„Мангетанський проєкт" – це була величезна програма для наукового випрацювання ядерної зброї. Тут були затруднені, окрім військових дослідників, вибрані академічні науковці та комерційні фірми. Праця йшла рівночасно над двома типами ядерної бомби. Перший був базований на збагаченому урані-235, і детонація проводилася, як казали, „гарматною методою",

(Закінчення на стор. 20)

Про автора: ***Від 1996 року до сьогодення проф. Святослав Трофименко є науковцем-гостем у Делаверському університеті. Має 136 наукових праць, книжку про ним винайдені ліганди „Скорпіонати" та 30 патентів. Д-р С. Трофименко був редактором гасел „Хемія" в україномовній та англомовній енциклопедії України. Він є віце-президентом та науковим секретарем НТШ-А, віце-президентом Східньоевропейського дослідного інституту ім. Липинського, членом УВАН та Американського хемічного товариства, де займав посади на реґіональному та всеамериканському рівнях.***

Матерям – наш уклін

Початок окремого вшанування жінок-матерів сягає в сиву давнину, хоча офіційне визнання Дня матері мало місце в Конгресі США щойно 8 травня 1914 року. Історики кажуть, що передвісником Дня матері були весняні святкування у давній Греції, присвячені матері усіх богів – Реї. Це їй, найбільше шанованій жінці-матері, влаштовували окремі святкування – їй належали найбільші почесті.

Згодом традиція вшанування жінки-матері замандрувала до Англії. І там, на початку 1600-их років, у четверту неділю Великого посту святкували день вшанування матерів Англії, що його називали „Неділею материнства". З поширенням християнства в Европі це святкування змінилося на вшанування „Матері Церкви". З часом це свято сплелося з „Неділею материнства", і народ почав вшановувати обидві – Церкву і Матерів.

У США вперше заговорила про святкування Дня матері в 1872 році Юлія Ворд-Гов. Важливим засобом у цьому була Анна М. Джарвіс, яка дала початок „Материнському дневі приязни" – як дневі цілющого засобу у післявоєнні дні Громадянської війни. Щоб вшанувати заходи своєї матері в 1907 році її дочка Анна Джарвіс з Філядельфії розпочала кампанію створення вседержавного дня для вшанування усіх матерів. Вона найперше переконала керівників церкви її матері у Грефтоні, Вест Вірджінії, відсвяткувати в другу неділю травня День матері, у другу річницю смерти її мами. Анна Джарвіс і її прихильники після того посилили свою кампанію, щоб День матері було встановлено всекрайовим святом на пошану жінок-матерів і почали писати в цій справі листи до священиків, підприємців, політиків. Їхні намагання увінчалися успіхом, і вже у 1911 році День матері відзначали майже у всіх штатах країни. 8 травня 1914 року Конгрес США визначив другу неділю в травні Днем матері, а Президент В. Вілсон офіційно визнав День матері вседержавним національним святом, яке відзначатиметься щороку другої неділі у травні. Тепер День Матері відзначає більшість країн світу.

В Україну святкування Дня матері прийшло вперше в 1886 році. Його відзначив Союз Українок Галичини, зокрема група жінок на чолі з відомою письменницею, піонеркою жіночого руху в Україні Наталією Кобринською. Цей окремий день-свято вшанування матері в Україні прийнявся легко. Пошана жінки-матері в Україні є давньою традицією – її з давніх давен возвеличували як берегиню сім'ї, роду та народу. Опісля ця шана посилилася передусім із поклоніння Матері Божій – заступниці і покровительці всіх українців, а згодом і в незгасиму любов до вимріяної матері України. У троїстому єднанні живе у душі українського народу любов до матері. До Матері Божої, Матері-України та до Матері рідної, котрій завдячуємо життя. Багато народів у світі пережили, переживають і будуть переживати важкі та радісні події своєї історії. Одначе на долю українського народу випало багато лиха та здавалося б неможливого до пережиття лихоліття. І тут треба підкреслити, що впродовж всіх переживань українська жінка-мати була тією, що зуміла зберегти незнищиму велич духу української людини. Вона не розгубила у вікових негараздах спадщини, а захистила і передала наступним поколінням її найбільші скарби життєдайні джерела – сильної віри в Бога, багатство традиції, рідну мову та культуру праці. Як правдиво та водночас просто і щиро про все це висловився поет Микола Луків:

„За все, що маю, дякую тобі,
За все, що маю і що буду мати".

Правду кажуть, що великі люди не народжуються – їх вирощують матері. Все це факти, котрі тільки підтверджують, що впродовж тисячоліть, незважаючи на всі лихоліття, жінка-мати є вічним джерелом невичерпної любови та єдиним острівцем спокою.

У цей день вшанування матері зупинімся на хвилину, призадумаймося та відтворім образ людини, що дала нам життя. А тоді з вдячністю вклонімося їй – нашій матері за невичерпну любов і посвяту.

СВОБОДА
Пам'ятаймо про Україну!
Видає Український Народний Союз SVOBODA Published by the Ukrainian National Association
FOUNDED 1893
Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054
Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 644-9510, UNA Fax: (973) 292-0900
E-mail: svoboda@att.net Web-site: www.svoboda-news.com
Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054
Periodicals postage paid at Parsippany, NJ 07054 and additional mailing offices.
Передплата на рік $55.00, на півроку - $35.00. Для членів УНСоюзу $45.00 річно, на півроку - $30.00. За кожну зміну адреси - $1.00. Чеки і грошові перекази виставляти на "Svoboda".
Головний редактор –Ірена Яросевич
Редактори: Ольга Кузьмович, Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто.
Адміністрація „Свободи"
Адміністратор Володимир Гончарик (973) 292-9800 (доД. 3041)
Керівник відділу оголошень
Марійка Осціславська (973) 292-9800 (доД. 3040)
Передплата - Марійка Пенджола (973) 292-9800 (доД. 3042)

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про статистику, якої бракує

Від деякого часу наші демографи, а то й „звичайні" члени нашої громади, особливо цікавляться статистичними даними щодо кількости та приросту нашої громади тут, на північно-американському континенті. Ось саме в нашій „Свободі" за 18 квітня була на цю тему докладна і цікава стаття В. Лопуха – погляд на нашу громаду крізь призму статистики. Із неї ми могли довідатися про зустріч представників американсько-українських організацій, темою якої була саме „демографія та взаємозв'язки в українсько-американській громаді", але що ще важливіше – ми отримали точні статистичні дані про зростання чисельности українців в США за останніх двадцять років, в більшості пов'язане із припливом заробіткової еміграції від часу проголошення державної незалежности України.

І саме опрацювання усіх важливих статистичних даних на цю тему, що ми їх знайшли у статті, підказало мені думку про інші статистичні дані, про які досі я не знайшла ніде бодай приблизних інформацій, а саме – про постійну і велику фінансову поміч, що її подають тисячі і тисячі українців в США своїм родинам і землякам на батьківщині.

Ми знаємо зі спорадичних звітів щодо збірок поодиноких наших товариств та установ, скільки гроша пересилають вони в Україну щомісячно і щорічно, але поруч із цим ми знаємо, скільки великих грошевих датків іде постійно в Україну, скільки ліків, одягу навіть харчів пливе безперервною рікою у нашу дорогу Україну.

Та й скільки цієї допомоги перепливло у довгих роках нашого перебування в США ще за часів совєтського режиму, хоча в тих часах це не було легкою справою.

Однак від часу проголошення незалежности України ідуть постійно туди не лише пакунки з харчами, одягом чи ліками, але також гроші у різних видах та різними шляхами. Погляньмо тільки на нашу пресу – кожного тижня знайдете там низку оголошень різних підприємств, фінансових та господарських, що займаються саме висиланням гроша та іншої допомоги для наших рідних і нерідних в Україні.

Чи не було б цікавим зробити принаймні частинну статистику, скільки досі наша еміграція переслала грошей та іншої допомоги в Україну? Чи не є це важливим доказом великої допомоги, яку дала та дає дальше ця охоплена статистикою В. Лопуха частина українців в США? Чи не було б важливим також в якийсь спосіб охопити пересічну кількість іншої допомоги, що вже пів сторіччя, від часу поселення тут повоєнної еміграції, ішла та іде в Україну у формі одягу, харчів, книжок та інших речей, призначених для щоденного вжитку?

Здається мені, що така статистика дала б ще один доказ, якими сильними вузлами зв'язана українська спільнота – не залежно, де вона живе та яке громадянство прийняла. Коби ми могли побачити принаймні приблизну таку статистику, може, це вплинуло б на наше самопочуття та на наш оптимізм щодо майбутнього України.

О-КА

ООН і США - суперечка щодо Іраку

Між ООН і адміністрацією США тривають суперечки у справі післявоєнної відбудови Іраку, зокрема сформування тимчасового уряду і скасування економічних санкцій проти Багдаду. Тим часом керівник американської тимчасової адміністрації в Багдаді Ґарнер вважає, що перехідний іракський уряд може бути сформований ще до кінця травня.

Нові дискусії, а радше нові заяви з боку Ради Безпеки ООН викликало рішення адміністрації США тимчасово поділити Ірак на три військові зони під контролею США, Великобританії і Польщі. Миротворчу місію у цих зонах мали б виконувати також контингенти з Італії, Данії та інших країн, які побажають надіслати до Іраку свої підрозділи. Як заявляють представники ООН, рішення ухвалене поза Радою Безпеки ООН і без її згоди. У зв'язку з цим Генеральний секретар ООН Кофі Анан знову підкреслив, що Організація Об'єднаних Націй повинна відігравати головну ролю в адмініструванні післявоєнного Іраку. Минулого тижня під час зустрічі дипломатів із 15-ти країн – членів Ради Безпеки К. Анан заявив, що новосформований тимчасовий уряд Іраку повинна схвалити Рада Безпеки ООН.

Адміністрація США від самого початку має цілком інший погляд на ролю ООН у післявоєнному Іраку, тобто структури ООН мали б зайнятися передусім проблемами надання гуманітарної допомоги населенню Іраку. Після того, як Рада Безпеки ООН, головно Франція, Німеччина і Росія, відмовилися підтримати воєнну акцію в Іраку з метою усунути від влади Садама Гусейна, Вашінґтон вважає, що ООН не може претендувати на провідну ролю у відбудові післявоєнного Іраку і у формуванні перехідного керівництва.

Натомість адміністрація США висуває Раді Безпеки звинувачення у затримці скасування економічних санкцій проти Іраку, що гальмує продаж іракської нафти на міжнародних ринках. Вашінґтон вважає, що санкції, впроваджені проти режиму Садама Гусейна 1991 року за аґресію проти Кувейту, сьогодні, після усунення багдадського режиму, не мають сенсу. Хоча Вашінґтон називає ці зволікання бюрократичними, за ними знову ж стоять члени Ради Безпеки ООН, які раніше з особистих політичних та економічних міркувань виступали проти воєнної акції, тобто Росія і Франція, а також Німеччина, яка останнім часом шукає шляхів урегулювання відносин з Вашінґтоном. Представник Росії при Раді Безпеки Лавров заявив, що ООН може скасувати санкції лише тоді, коли переконається, що Ірак не володіє зброєю масового знищення. Сьогодні, із приходом нового прозахідного керівництва в Іраку, і з доступністю усіх іракських теренів для міжнародних інспекторів, Вашінґтон вважає такий аргумент абсурдним.

Василь Дарчук,
Радіо „Свобода"

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Після публікацій у „Свободі"

У редакційній пошті є чимало відгуків наших читачів на публікації тижневика. **Олександер Багнівський** з Індіяни прочитав статтю Ольги Кузьмович (ч. 15) „Що знаємо про табори Ді-Пі?" і пригадав пісню, яку співали мешканці цих таборів на мотив популярної радянської пісні „Широка страна моя родная".

Остап Ґац з Каліфорнії відгукнувся на дві редакційні статті (чч.13 і 14) з приводу війни в Іраку і висловив свою незгоду з військовою акцією проти режиму Гусейна.

Публікації про голод 1932-33 років заохотили **Марію Тимощук** з Орегону зробити англійською мовою короткий реферат про цю трагедію і поширити його серед американців. Дякуємо!

Іванна Петик з Пенсильванії не погоджується з тим, що у числі „Свободи", яке вийшло до Великодня, було вміщено вістки про життя в Україні, які мали далекий від свята зміст. На жаль, буденне життя не припиняється у свято і несе свої прикрощі, про які має інфомувати читачів наш тижневик.

Іванна Савицька з Чикаго пише: „Письменник Фідель Сухоніс порадував мене своєю „Споришевою стежкою" в ч. від 11 квітня. Коли б більше було таких замальовок у „Свободі".

Директор Інституту досліджень діяспори **Ігор Винниченко** з Києва, багато інших читачів з України, де існує звичай надсилати Великодні картки, надіслали такі вітання до редакції, за що ми їм щиро дякуємо.

Наталія Пазуняк з Філядельфії переслала повідомлення Київської міської організації ОУН про її діяльність. Професор Манітобського університету **Орест Цап** переслав вірш Марії Шенгери з Львівщини про героїв визвольної боротьби і свою статтю про наслідки Чорнобильської аварії.

Валентина Євич з Мишиґену надіслала звіт про відзначення 9 березня у Ворені Шевченкового свята. Просимо наших читачів надсилати повідомлення про події громадського життя відразу після їх проведення.

До Свята матері **Марія Щерб'юк і Оксана Чуйко** з Чикаґо підготували сценарій дитячого свята, у якому є такі вітальні рядки:

Мамо люба, ми до тебе
Нині прибігаєм,
Щирі-щирі побажання
Ми тобі складаєм!

Прагматики чи романтики?

Прочитав статтю Олександра Бураковського „Ми – прагматики" („Свобода" від 8 листопада 2002 р.). Які ж вони прагматики?! Це – звичайні хлопчаки-романтики! Вони далекі від життя. Адже Україну розграбували геть!

Кожен начальник – злодій. Чим вищий начальник – – тим більший злодій. Народне господарство розвалене повністю. Праці немає. Закриваються заводи і фабрики. Ніхто нікому не вірить. Ніяким партіям, ніяким прагматикам. Якщо робота і є, то вона малооплачувана – 20–60 долярів на місяць.

Практично розігнали колгоспи. Люди не можуть обробити земельні паї (ділянки), які за великі гроші отримали. Майже всі сільськогосподарські машини влада знищила і продала на металобрухт до Туреччини, Італії, Еспанії та в інші держави.

Ось і мій брат отримав 9 гектарів землі у 30 км від Миколаєва. Якби мав трактора, то дав би землі раду. Але ж трактор коштує 3–5 тисяч долярів. Нам таку купу грошей не зібрати й за 10 років!

Все, що діється в нас, не опишеш. Пропоную О. Бураковському приїхати до нас і пересвідчитися.

Віталій Блакитний,
Миколаїв, Україна

На „Свободу" чекають у Познані

Прошу висилати часопис „Свобода" до д-ра Володимира Василенька, який працює в університеті ім. Адама Міцкевича в Познані, Польща. Він видає книжки українською мовою і я дістаю багато книжок від нього. Він вчився в Харкові і Києві, після чого Польща запросила його на посаду в Познані. Адреса університету: Uniwersytet im. Adama Mickiewicza, Al. Niepodleglosci, 461-874 Poznan, Polska.

Євгенія Ковальська,
Ловсвіл, Кольорадо

Від редакції: Будемо щиро вдячні, коли хтось з наших читачів подарує д-ові В. Василенку передплату „Свободи".

Звернення стосовно позбавлення В. Дюранті нагороди Пуліцера

Одним із перших кроків до цьогорічного всеукраїнського вшанування 70-річчя Великого голоду в Україні в 1932-33 роках розпочалося 1 травня із скоординованої міжнародної кампанії протесту з вимогою позбавити найвищої нагороди Пуліцера американського журналіста Волтера Дюранті – за те, що він свідомо замовчував про навмисне ведений голодомор в Україні та викривляв правду про нього у своїх дописах до американської преси, твердячи, що жодного голоду в Україні не було.

По громадах роздавалися поштові картки на адресу Комітету Пулітцера з проханням, щоб члени нашої громади висилали їх і висловили свою думку, що В. Дюранті треба позбавити нагороди. В. Дюранті був кореспондентом газети „Нью-Йорк Таймс" у Москві й 1932 року отримав нагороду Пуліцера за репортажі про сталінські пляни реформування економіки. Він писав, що „жодного голоду немає", („Нью-Йорк Таймс", 31 березня 1933 року), що „сьогодні будь-яке звідомлення про голод – це перебільшення, або зловісна пропаґанда" („Нью-Йорк Таймс, 24 серпня 1933 року). Відтак приватно він зізнався Віліямові Стренґу (Британське посольство, Москва, 26 вересня 1933 року), що „дуже можливо, що впродовж останнього року до 10 млн. людей загинуло, мабуть, прямо чи посередньо з причини недостачі їжі в Совєтському Союзі".

Англієць Малколм Маґерідж, який працював журналістом в Україні в 1932-33 роках і писав правду про Голодомор в англійській газеті „Менчестер Ґардіян", висловився про Волтера Дюранті, що це був „найбільший брехун серед усіх журналістів, з якими я зустрічався".

Важливою частиною цієї протестаційної кампанії є висилання з усіх закутин світу протестанційної електронної пошти до Комітету нагород Пуліцера в Америці.

Кампанію заініціювала Українсько-Канадська Асоціяція Громадських Свобод, з підтримкою Европейського Конґресу Українців, Союзу Українських Організацій Австралії, Союзу Українців у Великій Британії, Українсько-Американського Комітету Справедливости, Українського Канадського Конґресу та Український Конґресовий Комітет Америки.

Відомий західній історик Роберт Конквест приєднався до кампанії викриття діяльности колишнього кореспондента газети „Нью-Йорк Таймс" у Москві Волтера Дюранті. Р. Конквест сказав в інтерв'ю британському тижневику „Обзервер", що Волтер Дюранті, імовірно, виконував інструкції радянських спецслужб, які тиснули на журналіста, володіючи інформацією про його захоплення наркотиками, алькоголем та сексуальними пригодами.

Минуло 70 років, і ті незлічені жертви Голодомору потребують, щоб ми висловились в їхньому імені та спільно домоглись застосування міжнародних стандартів відкритости, чесности, правдивости, підзвітности й справедливости стосовно того сталінського злочину в Україні в 1932-33 роках.

Закликаємо Вас взяти участь і заохочувати інших до цієї протестаційної кампанії. Подаємо для Вас взірець карточки (або напишіть на окремому аркуші паперу) Ваш протест та вишліт на нижче подану адресу або електронною поштою: pulitzer@www.pulitzer.org

Якщо б ви хотіли ширше приєднатися до цієї кампанії протесту та придбати більшу кількість карток для своєї церкви, школи чи організації, щоб висилати на згадану адресу, то їх додатково друкує Ліга українських канадців і вони повинні бути готові 10 травня. Щоб їх отримати треба звертатися на адресу електронної пошти: luk@on.aibn.com до д-ра Олега Романишина. Також можна вийти на веб-сайти: www.uccla.ca або www.augb.co.uk

Редакція „Свободи"



Revoke Walter Duranty's Pulitzer Prize!

Name: ______________________

Address: ______________________

____

City/State/Code: ______________________

Signature: ______________________

Висилайте на адресу:
The Pulitzer Prizes
Columbia University
709 Journalism Building
2950 Broadway
New York, N.Y. 10027

СТОРІНКА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

Ми можемо зробити це!

Працюючи над кожним свіжим числом „Свободи", ми, її редактори, сподіваємося, що всі без вийнятку надруковані матеріяли звернуть на себе увагу наших читачів і викличуть саме той відгук, на який ми розраховували. Одначе є категорія особливих, важливих в загальногромадському сенсі публікацій, присвячених проєктам, які зміцнюють всю нашу громаду, розвивають її, збагачують українську матеріяльну і духовну спадщину на американській землі, дають підставу вірити, що ця спадщина буде бережливо, з великою відповідальністю і любов'ю перейматися молодшими поколіннями американців українського походження.

Сьогодні таким загальногромадським проєктом є акція, спрямована на збереження в українських руках відпочинкової оселі УНСоюзу – знаменитої Союзівки, з якою пов'язані приємні і дорогі спогади тисяч членів нашої громади. Це завдання є однією з резолюційних точок 35-ої Конвенції УНСоюзу, яка відбулася в травні минулого року і зобов'язала Головний Уряд наполегливо шукати способи успішного розв'язання цього питання. Тепер це є змістом діяльности нової Управи Союзівки. Шлях до збереження оселі – непростий і нелегкий, бо лежить через велику відновлювальну, перебудовну працю. Про конкретні потреби і про творчі ініціятиви в здійсненні проєкту відродження Союзівки інформують вміщені у цьому числі, в спеціяльному рекламному додатку, матеріяли – і саме на них ми просимо наших читачів звернути особливу увагу.

Минуло вже пів століття, як Союзівка служить нашій громаді – служить у багатьох розуміннях, багатьма своїми гранями, починаючи від природно-географічного аспекту, який спонукає наших людей ототожнювати Кетскільські гори з любими, незрівнянними і незабутніми Карпатами – і до аспекту виховання дітей і молоді. Адже наша відпчинкова оселя – це безперервний ланцюг культурно-освітніх, мистецьких, спортових заходів, які тим корисні і незамінні, що відбуваються в світлій і легкій атмосфері родинности, в спільноті трьох поколінь – дітей, батьків і матерів, дідусів і бабусь. Хіба треба підкреслювати, що ця можливість родинної єдности сьогодні, в наші часи індивідуального відчуження, є безцінним скарбом? А коли ще додати, що Союзівка – це не просто відпочинок для душі, але й так само для тіла – повітря в горах в буквальному розумінні цього слова лікує! – то не може бути двох думок з приводу того, що ми повинні для її збереження зробити не лише все можливе, але й неможливе.

І ми спроможні це зробити! За роки від постання незалежної України на землю наших предків пішла через сотні фондів і тисячі збірок така долярова і всяка інша допомога, що якби її скласти докупи, можна було б створити ще одні Карпатські чи Кетскільські гори, тим часом на Союзівку треба менше, набагато менше, але треба скоро, якісно, надійно. Зробімо це! Пам'ятаймо, що оселя формально належить УНСоюзові, а фактично – кожному з нас, кожній нашій родині – так само, як усім в рівній мірі належать великі музеї, бібліотеки, театри, національні парки, береги озер і океанів. У попередніх наших репортажах з Союзівки ми розповідали, як багато членів нашої громади щиро, ентузіястично надали і надають управі оселі свою безкорисливу допомогу, як вже багато зроблено їхніми руками.

Прочитайте подані тут реклами не тільки очима, але й серцем. Тоді Вам схочеться не просто долучитися до вже запропонованих ініціятив і способів допомогти Союзівці, але Ви самі можете висловити не менш цікаві і цінні ділові пропозиції. Віримо і чекаємо!

Редакція „Свободи"



Головний будинок на Союзівці в кінці 1980-их років

Санкт-Петербург будували і творили українці...

Р.Л. Хомяк

КИЇВ. – Президент Росії В. Путін цього року сяє у відблиску „свого" міста – Санкт-Петербургу, якому сповнилося 300 років. Путін намагається весь світ, зокрема його провідників, залучити до ювілейних святкувань. Але Путіну на п'яти наступає тендітна петербуржка Тетяна Лебединська, яка пропагує „український Петербург".

Тепер у Києві, в Музеї Шевченка, що на бульварі Шевченка, діє виставка „300 років українському Петербургу" яку організувала Т. Лебединська, корінна киянка, а нині жителька колишньої імперської столиці. Останніми роками вона відтворює забуті і затерті сліди українців в північному місті над Невою. Торік вона видала довідник в якому зібрала інформації про близько 1000 визначних українців, які пов'язані з Петербургом і написала ряд статтей у різних виданнях про українських петербуржців, а кілька місяців тому влаштувала у київському Музеї Шевченка фотовиставку „Шевченкові сліди у Петербурзі" – про будинки і місця в яких перебував, працював, гостював і жив Тарас Шевченко. Її співробітником у цих заходах є Петро Тарасенко, петербурзький фотограф.

На виставку „300 років українському Петербургу" Тетяна Лебединська знову зібрала чимало цікавого. Так, це місто будували здебільшого перші українські „остарбайтери" – розгромлені козаки, яких Петро I завіз сюди як каторжників. Про це ще Шевченко писав в поемі „Іржавець", як „воєводи, Петрові собаки" погнали козаків „на болото город будувати". Але Тетяна Лебединська звернула увагу на Миколу Гребінку, молодшого брата письменника і друга Шевченка, Євгена, який був архітектором і якому приписують проєктування і будову однієї восьмої частини Петербурга. На виставці є фото багатьох будинків, побудованих за плянами Миколи Гребінки, і статті про нього. Також там є довідка про Миколу Судзинського, українця який, після чергових поліцейських репресій спричинених революційною діяльністю, 1877 року втік з Петербургу до Сполучених Штатів, а далі до Гаваїв, і під прибраним прізвищем „Росел" став сенатором тоді ще не-штату Гаваї!

А взагалі, виставка „300 років українському Петербургу" це суцільне „хто є хто" в історії України. На виставлених матеріялах є колишні мешканці Петербургу – Сковорода, Гулак-Артемовський, Бортнянський, Костомаров, Пантелеймон Куліш, Петлюра, Грушевський, Митрополит Шептицький, Донцов, Леся Українка, Олена Теліга, Василь Стус, вісім послів від України в першій Російській думі , шість у другій, шість у третій, п'ять в четвертій думі. Є фото будинку в якому знаходилась редакція газети, де працював Петлюра. Є й фотографії помешкання-студії Тараса Шевченка, де він і помер. Нині це меморіяльний музей.

На виставці є також таблько керівників української студентської громади у Петербурзі, та довідка про те, що членами цього товариства могли бути тільки студенти, які здали іспити з мови, літератури, історії та філософії України.

А в статті про одного з тих студентів, Дмитра Донцова, написано що він прибув до столиці з українського Мелітополя, на Озівському морі, 17-річним юнаком і два роки готувався до вступу на юридичний факультет, де познайомився з самостійницькими ідеями Миколи Міхновського і зачитувався українськими виданнями з Галичини, яка тоді була у складі сусідньої імперії Габсбургів.

Тетяна Лебединська розповідала мені, що на відкриття виставки прийшов культурний аташе Посольства Росії і напівжартома завважив, що українці і Петербург роблять українським. На що Лебединська йому відповіла, мовляв, нехай Петербург буде і вірменським, і азербайджанським, щоб тільки не „бандитським". А „Бандитський Петербург" – це російський телевізійний серіял, який популярний і в Україні.

До речі, Т. Лебединська також сказала, що до відзначення ювілею Петербургу долучається чимало країн – від Естонії до Німеччини, щоб висвітлити там свою історичну присутність. Не завадило б і нашим туристичним фірмам в Америці й Канаді включити це місто у свої літні тури. Там, у місті яким гордиться В. Путін, чимало українських слідів, які повишукувала Тетяна Лебединська.

Від редакції. З нагоди великої праці, яку провели при підготуванні виставки Тетяна Лебединська і Петро Тарасенко, слід згадати добрим словом недавно померлого петербурзького літератора Петра Жура, який дослідив перебування в цьому місті Т. Шевченка і багатьох видатних українців.

...і тепер українці прикрашають фасаду Росії

Андрій Хмельковський

САНКТ-ПЕТЕРБУРҐ. – Президент Росії В. Путін спершу дуже образився на уряд Санкт-Петербургу, який змарнував не тільки час, а й кошти, виділені для приготування північної столиці країни до відзначення її 300-ліття, яке почнеться 20 травня.

Давно відомо, що місто вирішальною мірою було збудоване зусиллями підневільних українців, котрі здебільшого своїм життям заплатили за створення архітектурного дива на „фінському болоті". Сьогодні українська та молдавська мови знову звучать на площах і вулицях міста, оскільки Путін не тільки образився, а й застеріг владу, що Санкт-Петербург має постати перед численними гостями в усій красі.

Щонайперше влада звернулася до заробітчан, котрі могли повернути красу за невеликі кошти. Звісно, уже немає часу на відновлення історичних палаців, але ще можна закрити усі негаразди огорожами. Маршрути переїзду високих гостей визначені, тому саме вздовж них вирує праця. Один з таких маршрутів веде до палацу Катерини у Царському Селі вздовж Південного цвинтаря – найбільшого у Европі і звалища сміття, теж найбільшого, принаймні у Петербурзі.

Вздовж дороги вирубують чагарники і дерева, щоб у хащах не зачаїлися чеченські терористи. Старі-престарі будівлі військової частини заховали за бетонною стіною. Південне кладовище має моторошний вигляд – насаджень немає, тільки нагробки і купи старих вінків. Щоб заховати усе неподобство від стороннього ока, довелося спорудити декоративну огорожу довжиною 4 кілометри, але вона не рятує, тому що з авт, що рухаються, усе видно крізь щілини в огорожі.

На огорожі написані вже різні гасла з нагоди 300-ліття міста. Заборонено прицвинтарну торгівлю квітами та іншими ритуальними додатками.

У квітні цим шляхом вже проїхали В. Путін і канцлер Німеччини Ґ. Шродер. На дві години увесь рух було зупинено і десятки автобусів з відвідувачами цвинтаря і власниками приміських городів, а також похоронні процесії, чекали на дозвіл руху. Населення з тривогою чекає на такі заборони під час наступного свята.

Робітники з України та Молдови спішно зводять також огорожу перед велетенськими купами сміття. Бездомні городяни вже тягнуться сюди, щоб „обжити" сміттєзвалище до початку свята, тому що з досвіду знають: тут буде багато порожніх пляшок. харчів, навіть одягу. Для сміттєвозів будують окрему трасу, щоб їх не бачили з урядових авт.

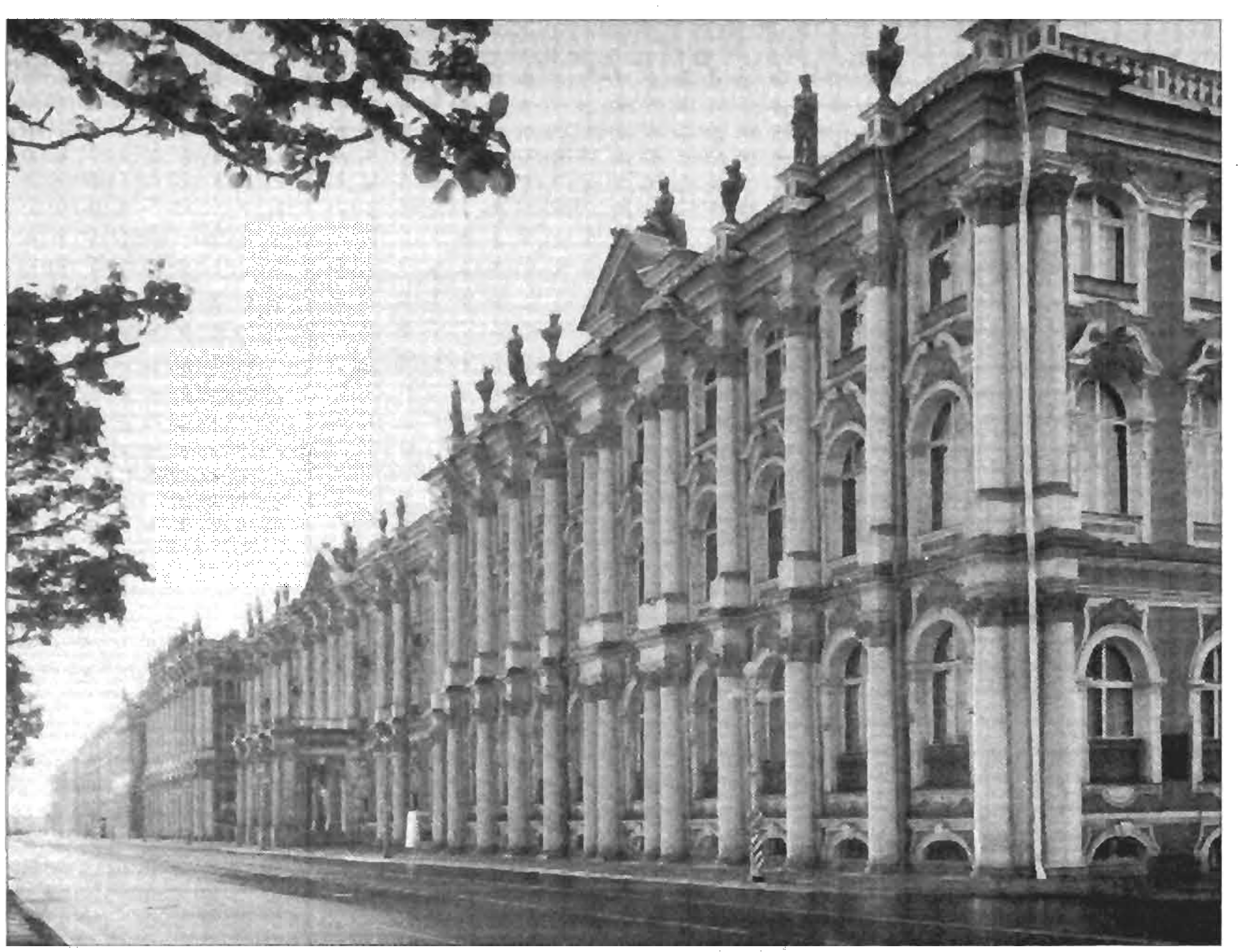
– А як платять українцям? – поцікавився у робітників репортер місцевої молодіжної газети „Смєна".

Виявилося, що вони задоволені, тому що загроза компромітації перед Заходом змушує владу до щедрости. Заробітчанам пообіцяли дати по 16 тисяч рублів за місяць авральної праці (близько 500 долярів).

Але робочих рук усе ж бракує, тому міська влада вдається до різних хитрощів. Передовсім, почали набір рекрутів до війська, котрих відразу ж віправляюють на впорядкування міста перед святом. Спеціяльний гарнізон „Сертолово-2" приймає новачків, котрі спершу зазнають тут традиційних вже для російського війська знущань, після чого вирушають до найважчих робіт. До Комітету солдатських матерів звернулися Артем Г. і Борис А. зі скаргою на нестерпні умови життя. Вони повідомили, що день праці триває з раннього ранку до півночі, на харч дають гороховий суп, шматочки хліба і склянку чаю. Комітет з'ясував, що у нелюдському ставленні до вояків винні їхні командири І. Огородников, А. Щербаков, Д. Соколов та інші. Але насправді таке ставлення до молоді існує в усьому війську...

Другим ресурсом „робочої сили" стали військові моряки, які працюють вантажниками порту, куди прибуває продовольство та інші матеріяли до свята. Важкі скрині моряки переносять вручну, увесь заробіток, який їм належить, забирає командування. Ще один з новобранців фльоти Олексій Ч. повідомив батькам, що його з групою ровесників вирядили замість військових кораблів на Ладозьке озеро ловити рибу до столу високих гостей, звідки він втік і був затриманий у Фінляндії.

Початок травня В. Путін провів у товаристві Л. Кучми на кримському узбережі. Можливо, на дозвіллі він дякував провідникові України за численних заробітчан, котрі намагаються врятувати перед світом фасаду Росії.



Санкт-Петербурґ. Зимовий палац.

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

У серпні відбудеться VIII конґрес СКУ

ТОРОНТО, Канада. – 5 квітня відбулося засідання вужчої Президії Світового Конґресу Українців, на якому мова йшла про проведення VIII конґресу СКУ 18-21 серпня цього року в Києві, столиці України. Всі конґресові сесії, за винятком поминальної Панахиди в пам'ять жертв Великого голоду, концерту і конґресового прийняття відбудуться в Українському Домі на Европейській площі.

В понеділок, 18 серпня, о10-ій год. ранку свої наради розпочнуть Світова Рада суспільної служби, Світова Координаційна виховно-освітня рада, Комісія людських і громадянських прав, Українська Світова кооперативна рада, Рада для справ культури і Світова Наукова рада. Наради Спортової комісії і Конференції українських молодіжних організацій перебувають у стадії підготування.

Того ж дня, 18 серпня, о 5-ій год. вечора перед відкриттям конґресу відбудеться пресова конференція, у конференційній залі Українського Дому. Відкриється конґрес о 7-ій год. вечора молитвою і внесенням прапорів країн, де проживають українці. Декілька послів з тих країн вже повідомили про їхню участь у Конґресі. На відкриття запрошено Президента України, провідників Уряду і Верховної Ради. Наступний день,вівторок, буде присвячений пленарним сесіям, звітуванням і дискусії. О 7-ій год. вечора делеґати і гості пройдуть походом по Хрещатику до Майдану Незалежности і до собору св. Софії, відтак – далі, до пам'ятника Великому голодові на Михайлівській площі. Там буде відслужена поминальна Панахида з участю духовенства Православної, Католицької та Євангельської Церков. Наступного дня відбудуться чотири круглі столи, а о 7-ій год. вечора – концерт. У четвер дискусія і резолюції завершаться виборами Екзекутивного комітету, Екзекутиви та Ради директорів. Пресова конференція відбудеться о 5-ій. по полудні, після неї – конґресове прийняття в Київській міській Раді.

На сьогоднішній день, зареєстровано близько 100 делеґатів, більшість – зі східньої діяспори. Президія СКУ просить складові організації Північної та Південної Америки, Европи і Австралії негайно повідомити імена делеґатів на конґрес, але не пізніше 31 травня ц.р. Кошт участи в конґресі становить 400 кан. дол. або 250 ам. дол від делеґатів з США, Канади, Австралії, Німеччини, Бельгії, Англії, Франції, 50 ам.дол. – від делеґатів з Південної Америки та з країн–кандидатів Европейського Союзу, 10 ам. дол. – від делеґатів з Вірменії, Грузії, Казахстану, Росії, Придністров'я і Узбекистану. За інформаціями просимо звертатися до канцелярії СКУ в Торонто при 295 College St. Toronto, ON, тел.: 416-323-3020, факс: 416-323-3250, е-пошта: congress@look.ca

СКУ

Доповідь проф. Анни Процик

ЛОРЕНС, Кензас. – Анна Процик, професор історії Кингзборо Коледж в Нью Йорку відвідала Кензанський університет 24 лютого з доповіддю „Російський націоналізм і Україна в добу революції і громадянської війни".

Доповідь була спонзорована Меморіяльним фондом ім. Марії Палій, заснованим у 1977 році при Кензаському університеті з метою поширення знань про Україну. Проф. Норман Совл представив А. Процик присутнім. У доповіді вона подала загальний погляд на політику російського імперіялізму проти України, зупинилася на діяльності Центральної Ради, президента Михайла Грушевського, проаналізувала конфлікт між Центральною Радою і Тимчасовим урядом Росії. Більшовики розглядали вимоги самостійности визвольних народів, як ворожу інтриґу.

Боротьба українського уряду за відновлення самостійної України під час революції заклала основи національної державности, які пережили російську комуністичну окупацію і мали сильний вплив на відновлення незалежности України.

Д-р Михайло Палій

Зустріч з поезією шістдесятників



Виконавець поезій шістдесятників Іван Бернацький.

НЬЮ-ЙОРК. – У розпалі актуальних політичних подій в Україні і вимог, що їх ставить тепер перед нами далека батьківщина, громада рідше згадує добре відомі твори шістдесятників і не так часто чує їх у високому мистецькому виконанні. Тож зустріч із ними, що її влаштували членки 64-го Відділу Союзу Українок Америки разом з членками пластового куреня „Верховинки" 13 квітня, викликала широке зацікавлення та виповнила вщерть приміщення НТШ, де вона відбувалася.

Цю символічну зустріч прикрасили двоє читців – Народний артист України Іван Бернацький і лавреат премій ім. В. Стуса та ім. Т. Шевченка Надія Світлична. У їхньому виконанні віджила знову найкраща поезія шістдесятників і полонила увагу та серця численних присутніх, що нагороджували обох виконавців рясними оплесками. Усі ці поезії, що раніше були постійно в пошані широкої української громади, що живе поза межами батьківщини, знову зворушували, нагадували авторів та їхнє нелегке життя під совєтським ярмом. Серед численної публіки було декілька молодих осіб, які, здається, вперше зустрілися з цією глибоко патріотичною поезією та відчули її чар і значення. До цього прилучився і клич імпрези, взятий із відомої поезії Івана Світличного – „Вітчизна – це не хтось і десь. Я – теж вітчизна!" яку з глибоким відчуттям деклямував І. Бернацький, закінчуючи її закликом до присутніх, а особливо до молодих віком: „Люблю Вітчизну я... Якби ми всі любили!"

Слухаючи глибокі і зворушливі твори шістдесятників, думалося, що цю добірку найкращих поезій та ще й у досконалому виконанні слід передати сьогоднішньому молодому поколінню співвітчизників, котрим досі саме ця творчість найкращих українських поетів ще недостатньо відома.

Високомистецька імпреза, ще із оформленням Іринея Юрчука, мала й іншу важливу ціль – зібрати фонди на музей шістдесятництва у Києві, де вже сьогодні зформовано цінні колекції, де відбуваються періодичні мистецькі зустрічі, але за браком власного приміщення багато задумів неможливо здійснити. Постійно допомагає музеєві як фінансово, так і постачанням цінних архівів курінь пластунок „Верховинки", який заініціював і цю вдалу імпрезу. Відкрила її коротким словом відома письменниця-пластунка а рівночасно культурно-освітна референтка 64-го Відділу Союзу Українок, співгоспадаря імпрези Уляна Любович, а закривала курінна „Верховинок" Ніна Самокіш, закликаючи присутніх до помочі музеєві, як це зробили виконавці, але рівночасно дякуючи їм за участь в цьому своєрідному поклоні шістдесятникам та їхній глибоко патріотичній творчості.

О. Кузьмович

Редактори ЕУД в Англії

ЛОНДОН, Англія. – В березні відвідали українську громаду в Англії редактори Енциклопедії української діяспори (ЕУД) Василь і Дарія Маркусі з Чикаго. Метою їхньої поїздки було відновлення робочої групи п'ятого (західноевропейського) тому ЕУД після смерти координатора праці над ЕУД Ярослава Гавриха, який відійшов у вічність 31 грудня 2002 р. Він протягом 14 років керував справами ЕУД стосовно матеріялів з Великої Британії . Тепер праця над іншими томами дещо сповільнилися. Причини цього з'ясував головний редактор ЕУД В. Маркусь у своєму виступі в Бібліотеці-музеї ім. Шевченка в Лондоні 21 березня перед присутніми, що були зацікавлені долею ЕУД. Д-р Д. Маркусь поінформувала про стан праці над американським томом, що є ключовим у серії сімох томів ЕУД. Тоді ж повідомлено присутніх, що на місце координатора британських матеріялів Я. Гавриха приходить Роман Кравець, який ознайомився з проблематикою ЕУД та висловив на зустрічі цікаві думки.

Гості з Америки та координатор Р. Кравець зустрілися з представниками президії Союзу Українців у Великій Британії (СУБ) з метою обговорення співпраці. СУБ став співпрацюючою установою редакції ЕУД і погодився надати для завершення цього проєкту свої ресурси (бібліотеку і її персонал). Підписано угоду, яка передбачає також видання поширених матеріялів про Велику Британію, які увійдуть до V тому.

25 березня відбулася зустріч колишніх та майбутніх співробітників групи у викладовій залі філії Українського католицького університету в Лондоні, де обговорено практичні справи праці над ЕУД. Передбачено збільшити групу до 25–30 осіб, серед яких будуть відповідальні за окремі галузі та реґіони Великої Британії.

Гості з Чикаго також відвідали Посольство України в Лондоні, де мали розмову з радником посольства П. Кучеренком, зустрілися з вдовою Я. Гавриха – Лідою Гаврих, висловлюючи їй співчуття з приводу передчасної смерти її чоловіка.

В. М.

Українознавство в Арґентині



Священики о. Луїс Глінка (праворуч) та о. Віжермо.

БУЕНОС-АЙРЕС, Арґентина. – Провінція Місіонес – важливий терен життя, праці, культури і зусиль перших українських поселенців – від 1897 року. Відтоді минуло вже більше 100 років, а наші церкви діють. Є культурні центри, збережена українська мова. 18 років тому в знаного всім українцям в Арґентині і поза її межами професора економічних наук Папського католицького університету св. Климентія, університету Бельґрано, науковця Михайла Василика виникла ідея організувати в провінції курси української мови. Від 1990 року курси проводяться в містечку Алем, при монастирі св. Макрини та в парафії свв. Петра і Павла, де є клясні комнати, бібліотека, спальні, сальон, їдальня, чудовий парк, город з зелениною.

13 січня сюди приїхали автобусом і привезли підручники, зошити, відеофільми, ноти, зразки вишивок викладач католицького університету і автор цих рядків, громадянка України. За тиждень до початку курсів зголосилось понад 30 дітей. А в день початку навчання прибуло більше сімдесяти молодих українців із містечок провінції Місіонес, Чако, Формоси, Буенос-Айресу.

Відкрила курси заступник директора Маруся Литвин. Діти, батьки і вчителі виконали державні славні України і Арґентини. Після урочистостей М. Литвин ознайомила учнів з розкладом лекцій та із вчителями. Заняття почались о 7-ій ранку Службою Божою в церкві свв. Петра і Павла, а опісля – сніданок і лекції, лекції... Під час перерви учні вишивали, співали, відпочивали. Після вечері – перегляд відеофільмів про історичне минуле України, її героїв, церковних діячів, а також розучування українських пісень. Проводили діти і „Українські вечорниці". Сценарій придумували діти і тримали в секреті аж до виступу.

В усіх учнів є велике бажання вивчати мову прадідів, знати історію, географію, побут, культуру України. Учнів старшого віку цікавила місцевість, звідки походять їхні прабабуся і прадідусь. Я мусіла показувати на мапі містечка і села, з яких прибули перші поселенці Місіонеса, а саме – з Коломиї, Косова, Тлумача, Бучача, Городенки, Заліщиків, Чорткова на західній Україні.

Усі хлопці вишивають серветки і нанизують намиста. А курс вишивання подавала сестра Михаїла із Апостолесу. Між учнями і о. Віжермо встановилися гарні взаємини. До свого наставника часто звертаються учні за порадою. Священик теж вишиває, плете ґердани і вчить цього дітей. Разом із вчителькою Марійкою Потеряйло о. Віжермо чудово виконує „Ой ти дівчино, з горіха зерня" на слова Івана Франка, „Червону руту" Івасюка.

В казковий світ писанкарства ввела учнів сестра Михаїла. Вона народилась в Місіонесі, але побувала в Україні і привезла багато матеріялу для свого музею, який створила при монастирі. Сестра Михаїла чудово знає техніку вишивок і нанизування виробів із намистинок. За короткий час і я створила невеликий ансамбль дівчат і розучила з ними щедрівку „Щедрик" М. Леонтовича.

Обов'язковими предметами, що виносились на екзамени, були українська мова і література, яку подавали Марія-Ельвіра Потеряйло, Марія Литвин, географія та історія (викладач – колишній учень курсів українознавства, майбутній адвокат Хосе Ґерула), економічна географія, культурологія (вчителька – секретар консульства України в Місіонесі Христина Павлишин). Вимогливою до учнів була Євгенія Павлишин, яка працювала з учнями 4-го рівня, а вчитель Карлос Тітус, який чудово знає українську мову, читав учням географію і історію України.

Інтерес до української культури мають і інші народності. На курсах я познайомилась з піддияконом Віктором Бастерече, який закінчив факультет філософії в університеті. Він є арґентинець, а його предки – з Еспанії. Молодий вчитель чудово володіє українською мовою, знає масу українських колядок, щедрівок, чудово виконує їх.

Сестри-василіянки виконують велику педагогічну працю. Вони здобули освіту в університетах Арґентини, Бразилії, США, Італії, Бельгії, володіють багатьма мовами, займаються науково-дослідницькою працею, є професійними економістами, музикознавцями, кухарями, вишивальницями.

Багато зусиль доклала молода Сестра-василіянка Норма, настоятелька жіночого монастиря в Посадас. Настоятелька монастиря в м. Апостолес Вероніка Родчин подавала учням українську мову, а також опікувалась моїм перебуванням в Місіонесі. Сестра Габрієля подавала учням українську літературу.

Про побут і харчування дітей подбала сестра Клавдія з помічницею Марґаритою і двома жінками із Алем. Настоятелька монастиря св. Макрини – Діонісія Шевчук заздалегідь подбала про належний стан приміщень. Відвідав курси українознавства і заступник директора Католицького папського університету Л. Глинка. Діти зустріли його і о. Йосипа Хазуду піснями і колядками.

Ще однією несподіванкою була зустріч із радником Посла України в Арґентині Грушком з дружиною Світланою і Почесним консулом України в Місіонесі Д. Муруняком.

Після навчання учні складали іспити. У неділю почали збиратися батьки. Свято розпочала М. Литвин, яка надала слово Почесному консулові Д. Муруняковi. На свято були запрошені заступник голови української громади на північні провінції Арґентини Ю. Баланда, сестри із Посадасу, Апостолесу і Буенос-Айресу на чолі із провінційною настоятелькою Марієлею Ротчин. Несподіванкою для 98-річного дідуся Прокопіва був виступ його трьох внучат – Мар'яна, Матіяс і Мара, які подарували йому пісню „Повези мене, батьку, на Україну". Учні Ярина і Альберто заспівали пісню „Ти ж мене підманула", а на завершення учнівський хор виконав „Господи, помилуй" та пісню Тараса Петриненка „Україна". На завершення М. Литвин вручила випускникам свідоцтва з оцінками.

Хочу подякувати від себе особисто та від вчителів курсів всім тим, хто добрим серцем, щедрими датками допоміг в їх проведенні, а саме: Товариству св. Софії в Римі і особисто Владиці Г. Лончині, управителю кооперативної тютюнової фабрики Макарчукові, Почесному консулові України в Місіонес Д. Марунякові, Сестрам-василіянкам із Алему, настоятелькам монастирів в Апостолесі – Вероніці Родчин, в Посадосі – Нормі, в Алемі – Діонісі Шевчук і їх провінційній – Марієлі Родчин.

Марія Гальчук-Борук,
директорка „Рідної школи"
при катедрі св. Покрови



Учні курсів українознавства з міста Алем (викладач – Є. Павлишин).

Зустріч з ректором Католицького університету о. д-ром Борисом Ґудзяком



о. Борис Ґудзяк дякує д-рові Романові Цурковському за щедрий даток у сумі 50,000 дол. на Фундацію імені о. Маріяна і д-ра Романа Цурковських. Позаду стоїть проф. Юрій Даревич.

ТОРОНТО. – З ініціятиви Української католицької освітньої фундації в Канаді (УКОФ) 16 квітня, в приміщенні Канадсько-української мистецької фундації, відбулася надзвичайно цікава зустріч з ректором Українського Католицького університету у Львові о. д-ром Борисом Ґудзяком. Темою зустрічі було питання „Церква в підпіллі: дослідження останніх десять років“. Присутні були священики, професори й студенти, представники різних політичних і релігійних напрямків, працівники засобів масової інформації.

Вечір відкрив голова Ради фундації проф. Юрій Даревич. Після привітального слова він попросив о. Василя Цимбалістого до молитви. Відтак з короткого, але ясного звіту директора УКОФ о. Михайла Лози присутні дізналися, що хоч ця фундація діє трохи більше року, за цей короткий час вже зібрала 175 тисяч долярів. Серед жертводавців – д-р Роман Цурковський та його дружина Христя Стоділка-Цурковська, які пожертвували 50 тисяч долярів на „залізний фонд“.

Після звіту член Фундації Роман Мельник представив головного доповідача – о. д-ра Бориса Ґудзяка. Він народився 24 листопада 1960 року в Сиракюзах біля Нью-Йорку. В 1980-83 роках студіював в Українському Католицькому університеті в Римі. Докторат здобув у Гарвардському університеті, після чого поїхав в Україну, до Львова, де активно включився у процес створення Львівської Богословської академії, а згодом – в перетворення академії на перший в Україні Католицький університет, який він очолив як визначний історик Церкви і богослов нашого часу.

У своїй доповіді о. д-р Б. Ґудзяк докладно розповів про початки діяльности УКУ, про його наукове і виховне спрямування. В університеті викладають авторитетні вчені з України і багатьох країн світу. Двері цього нового навчального закладу відкриті для всіх молодих людей, незалежно від того, до якої конфесії вони належать. На превеликий жаль, університет не має фінансової підтримки з боку держави, а втримується на пожертви найсвідоміших українських громадян. Зокрема о. д-р. Б. Ґудзяк захопив присутніх розповіддю про діяльність факультету, котрий продовжує працю Інституту Історії Церкви, збираючи нові й нові документальні матеріяли про УГКЦ часів підпілля і жорстоких переслідувань з боку радянської влади.

Після закінчення вечора учасники ще довго не розходилися, за горнятком кави ділячись враженнями від почутого, думками про те, в який спосіб можна було б ефективно сприяти діяльності Українського Католицького університету у Львові. Хто має можливість надіслати свої свідчення про мартирологію Української Греко-Католицької Церкви, або фінансові пожертви, подаємо адресу: Ukrainian Catholic Education Foundation, 1317 Stonecutter Drive, Oakville,ON L6M 3C5 Canada.

Ярослав Стех

Загальні збори 8-го Відділу ООЧСУ

ЧИКАҐО. – 6 квітня відбулися чергові загальні збори 8-го Відділу ООЧСУ в Домі СУМ ім. Миколи Павлушкова. Голова відділу Іван Павлик доповів про загальну працю відділу, який має 70 членів. Відділ брав участь у різних імпрезах і святкуваннях, зокрема у відкритті нового будинку Українсько-американської федеральної кооперативної спілки „Самопоміч“, у загальних зборах спілки „Самопоміч“ та ін. Відділ організував сходини для відзначення Дня незалежности України. У доповіді Івана Павлика було подано докладну інформацію про численні імпрези відділу.

Після звітів і уділення абсолюторії уступаючій управі голова Номінаційної комісії Іван Тельвак прочитав список кандидатів до управи, яку переобрано. Головою залишився Іван Павлик.

Осип Панчишин

„Це був найкращий час"

ЧИКАҐО. – Дозволю собі розпочати цей репортаж в нетрадиційний спосіб – зацитувавши кілька важливих речень з привіту від Централі українців-католиків Америки, (екзекутивний директор – Орися Бурдяк, президент – Дмитро Григорчук): „Ґратулюю за поширення членства – понад 20,000! – і збільшення капіталу, котрий доходить до пів більйона долярів. Особливо ґратулюю за гарний будинок, який є окрасою нашої околиці й лицем нашої громади. Нехай Всевишній Господь надалі проводить Вас з нашим кооперативним кличем „До добра і краси!". В цьому вітанні – вся синтеза успішної дільности української кооперативної установи в Чикаґо.

А тепер про самий перебіг 52-их річних зборів Чикаґської кредитівки. Неділя, 13 квітня, 2 година по полудні. Одначе гостинні двері кредитівки були відкриті ще до обіду, й багато парафіян зі сусідніх храмів – катедри св. Миколая і церкви свв. Володимира і Ольги, а то й з дальших частин міста поспішили до будинку, де вже традиційно чекали гостинні столи зі солодким, кавою, чаєм, а водночас вільна виміна думок. Ото ж збори від самого початку стали своєрідним кооперативним святом. Перед 2-ою годиною за президіяльним столом зайняли місця президенти Ради директорів Михайло Кос, кредитівки – Богдан Ватраль, секретар Ради Віктор Войтихів, члени Президії й голови комітетів. Прибули достойні гості – Генеральний консул України Борис Базилевський, Преосвященні Владики Інокентій Лотоцький і Михаїл Вівчар, представник банку „Певність" д-р Павло Надзікевич. Прибув також наш ветеран Омелян Плешкевич – людина-історія, кооператор ще з краю, один із засновників чикаґської кредитівки! Була ще одна вийняткова гостя, представник від міста Марія Папас, яка пізніше вручила грамоту признання 95-літньому ювілятові О. Плешкевичу. А він відповів: „Доки матиму сили, буду працювати для нашої установи, для громади". Прибули представники громадських, молодіжних організацій, які користають з підтримки, з послуг – ото ж і були численні привіти, про що пізніше.



Члени Дирекції чикаґської „Самопомочі": (зліва) Омелян Плешкевич, Віктор Войтихів, Ігор Ляшок, Іван Лесейко, Ореста Фединяк, Олег Караван, Богдан Ватраль, Іван Огаренко, Владика Інокентій Лотоцький, Христина Козій і Іван Павлик, Михайло Кос, о. Богдан Налисник.

Точно о год. 2-ій збори відкрив президент Ради директорів М. Кос, сердечно привітав усіх присутніх і попросив Владик про молитву. Владика Інокентій у щирих словах молитви-подяки за небесну опіку зробив цікаве зіставлення: Христова Церква і Спілка „Самопоміч" – рідні сестри! – і просив дальшої опіки Господньої для кооперативної спільноти. З побажаннями і змістовним словом виступив о д-р Борис Ґудзяк – ректор Українського Католицького університету, дякував „Самопомочі" за жертовну підтримку церков, шкіл. Зупинився також над значенням мудрого слова „Самопоміч". З сердечним привітом звернувся до присутніх Генеральний консул України д-р Борис Базилевський.

Як завжди, по-дружньому вітав від банку „Певність" д-р Павло Надзікевич. Від матірного Товариства „Самопоміч" склав вітання мґр. Володимир Щебльовський, який пригадав низку цікавих фактів – що завдяки фінансовій підтримці кредитівки товариство „Самопоміч" закупило будинок для свого осідку, там також працює Суспільна Опіка, їдальня, куди місто доставляє обіди, з яких користає багато сеньйорів. Також закуплено будівлю і площу, де тепер діє гарно відновлений Український Національний Музей, окраса українського села . Від ЦУКА склала вітання Орися Бурдяк, Віра Ельяшевська – від Комітету міст-побратимів „Чикаґо-Київ". Від УН-Союзу вітав Андрій Скиба, від Відділу СУМ ім. Павлушкова – Тарас Дрозд, а від Відділу СУМ ім. Вітовського – д-р Олесь Стрільчук, від 8-го Відділу ООЧСУ – вітав Іван Павлик, член Ради директорів „Самопомочі". Крім цього, наспіло багато письмових побажань, бо ж нема в Чикаґо і в околицях організованих спільнот, які б не були пов'язані зі „Самопоміччю"!

Ділову частину розпочав президент Ради директорів М. Кос цікавою фразою-цитатою Ч. Дікенса з його твору „Казка про два міста": „Це був найкращий час, це був найгірший час"... Великий приплив нових членів, динаміка росту, і несподівано – 11 вересня! Жертви, тінь небезпек, неспокій у фінансовій сфері, спад процентних ставок. Проте праця не сповільнилася, приходять нові члени, головно з „четвертої хвилі", – є вже нові „бізнесмени", нові фірми, нова газета „Українське слово", радіопрограма подружжя Климчаків розвивається – вже діє двічі в тиждень! І в усьому – допомога „Самопомочі".

Докладний фінансовий звіт представив Богдан Ватраль – це „симфонія цифр": понад 20,000 членів фінансові активи в 2002 році – 422, 876, 762 дол., власний капітал – 54,707,856 дол. Логіка цифр – „все вгору, та вгору". На закінчення Богдан Ватраль від серця дякував членам дирекції, згадуючи поіменно всіх, також голів поодиноких комітетів, співпрацівників.

Присутні рясними оплесками дякували за звіти. Були цікаві запитання, зокрема було прохання, щоб був звіт окремий про Чикаґо, а не тільки спільний, разом з усіми філіями. Короткою, дуже важливою інформацією поділився Роман Заяць: „Будую в Україні школу. У селі Себечів на Сокальщині. Це родинне село покійної дружини Галі Заяць-Гарасовської, де її батько о. Гарасовський, був парохом. І сподіваюся, школа буде носити її ім'я". Ця інформація зробила дуже корисне враження і знайде відгук жертводавців. Отож з кооперативним привітом – до праці, до наступних зборів!

Ірина Камінська



В залі 52-их річних зборів Чикаґської кредитівки „Самопоміч"

Збори корпорації „Українське село"

ДІТРОЙТ, Миш. – Дім для старших віком „Українське село" існує у Дітройті з 1984 року. Дирекцію вибирають 110 членів корпорації на річних загальних зборах. Цьогорічні збори відбулися 5 квітня. Відкрив їх президент корпорації д-р Микола Палмер. Ольга Маєр прочитала протокол минулорічних. Першою звітувала фінансова референтка Уляна Мазяк. М. Палмер подав перегляд праці за минулий рік, за ним звітувала перша заступниця голови Стефа Дуб. Д-р Лері Палмер звітував за Контрольну комісію, яка ствердила правильне ведення фінансової ділянки.

Обговорення звітів виявило велике зацікавлення членства працею дирекції. У частині виборів почесний голова Стефан Віхар подякував членам дирекції, які більше не кандидували до управи, за їхній вклад до праці. Зокрема він зупинився на праці Стефи Дуб, Джана Дадсона та Ольги Соловій. На місце тих, які вирішили більше не кандидувати, було вибрано Ника Прихітка і Ника Меденса. Корпораційний адвокат Ярослав Карпінський привів нових членів дирекції до присяги.

Нову дирекцію „Українського села" на 2003-2004 роки очолив д-р Микола Палмер.

Зенон Василькевич

Фізик Андрій Храпливий отримав високу нагороду

Науковець Андрій Храпливий, піонер в ділянці розвитку волокнисто-оптичної системи зв'язку високої потужности, 25 березня отримав нагороду Оптичного товариства на 2003 рік ім. Джана Тайндала. Це сталося під час Міжнародної конференції на теми оптично-волокнистого зв'язку, яка відбувається в Атланті, Джорджія.


Андрій Храпливий

А. Храпливий керує відділом дослідів в лябораторіях Бел, що є частиною Люцент-технологій в Нью-Джерзі. Він поступив до лябораторій Бел в 1980 році, після того, як здобув бакалавреат з фізичних наук університету Вашінгтона в Ст. Люї, а ступені магістра і доктора з фізики в університеті Корнел.

Нагорода, названа іменем англійського ученого XIX століття Джана Тайндала, призначена для науковців, котрі своєю працею далі розвивають провідну технологічну ділянку волокнисто-оптичної системи зв'язку.

Андрій Храпливий є членом 27-го Відділу УНСоюзу.

О.К.

Діяльність Клюбу емеритів

ЧИКАҐО. – Загальні збори членів Клюбу емеритів при катедрі св. Миколая відбулися 2 квітня, з участю 85 членів. Після Панахиди за померлих членів клюбу, збори відкрив голова клюбу Володимир Щебльовський, вітаючи Владику Інокентія, ЧСВВ, та усіх присутніх. Зборами проводила президія: Василь Камінський – голова і Нестор Филипович – секретар.

Після затвердження порядку нарад і відчитання протоколу з попередніх зборів почалися звітування членів Управи.

У звітному році відбулося 38 щотижневих сходин, на яких тематичними рефератами відзначено всі національні і релігійні роковини, присвячені Коновальцеві, Петлюрі, Митрополитові Андреєві Шептицькому, УПА, Тарасові Шевченкові, Лесі Українки, Січневим роковинам, Чорнобилеві і багато інших. Для ширшої публіки відзначено Свято Матері, День Батька і Різдвяну зустріч, пам'ять Божої Матері.

Доповідачами були члени клюбу, а також запрошені гості. На сходинах деклямувалися вірші, гуморески, а кожного тижня Владика говорив на релігійні, а час від часу – на світські теми. В цьому році Клюб емеритів виплатив на церковні і суспільні цілі понад 5,000 дол. – на катедру св. Миколая, Патріярший собор у Києві, музей, Фундацію голодомору, УККА, Товариство української мови, Союз Українок та інші.

Суспільна опіка активно діяла, відвідуючи хворих по домах, шпиталях, допомагала в старечих домах в різних проблемах, старалася про різні знижки чи допомоги в місцевих урядах. Перевибрано стару управу з Володимиром Щебльовським у проводі, який подякував за довір'я до нього та побажав новій управі нових успіхів у дальшій праці.

Після вичерпання всіх точок порядку нарад голова подякував Владиці Інокентієві за опіку над клюбом, всім присутнім – за участь і співпрацю.

Н. Ф.

Засновано Стипендійний фонд імени Любки Колесси

МОНРЕАЛЬ. – Музичний факультет МекҐільського університету повідомляє про заснування Стипендійного фонду імени Любки Колесси, однієї з найславетніших европейських піяністок передвоєнного часу. Народилася вона у Львові в 1902 році, навчалася у Віденській академії музики та образотворчих мистецтв, у Люї Терма та в учня Ліста – Еміля фон Зауера. З нагоди градуації 1918 року їй вручили нагороду Безендорфера – концертний рояль. У 1920 році вона отримала диплом майстер-кляси і державну премію, найвищу нагороду тодішньої Австрії. Свої студії Любка Колесса продовжувала з Еженом Д'Альбером, а також із Вільгельмом Фуртвенглером, який пильно зацікавився її кар'єрою.

Концертну діяльність вона розпочала в п'ятнадцятирічному віці, яскравий талант привів її до найславетніших музичних центрів Европи і Південної Америки. Її останній передвоєнний сезон нараховував 178 концертів. Вона часто виступала в супроводі оркестр під орудою таких славетних диригентів, як Бем, Фуртвенґлер, Клайбер, Менґелберг, фон Караян і Вальтер. Любку Колессу визнав міжнародний музичний світ як концертну піяністку першої величини. Після свого приїзду до Канади у 1940 році вона часто виступала із сольними рециталями, а також як солістка з оркестрами, включно з такими, як Торонтська симфонічна та Нюйоркська філгармонія. Вона реґулярно виступала на концертах радіо Сі-Бі-Сі, а також представила декілька серій сольних рециталей у етері, присвячених творам Баха, Моцарта, Бетовена, Шуберта, Шопена.

Бруно Вальтер вважав її „однією з найвеличніших піяністок нашого часу". Музичні критики були одноголосні у похвалах для її виступів: „артистка високої міри..." (Лондон). „...знову і знову викликали молоду українку (Л. Колессу), яка зараз належить до найулюбленіших явищ концертної залі" (Франкфурт). „Ця прекрасна й геніяльна українська піяністка є надзвичайним втіленням молодечої свіжости й художньої зрілости" (Мадрид). „...блискучий успіх! Чудесне фразування, поетичне деталізування, еластична ритміка її гри прикували всіх" (Відень). „Безсумнівний тріюмф!" (Буенос-Айрес).

А ще Любку Колессу пам'ятають у Канаді як блискучого педагога. Вона в 1942 році почала вчити в Торонтській музичній консерваторії – тепер Королівська музична консерваторія – і від 1946 до 1949 року очолювала там Майстер-школу. В Монреалі вона вчила в Музичній консерваторії Квебеку, – в 1951–1973 роках, – імени Венсана д'Енді – від 1955 до 1966 року та на Музичному факультеті МекҐільського університету – 1960–1971 роках.

Як учениця двох вихованців Ліста, Любка Колесса передала їхню славну традицію багатьом канадським студентам. Серед них бачимо диригента Маріо Бернарді, композиторів Джона Гокінса і Клермона Пепена, піяністів Андре Асселена, Поля Баяржона, Говарда Брауна, Поля Гелмера, Патришу Ґрант-Люїс, Ричарда Ґреско, Любу Жук, Іринея Жука, Мілісент Каванаг, Керін Квінтон, Ґордона Кушнера, Джона МакКея, Луї-Філіпа Пельтьє, Євгена Плавуцького, П'єрет Фроман-Савуа та багатьох інших.

Стипендію імени Любки Колесси щорічно здобуватиме визначний студент-піяніст або студентка-піяністка Музичного факультету університету МекҐіл.

Пожертви просимо висилати на адресу: Development Office McGill University, Faculty of Music, The Lubka Kolessa Piano Scholarship Fund, 555 Sherbrooke Street West, Montreal, Quebec H3A 1E3, Canada.

Чеки виписувати на: McGill university – The Lubka Kolessa Piano Scholarship. Всім жертводавцям будуть вислані податкові квитанції. Всі пожертви будуть оголошені в пресі.

Мекґільський університет

А коли ж буде „Рік України" в Україні?

У нашому державно-політичному житті ми зустрічаємо чимало дивовижних, незрозумілих і шкідливих для нас явищ – і серед них звеличування колишніх поневолювачів, яким присвячено окремий „Рік Росії в Україні".

Вже сама дата відкриття „Року Росії в Україні" 27 січня 2003 року є великим глумом і образою наших національних почувань, бо якраз 85 років тому київські студенти і гімназисти виїхали під Крути, щоб своїми молодими грудьми захищати молоду українську державу перед наступом московсько-більшовицьких орд. Чи щось подібне не відбувається і тепер? Чи цей „Рік Росії в Україні" не буде новим наступом Москви на нашу українську мову і культуру, на Українську Церкву і нашу державну незалежність?

Вступом до „Року Росії в Україні" треба вважати новий законопроєкт Верховної Ради, виготовлений при кінці минулого року, „Про застосування російської мови в Україні". Прийняття такого закону ґарантувало б застосування російської мови у веденні документації і діловодства, на офіційних засіданнях, у взаєминах з громадянами, а також в освіті, культурі, науці, засобах масової інформації. На порушників чекає дисциплінарна, адміністративна, навіть кримінальна відповідальність.

Чи введення такого закону не було б цілковитим відсуненням української мови з усіх ділянок громадсько-політичного життя? Чи не було б це рівнозначним з цілковитим запереченням українського характеру нашої держави? Як Верховна Рада України могла запропонувати такий протиукраїнський законопроєкт? Виглядає, отже, що не ще один „Рік Росії" в Україні потрібний нам, бо ми їх уже мали аж 350! Нам потрібний тепер „Рік України" в Україні, як заявив депутат верховної Ради Борис Безпалий, і то не один, а багато таких „Років України" треба нам в Україні, щоб ми мали справжню українську Верховну Раду, український уряд, українського президента, національно свідомий український народ, єдину національну Українську Церкву і справжню українську Україну.

Також і ряд громадських організацій України рішуче протестує проти „Року Росії" в Україні саме у цьому році, коли ми вшановуємо пам'ять жертв голодомору 1932-33 років, бо тоді Москва штучно створеним голодом старалася знищити основу української нації, українське селянство, знане зі своєї любови і прив'язання до рідної землі, рідної мови, прадідних традицій і своєї Церкви. У протесті є також вимога, щоб Президент Росії „офіційно покаявся перед українським народом за ґеноцид, який коїла царська і комуністична влада Росії щодо українців, і попросив вибачення у жертв голодоморів і репресій".

В такому дусі треба нам діяти впродовж „Року Росії" в Україні, щоб не лише протистояти русифікаційним впливам, але й поглиблювати національну свідомість народу і готувати його до президентських виборів у 2004 році.

І саме 2004 рік повинен бути для нас особливим роком – „Роком України" в Україні, важливим історичним роком вибору справжнього українського Президента, який працюватиме виключно для України і для добра українського народу.

І тут знову прикра несподіванка для нас: наступний рік в Україні буде „Роком Польщі". А 2005 рік має бути „Роком України" в Польщі. Про це домовились президенти України і Польщі Л. Кучма і А. Кваснєвський 13 лютого ц. р. У їхній заяві стверджено, що Польща підтримує европейські прагнення України набути статус асоційованого, а згодом повноправного члена Европейського союзу. Домовились також про спільне вшанування пам'яті жертв трагічних подій на Волині, 60-річчя яких буде відзначено влітку цього року. „Важливо, щоб вшанування цієї річниці стало значним кроком на шляху до подолання розбіжностей в розумінні українцями та поляками спільної історії", – підкреслюється в заяві. Є також мова про прискорення відкриття польських військових поховань у Львові.

Вже з цієї заяви ясно виходить, що не допомога Україні у набутті членства в Европейському союзі є тут головною метою, а намір переконати українців у потребі іншими (тобто польськими) очима сприймати нашу „спільну" польсько-українську історію. І це вже робиться. В Україні вже появилася перша україномовна „Історія Польщі", написана українськими авторами, які стараються представити поляків у позитивному світлі.

Але історичних фактів змінити уже не можна. Кривди залишаються кривдами. Слушно заявив польський політично-громадський діяч Яцек Куронь, що поляки заподіяли українцям набагато більше кривд, ніж українці – полякам.

У заяві щодо „Року Польщі в Україні" підкреслено важливість „вшанування пам'яті жертв трагічних подій на Волині", немає сумніву, що під тими жертвами розуміють в першій мірі поляків, а українцям приписують відповідальність за ті трагічні події.

Дехто вважає Польщу дуже потрібною нам, бо через неї, мовляв, веде наш шлях до Европи. Важко погодитися з цим, бо ми тепер маємо вже досить добре розвинені політичні, економічні та наукові зв'язки з багатьома европейськими країнами, а також зі США і Канадою, тому не потребуємо польського посередництва. А польський варіянт „европеїзації" України полягає головно в полонізації та римо-католизації українського народу. І це – не для нас!

Виглядає, що немає великої різниці між „Роком Росії" і „Роком Польщі" в Україні. І одні, і другі намагаються використати нас для своїх інтересів. Тому і одним, і другим треба дати свою рішучу і гідну відповідь: ні! Чесна і розумна співпраця рівних з рівними є дуже побажана, потрібна і корисна. Але – жодного капітулянства, компромісів, втручання в українські внутрішні справи.

Євген Іванків,
Чикаго

Сусіди чи вороги?

Київський тижневик „Освіта" (ч. 33, 2002 р.) вмістив статтю Заслуженого діяча науки і техніки України, доктора технічних наук, професора Юрія Жука „Шлях України до демократії, а не в імперське ярмо". На неї негайно зареагувала газета „Русскій мір", яка віддзеркалює світогляд та діяльність російських організацій і громадських рухів в Україні, видрукувавши грубу, брутальну відповідь Л. К. Соколова. Про зміст і рівень арґументації цього автора свідчить вже самий заголовок: „Нєучі (тобто невігласи) з профєссорскімі званіямі", не кажучи про ось таке узагальнення (подаємо цитату в українському перекладі): „Стаття проф. Жука – це типовий взірець антиросійської пропаганди, яка ведеться в сучасній Україні, показник інтелектуальної і моральної деградації, до якої скотилася українська наукова інтелігенція". Ще й сьогодні „старший брат" сприймає українське відродження, як „деґрадацію", особливо його сердять антиімперські переконання в середовищі української інтелігенції. Нижче подаємо новий коментар проф. Ю. Жука на цю тему (зі скороченнями).

У 1926-29 роках в СРСР (забарвленій в червоний колір Російській імперії), було понад 81 млн. українців, а за переписом 1979 року їх стало понад 42 млн. (росіян відповідно понад 78 і 137 млн). Іншими словами, за 50 років знищено 40 мільйонів українців.

Якщо до 42 млн., котрі вижили, додамо 15 млн. українців, заморених у 1932-33 і 1946-47 роках, 14 млн., знищених у Другій світовій війні, що прокотилася двічі-тричі по Україні, а також жертви репресій, вивезених до Сибіру, де значна частина гинула від холоду і голоду, численних в'язнів ГУЛагів в післявоєнні роки, використання українців як гарматне м'ясо у 28 війнах, що їх розв'язував СРСР по всьому світу після 1945 року (В'єтнам, Корея, Анґола, Індонезія...), все разом складе понад 81 мільйон українців.

Кількість знищених українців сягнула б понад 60 млн, якби був виконаний „Наказ №0078 від 22 червня 1944 року", підписаний Жуковим і Берією, – про виселення „у віддалені краї Союзу ССР всіх українців, котрі перебували під владою німецьких окупантів". Воякам УПА ми повинні дякувати, що ми усі не загинули від холоду і голоду по дорозі до Сибіру або в сибірських болотах. Московська верхівка злякалася всеукраїнського повстання (сьогодні знаємо і тисячі імен українців-східняків, які воювали в лавах УПА за свободу і незалежність України).

Росія у 1900-13 роках щорічно вивозила з України 8 млн. тонн зерна і 1 млн. тонн цукру. Не тяжко порахувати, скільки потрібно робочих рук, щоб виростити, зжати серпом, обмолотити ціпом таку кількість експортної продукції, припасти зерна та інше для харчування сімей і худоби.

Не все те правда, чим хвалилася совєтська пропаганда. Насправді п'ятирічки не виконувались, і Москва тихенько купувала зерно у США і Канаді (починаючи з1963 року – щорічно).

Л. К. Соколов пише, що Ю. Жук „нє імєєт понятія", що таке робоче місце і платня. Ні, маю. Розумію, що шахтарям потрібні нові шахти, щоб у старих, радянських, люди не гинули, токареві - верстат на рівні світових стандартів. Все це вони мали б, якби Росія чесно віддала належну Україні частину активів і закордонної власности Союзу в сумі 26 млрд. дол., напрацьованих українцями, і 49 млрд. дол. за користування ними протягом 11 років після розпаду СРСР (при 10 відс. річних).

Розрахунки показують, що пенсійний фонд Росії поповнюється цим українським капіталом, який працює в російських банках Ось чому пенсія в росіянина на 30-40 відс. більша, ніж в українця. Якби сьогодні росіяни мали українців на ділі, а не на словах, за своїх братів, то уряд Росії повинен чесно віддати Україні 75 млрд. дол. Це й був би братерський знак у взаєминах обох держав в „Рік Росії в Україні". При цьому у Росії залишиться не менше 70 млрд дол., зароблених на українському капіталі.

Щодо державної мови. За панування Російської імперії на знищення української мови і заборону її використання на своїй землі було видано понад 170 постанов, із словників виключено понад 30,000 слів, і тільки завдяки тому, що імперія ще не встигла знищити повністю українців, завдяки нашому мовному багатству і тисячолітньому розвиткові українська мова зберегла у п'ять разів більше слів, ніж є в російській мові. В цивілізованих країнах державна мова є виховним чинником (робить державу згуртованою сім'єю, концентрує енергію суспільства на вирішення державних проблем), є захисником вітчизняного ринку інформаційних товарів, який складає не менше 20 відс.

З метою розширення ринку для російських інформаційних товарів, керівники-росіяни державних і приватних організацій, фірм, банків, навіть реєстратур у поліклініках, в порушення Конституції і рішення Конституційного суду України, ведуть себе так, щоб підлеглі-українці розмовляли з клієнтами і між собою тільки російською мовою. Російська мова бере участь у тому, що сьогодні маємо понад 30 відс. безробітних серед української молоді, сотні тисяч людей шукають роботи за кордоном, десятки тисяч українок йдуть у найми і на забаву чужинцям. Президент В. Путін, маючи на увазі наслідки непошанування державної мови, правильно вимагає, щоб російську мову знав кожний громадянин Росії.

Ті, хто закликає до офіційности російської мови в Україні, хочуть розпалити ворожнечу між росіянами і українцями. Неповага до державної мови – це неповага до корінної нації, неповага веде до ненависти, ненависть – до крови. Ще у 1851 році патріот Росії А.Герцен застерігав: „Якщо Росія... буде далі крокувати по петербурзькому шляху або якщо повернеться до московських традицій, то вона не буде мати іншого призначення, ніж накидатися на Европу, як напівварварська, напіврозбещена орда, руйнувати цивілізовані країни й, нарешті, загинути серед загального спустошення". Говорив, ніби сьогодні.

Україна і Росія повинні навчитися будувати свої взаємини на основі Гельсінських угод, як добрі сусіди, і рухатись в цивілізовану Европу.

УКРАЇНА І СВІТ

Чорнобильський базар у штаб-квартирі ООН



Юні учасники благодійного базару зі сво їми наставниками

НЬЮ-ЙОРК. – 23 квітня у штаб-квартирі ООН відбувся благодійний чорнобильський базар, який влаштувало Постійне представництво України при ООН. У стінах ООН звучали українські мелодії та пісні у виконанні дитячого музичного колективу. Численні гості-делегати, співробітники секретаріяту ООН та відвідувачі з різних країн світу зі задоволенням пригощалися варениками, пирогами, іншими стравами української кухні, купували розшиті рушники, крашанки, сопілки, інші товари рукотворного мистецтва з України.

Метою акції було зібрання коштів для допомоги медичним закладам в Україні, де лікують дітей з Чорнобильської зони. Базар став не лише спільним заходом Постійних представництв України, Білорусі та Росії при ООН та Генеральних консульств цих країн в Нью-Йорку, а й багатьох інших дипломатичних місій, численних представників української громади, котрі активно долучилися до організації та проведення цієї благодійної акції.

Органічною частиною чорнобильських днів в ООН стала виставка художника Петра Беленка, який походить з місць, що 26 квітня 1986 року зазнали впливу радіяції.

Постійне представництво України при ООН

Читайте в Інтернеті Києво-Могилянську „Панораму"

KYÏV MOHYLA FOUNDATION OF AMERICA

ЧИКАҐО. – Щомісячний журнал Києво-Могилянської академії „Панорама" можна читати за допомогою Інтернету. Отримування цього журналу чи іншої кореспонденції та новин про Києво-Могилянську академію через Інтернет можна замовити, якщо повідомити свою комп'ютерну адресу на число телефону (773) 685-1828 або написати на адресу: „Foundation of America" P.O. Box 46009, Chicago, IL 60646-0009.

„Києво-Могилянська Фундація" плідно працює над тим, щоб отримати ґранти на спеціяльні програми Києво-Могилянської академії. Влітку 2003 року Фундація спонзоруватиме двох професорів Києво-Могилянської академії з метою їх приїзду до Ілинойського університету („University of Illinois") для проходження інтенсивного курсу навчання з англійської мови, а також для відвідин кількох університетів штату та ознайомлення з існуючими методами управління й адміністрування.

Ігор Вислоцький,
президент „Києво-Могилянської Фундації Америки"



Японський теплохід для морських подорожей „Pacific Venus" пристає до причалу Одеського морського порту 23 квітня. Одеса стала першим з міст України, відвідуваних японськими „круїзами". *Фото УНІАН*

Союзівка – Фонд Відродження



Дорогі члени УНСоюзу і приятелі!

Сезон 2003 року уже перед нами і ми хочемо скористатися нагодою розпочати кампанію Союзівка – Фонд Відродження. Це для нас справді вирішальний сезон. Протягом зими і осені УНСоюз дбайливо працював над покращенням Союзівки. Управа змінилася, розпочато віднови, відмальовано багато приміщень, розпочато прочищення стежок. Але ще багато праці треба докласти – і час є критичний. Ми знову складаємо нашу подяку багатьом добровольцям, які прийшли з допомогою. Деякі, застосовуючи свій професійний досвід, деякі – їхній час, деякі – щедрі пожертви. Ми звертаємося до Вас і просимо відчинити Ваші серця і щедро підтримати наші наміри відновлення оселі.

Кампанія придбання фондів для відродження Союзівки, має на меті придбати потрібний капітал, щоб зберегти і відбудувати нашу улюблену 50-літню оселю – Союзівку. Відродження відбуватиметься фазами. Фаза 1 – це менші поправи і віднови, які включають вестибюль Ґоловного будинку, їдальню, поправи кімнат, віднову „Веселки“, поправи електричної і сан-техніки систем та інші конечні поправи, щоб привести оселю до вищого рівня. Ми також маємо намір додати більше центрів для розвагової діяльности, щоб піднести привабливість Союзівки. На першу фазу потрібно приблизно 1,000,000 долярів.
У фазі II, якщо наші прибутки зростуть і ми побачимо оживлення нашої Союзівки, як справжнього центру культурної спадщини і розвагового та відпочинкового центру для нашої громади, ми хотіли б обережно поширювати додаткові приміщення, як також інші бізнесові і розвагові вигоди.

Союзівка має важливе значення для нашої громади. Вона є символом вкладу українських американців і УНСоюзу, який вони зробили для нашого суспільства. Ми повинні гордитися цими осягами і мати можливість з гордістю ділитися ними поза нашою громадою з іншими, які бажають дізнатися про нашу культуру і втішатися неперевершеною атмосферою.

Успіх збирання фондів у такому короткому часі вимагає реальної участи і підтримки громади. У наступних декількох тижнях на сторінках нашої преси Ви побачите багато проєктів та можливостей збирання фондів. Інші матеріяли будуть Вам висилатися поштою. Ми просимо Вас відгукнутися захоплено і щедро.

Декілька минулих місяців були навіяні надхненням. Союзівка знову загула діяльністю. Конференції! Христини! Заплановані події! З'їзди! Під час З'їзду Українсько-Американських Організацій, який зорганізувала група енергійних українських інженерів, ми випадково почули захоплення делегата новим свіжо відновленим видом вестибюлю і загально позитивними змінами, які він побачив та зробив замовлення на З'їзд їхньої організації на осінь. Це була „музика“ для нас. Під час недавньої Жіночої Конференції, влаштованої Союзом Українок Америки, лунали слова підбадьорювання і ми раділи зростаючим захопленням. І навіть тоді, коли гості сідали до полуденку, інженерська фірма Смердковських „Батько і Син“ розглядали пляни їдальні з новим директором Союзівки Нестором Паславським і контрактором-будівничим. У цьому ж часі прибули на Союзівку інші добровольці, які включали представників Пласту, щоб почати приготування для добровольців, які прочищуватимуть стежки довкола оселі у наступному тижні. Це було великим заохоченням.

Яким ще способом Ви можете допомогти? Щоб запевнити, що ми будемо втішатися оселею на наступний сезон, ми мусимо подвоїти замовлення.
Ми мусимо мати замовлення на цілий сезон – літо, осінь, зиму і весну. Ми мусимо мати замовлення під час тижня. Ми не можемо дозволити собі утримувати Союзівку тільки для святкових і літніх „вікендів“. Отже, що Ви можете зробити? Передусім замовити кімнату на тиждень або під час тижня. Надіслати завдаток на осінній тиждень, щоб відпочити. Протягом року плянується багато подій. Просимо перевірити календар Союзівки. Важливим є зробити замовлення і надіслати завдаток. Ми мусимо подвоїти замовлення кімнат і показати, що громада хоче зберегти Союзівку для майбутніх поколінь.

Наступне, приєднайтеся до кампанії збірки фондів для „Відродження Союзівки“. Ці спроби збірки фондів складаються з різних ступенів пожертв, призначених на особливі проєкти. Таким чином Ви, як жертводавці, не лише спостерігатимете зріст Ваших вкладів, але також отримаєте належне, прилюдне визнання. Чи це пожертва на лавку, чи цеглинка або грошова пожертва – кожний дар враховується!

Щоб розпочати віднову, потрібно більших пожертв. Якщо наша громада щедро відгукнеться, як це зробила „Самопоміч“ у Нью-Йорку пожертвою 50,000 долярів, це буде велике піднесення. Однак для віднови потрібно багато грошей і ми заохочуємо інших іти за їхнім прикладом.

Час є дуже короткий, бо до 31 вересня 2003 року ми мусимо виказати позитивні зміни на Союзівці. Через Українську Народну Фундацію при УНСоюзі, яка має статус 501 (c) (3), Ваші пожертви, частинно чи у повній сумі, можна відтягати від податку. Все можна осягнути при Вашій допомозі!

Заздалегідь дякуємо за Вашу щедру підтримку!

Екзекутивний Комітет
Українського Народного Союзу

Ви питаєте, яким способом Ви можете допомогти?

ЗАМОВИТИ КІМНАТУ НА ТИЖДЕНЬ!

Протягом останніх декількох місяців стало очевидним, що Союзівка потребує підтримки громади і багато людей запитують, яким способом вони можуть допомогти? Багато добровольців відгукнулися на наш заклик допомогти у цьому і відродження Союзівки розпочато. Останніми місяцями пороблено багато змін на нашій любій Союзівці. Ми заохочуємо Вас приїхати на Союзівку, щоб побачити зміни. Беріть участь у відродженні оселі. Спільно докладемо усіх зусиль, щоб Союзівка стала чудовим місцем для сьогоднішніх і майбутніх поколінь.

Але для того, щоб забезпечити, що Союзівка і надалі залишиться невід'ємною частиною громади,

ВАША ПІДТРИМКА Є НЕЗВИЧАЙНО ВАЖЛАВА, А ЧАС Є КРИТИЧНИЙ.

Як Ви можете допомогти?

МИ ПРОСИМО ВАС ЗАМОВИТИ КІМНАТУ НА ТИЖДЕНЬ У ЦЬОМУ СЕЗОНІ.

Протягом декількох минулих років, пересічно, Союзівка була зайнята тільки на 35 відсотків. Щоб забезпечити майбутність Союзівки, ми мусимо подвоїти це число у наступному сезоні. Союзівка потребує гостей протягом цілого року, не тільки літом, маючи так багато розвагових „вікендів" для Вас і Вашої родини!

Не маєте можливості побувати на Союзівці цього літа? Зробіть дарунок своїм дітям чи внукам, винаймаючи їм кімнату. Виявіть вдячність Вашим батькам і подаруйте їм тиждень відпочинку на Союзівці. Якщо Ви цікавитеся антикваріятом або хочете відвідати місцеві винарні, ми можемо зорганізувати прекрасний „вікенд" для Вас і Ваших приятелів. Перевірте наш календар Союзівки і вебсайт, щоб дізнатися про нові цікаві, повні розваг події і згідно з цим зробіть свої пляни. Ви чудово проведете Ваш час...

Чи Ви додаєте до Ваших давно пережитих споминів на Союзівці, чи почитаєте Вашу родинну колекцію, Ви завжди переконаєтеся, що кожний момент пережитий на Союзівці – це скарб, який треба зберегти. Знайдіть догідне місце для відпочинку чи то біля басейну, чи на терасі „Веселки" з прекрасним гірським краєвидом.

Пам'ятаєте зоряні ночі...
звуки сміху...
музику і танці...
Союзівка – „Suzy Q"
Тут кожний був приятель...
Тут кожний знає Ваше ім'я...
Пам'ятаєте чародійність...
Де, здавалося, життя стоїть на місці...

Верніться на Союзівку...
Вона очікує Вас.

Пробуджуйтеся до сходу сонця, яке випливає з-за синіх гір. Без огляду, який Ваш вибір, Ви втішатиметеся на Союзівці приязною, особистою обслугою.

Будьте частиною відродження!

Для родинних вакацій, які Ви завжди будете пам'ятати, прошу потелефонувати до нас і зробити замовлення. Прошу надіслати завдаток!

Soyuzivka for all seasons

Soyuzivka UNA Estate
216 Foordmore Road
Kerhonkson, NY 12446
(845) 626-5641
email:
soyuzivka@aol.com
website:
www.soyuzivka.com

Союзівка – Фонд Відродження



Зберігаймо спадщину

Протягом декількох минулих місяців багато з Вас були очевидцями позитивних змін, які відбулися на Союзівці. Будинки поправлено, кімнати свіжо відмальовані, лісові стежки прочищено. Багато з Вас допомагають відновити нашу улюблену Союзівку. Ваша дальша допомога конечна!

Фонд Відродження забезпечить грошову підтримку для віднови і збереження Союзівки, як твердині українсько-американської громади.
Фонд Відродження має на меті зібрати потрібні фонди для цілковитого відбудовання Союзівки, як культурного, розвагового, освітнього центру для українсько-американської громади, та кладе особливий наголос на потреби молоді, старших віком громадян, нових імігрантів і усіх людей, які бажають дізнатися більше про українську культуру.

Завдяки Вашим даткам до Української Народної Фундації, яка є неприбутковою організацією (статус 501 (с) (3), ми можемо забезпечити майбутність Союзівки.
Спільними силами ми це можемо осягнути!

Просимо допомогти нам, щоб Союзівка надалі приносила усім задоволення у майбутньому.

СОЮЗІВКА ПОТРЕБУЄ ВАШОЇ ДОПОМОГИ.

Докладім старань, щоб не втратити її!

СТАНЬТЕ ♥ ПРИЯТЕЛЯМИ СОЮЗІВКИ 2003

Жертводавець ступінь один: 25.0О дол. даток.

КОЖНИЙ ДОЛЯР ЧИСЛИТЬСЯ...

Ви можете думати, що Ваш даток не зробить різниці. Ні... Усі можуть допомогти. Студенти, сеньйори і діти можуть приєднатися до нашої щойно розпочатої кампанії і стати членом річного клюбу ♥ *„Приятелі Союзівки“*, зверніться до Ваших друзів, місцевих підприємців зі закликом причинитися до цього.

Це чудова нагода для студентів і сеньйорів виказати їхню підтримку Союзівки на постійній базі. Ці фонди підуть на підтримку Загального фонду утримання, щоб покрити незліченну кількість малих направ, обслуги, ремонту і загальних річних видатків.

Ваше членство у клюбі ♥ *„Приятелі Союзівки“* дає Вам право доступу до постійного листка електронною поштою про найновіші події на Союзівці, право на особливі пропозиції і на наліпки на авто з написом ♥ *„Приятелі Союзівки“ 2003.*

Нехай усі знають, що Ви підтримуєте Союзівку!

Зверніться до нас, щоб отримати пакет матеріялів, і допоможіть нам приєднати членів до клюбу.

ПРИДБАЙТЕ ЦЕГЛИНКИ ДЛЯ МЕМОРІЯЛЬНОЇ ДОРІЖКИ СОЮЗІВКИ.

Жертводавець ступінь два: 250.00 дол. даток.

ХАЙ МИНУЛЕ БУДУЄ МАЙБУТНЄ...

Меморіяльна доріжка з пропам'ятними ґравірованими цеглинками заплянована поблизу альтанки біля входу до Головного будинку. Меморіяльна доріжка не тільки прикрасить вхід до нашої оселі, але буде тривалим способом виказати нашу підтримку.

Тут є добра нагода стати тривкою частиною Союзівки. Чи Ви вшановуєте приятеля, чи члена родини або святкуєте особливу нагоду, наші прекрасно виґравірувані цеглинки становлять чудовий тривалий дарунок.

Кожна цеглинка розміром 4"х 8" з 4-ма виґравіруваними лініями. На лінії можна вмістити найбільше 12 символів. Ґравюри є виповнені, що запевняє тривалу пам'ять.

Наша мета: 1,000 цеглинок.

Для відділів УНС: За 10 проданих цеглинок Ваш відділ отримає 40.00 дол. За 50 проданих цеглинок Ваш відділ отримає 250.00 дол.

Приклади:

THE KOZAK
FAMILY

Friends of
Soyuzivka
Thomas family

In memory of
John Tsaryk

Союзівка –
Фонд Відродження
Будуймо майбутнє!



Розпочато кампанію „Відродження Союзівки“. Слідкуйте за наступними числами наших видань, за подробицями усіх збіркових справ, які включають цілий ряд подарунків та різного роду допомоги. Щоб Союзівка надалі залишилася чудовим родинним затишним місцем для сьогоднішніх і майбутніх поколінь, ми потребуємо Вашої підтримки. Багато змін уже пророблено. Відвідайте Союзівку, щоб переконатися в цьому. Заплянoвано додати майданчик для їзди на рольках, стежки для проходів, майданчик для гри, елегантну їдальню і відновлені кімнати. Це є вирішальний сезон! Допоможіть нам запевнити, що це не є наш останній сезон! Український Народний Союз закликає Вас, наших членів, приятелів і громаду, взяти активну участь у збірці фондів.

СПОНЗОРУЙТЕ ПРОПАМ'ЯТНУ ЛАВКУ АБО СТІЛ ДЛЯ ІГОР.



Жертводавець ступінь три: 2,000 дол. або вище.

Лавки: Ціною 2,000 дол. Ви маєте нагоду придбати прекрасну лавку, яка буде встановлена при стежці на Союзівці. На спинці лавки буде розташована пропам'ятна плита з написом, виготовленим з бронзи. Ця паркова лавка з присвятою дає нагоду у громаді: пам'ятати тих, які відійшли від нас, вшанувати тих, які зробили великі вклади для громади, або прямо прикрасити нашу улюблену оселю.
Святкуйте Вашу річницю або особливу нагоду.
Подарунок у сумі 2,000 дол. за пропам'ятні лавки включає:

- Лавку і пропам'ятну плиту
- Інсталяцію
- Обслугу і направи
- Адміністративні кошти.



Наша мета: 10 лавок.

Столи для ігор і крісла.
Пожертва у сумі 4,000 дол. дає нагоду жертводавцеві придбати спеціяльно призначений і приємний для ока стіл для ігор, який буде встановлений на Союзівці і буде служити гостям для гри у шашки і шахмати.
На спинці одного з крісел буде розташована вигравірувана плита вдячности:
Наша мета: 6 столів.

ПРОЄКТИ РОЗВАГОВОЇ ДІЯЛЬНОСТИ

Багато з Вас користувалися на Союзівці спортовими і розваговими устаткуваннями. Спільними силами, поступово, ми можемо забезпечити нашу молодь і повнолітніх молодих людей безпечним і спокійним навколишнім середовищем, де вони зможуть брати участь у спортових і інших повних розваг активностях. Ми маємо великі пляни піднести ділянку активностей на Союзівці, створюючи нову розвагову площу для наших найменших, майдани для їзди рольками і ковзанами, відновлюючи відбиванковий корт.
Ми хотіли б мати для наших гостей спортове обладнання, як, наприклад, ровери для їзди в горах та лещата для бігу навпростець.
Тут є чудова нагода, яка буде негайно корисна – пожертва на будь-який з цих проєктів буде відзначена пропам'ятною плитою на Вами вказаному місці.
300 дол. – 18 інчів;
200 дол. – 12 інчів;
100 дол. – 8 інчів.
Під цю пору до набуття проєкти:
Відбиванковий корт
Майдан для їзди рольками.

КРУЖОК ЖЕРТВОДАВЦІВ

Союзівка високо оцінює підтримку всієї громади і окремих осіб. Ми є підбадьорені і високо цінимо щедрість нашої громади. На загальне відновлення і поширення проєкту ми просимо складати грошові датки. Якщо Ви зацікавлені іншими можливостями пожертв, як, наприклад, зростаючими на вартості уділами, або відроченими нагодами пожертв (заповіти, довірені фонди), особливими проєктами, наприклад цілковите відновлення кімнати, або бажаєте пожертвувати свої послуги і професійний досвід, просимо сконтактуватися з предсідником УНСоюзу Стефаном Качараєм у Головній Канцелярії УНСоюзу, тел.: (973) 292-9800 Ext. 3016, або електронна пошта kaczaraj@unamember.com
Оцінюючи щедрість жертводавців, їхні імена будуть проголошені на сторінках „Свободи“ і „The Ukrainian Weekly“.

ВАША ПОЖЕРТВА НЕОБХІДНА...

Так, я хочу допомогти!

Прошу надіслати мені інформації про кампанію збірки фондів на Союзівку – Фонд Відродження.
Я бажаю отримати більше інформацій про:

Ukrainian National Foundation
2200 Route 10
Parsippany NJ 07054

Phone: 973-292-9800
Fax: 973-292-0900
Website:www.unamember.com
Email:una@unamember.com

МАЙБУТНЄ ЗАЛЕЖИТЬ ВІД ВАС!

Чеки прошу виписувати на: Ukrainian National Foundation - a tax exempt 501 (c) (3) organization — designate Soyuzivka Renaissance Fund.

♥ „Приятелі Союзівки“
❑ Так, я цікавлюся

Пропам'ятний стіл для ігор
❑ Так, я цікавлюся

Меморіяльна доріжка з ґравірованою цеглинкою
❑ Так, я цікавлюся

Розваговий фонд, видбиванка, майданчики для гри
❑ Так, я цікавлюся

Пропам'ятна лавка
❑ Так, я цікавлюся

Союзівка – Кружок жертводавців
❑ Так, я цікавлю ся

Engraving Parameters – 4 lines of 12 characters each (in English)

Name ____________
Address ____________
____
Email ____________
Phone ____________

Вже 10 років діє жіноче товариство в Україні

Заступниця голови Національної ради жінок України, голова Всеукраїнського жіночого товариства імені Олени Теліги, редактор журналу „Жіночий світ" у Києві Ольга Кобець брала участь у 47-ій сесії Комісії зі Статусу жінок, що є однією з поважних структур ООН. Ольга Кобець відповіла на запитання Наталії Даниленко.

– Розкажіть про співпрацю жіночих організацій України, які об'єднує Національна рада жінок України?

– Національна рада жінок України об'єднує 18 всеукраїнських жіночих організацій, мільйони українських жінок. Йдеться про узгодження дій при вирішенні тих питань, які становлять спільний інтерес для всіх жіночих організацій. І такий досвід ми маємо. У Києві діє Державний комітет у справах сім'ї та молоді України, який очолює Валентина Довженко. Завдяки реальній співпраці жіночих громадських організацій під проводом НРЖУ, яку вже другу каденцію очолює Ірина Голубєва, ми в Україні маємо державне свято – День Матері. Цього року вперше більшість членів НРЖУ брали участь у відзначенні Дня Крутів. Проводимо акції допомоги сільській жінці, сирітським будинкам, дитячим притулкам.

– Якою, на вашу думку, повинна бути співпраця між Національною радою жінок України і Світової Федерації Українських Жіночих Організацій (СФУЖО)?



Зліва: голова СУА Ірина Куровицька, Ольга Кобець, Атена Пашко.

– Між нами повинен тривати постійний діялог, який, безумовно, народить нові ідеї, нові напрямки для співпраці. Пригадую 1997 рік, коли ще не було Національної ради жінок України, але Ви приїхали до Києва і відбулася розмова про проблеми тодішнього жіночого руху в Україні, про те, як ми могли б співпрацювати. Відтоді ми стали активніше працювати над створенням Національної ради жінок України. При цій нагоді нагадаю про її найважливіші акції, зокрема створення Інформаційного центру жіночих громадських організацій України при Києво-Могилянській академії, Всеукраїнський художній конкурс на кращий портрет Гальшки Гулевичівни, Всеукраїнську науково-практичну конференцію „Жіночий рух та процеси державотворення в Україні". Кожна з цих акцій стала певним поштовхом для залучення багатьох жінок до активної громадської праці. Думаю, що саме так повинна провадитись співпраця зі СФУЖО. Цього року Кабінет міністрів України заплянував проведення спільного Форуму жінок України й діяспори.

– У чому полягає діяльність Всеукраїнського жіночого товариства імені Олени Теліги?

– Цього року Товариство відзначатиме десяту річницю з часу заснування першого осередку в Києві. 1993 року кілька жінок, які гуртувалися навколо газети „Українське слово", створили перший осередок. Нас підтримав голова Проводу ОУН Микола Плав'юк. Першою акцією був лист протесту, надісланий до Ради Безпеки ООН з приводу заяв Росії щодо статусу Севастополя як „исконно русского города". Рада Безпеки ООН, розглянувши офіційне звернення України, прийняла тоді рішення про безпідставність претензій Росії щодо Криму та Севастополя. Ми пишаємося, що виявили тоді чітку громадянську позицію. Нині Всеукраїнське жіноче товариство імені Олени Теліги – одна з найбільших і найавторитетніших жіночих організацій, яка об'єднує близько трьох тисяч жінок в Україні. Особливого авторитету набуває заснована товариством Міжнародна літературно-мистецька премія імені Олени Теліги. Першими лавреатами цієї премії стали поетеса Ліна Костенко, літературознавець Михайлина Коцюбинська і матір правозахисника і журналіста Валерія Марченка. Десять років, спільно з Українським Золотим Хрестом (голова Наталка Іванів, референт Володимира Кавка, США) ми проводимо Дитячі виховні оселі. Минулого року спільно з Посольством Польщі в Україні і Києво-Могилянською академією ми провели Міжнародну науково-практичну конференцію „Европейський союз і НАТО – випробування для України".

Про День перемоги

Генерал Петро Григоренко залишив нам образ людини рідких обдарувань. Освічений, патріотичний правозахисник, вчений-кібернетик. Українство Сполучених Штатів зустріло його з надзвичайною увагою – прес-конференції, урочисті прийняття. Політичні партії змагалися за „привласнення" авторитету Григоренка. На одній прес-конференції П. Григоренко заявив про своє небажання належати до будь-якої партії і відразу ж еміґрантська політика відмежувалася від генерала Григоренка.

Подібна доля спіткала Тараса Бульбу-Боровця. Леґендарний командир „Поліської Січі" заробляв на життя прибиральником в одній з лікарень Нью-Йорку. Про таку гірку долю Тараса Боровця довідалась єврейська організація самодопомоги і влаштувала йому (за свій рахунок) безхмарне життя в одному пансіонаті Флориди.

Петрові Григоренкові допомогли американці, що мають певний вплив у подібних справах. Позитивно полагодили питання щодо їхнього постійного проживання в США. Ці ж добродії з Лонґлі „переконали" адміністрацію української відпочинкової оселі „Верховина" забезпечити Григоренкам літні відпочинки на оселі за її рахунок. Там генерала Григоренка відвідував старший син Андрій, котрий заснував у Нью-Йорку видавництво „Детинець", правозахисники Надія Світлична, Святослав Караванський з дружиною, ветерани Другої світової війни.

Під час фестивалів на „Верховині" Григоренка з дружиною щиро вітала молодь. Одного ранку над „Верховиною" з'явилися три невеличкі літаки. Звичайні, пропелерні. За одним простягався довгий блакитний шлейф з написом „Вітаємо генерала Григоренка!". Покружляли над „Верховиною", потім від кожного відокремились два парашутисти і, приземлившись на галявинці, вручили Григоренкові розкішний альбом з написом: „Відважному генералові Григоренкові на добру згадку від кадетів Академії військово-повітряних сил США".

Вечорами біля бунґало Григоренків велися спокійні дружні бесіди. Говорили про українську еміґрацію, її досягнення, недоліки. Згадували війну, її учасників – живих і мертвих. Завжди був „присутній" борщ, що його смачно варила „генеральша" Зінаїда Михайлівна. Було і „по чарці" за живих і за душі полеглих... Якось генерал Григоренко розповів цікавий епізод з війни. Сталін надумав скоріше, ніж західні союзники, захопити Берлін. І щоб заохотити фронтовиків, впровадив звання „офіцер", царські золоті погони, нові бойові ордени „Суворова", „Кутузова", „Богдана Хмельницького". Щоб „пограти" на релігійних почуттях, відновив давні традиції – освячував зброю перед боєм... Моторизована бригада Григоренка співділяла з танковою бригадою, котра дістала нові американські танки. Член Воєнної ради 2-го Українського фронту Хрущов розпорядився, щоб на танках 1-го батальйону був напис – „Св. Дмитрія Донского", на танках 2-го батальйону – „Св. Олександра Невського". Танки 3-го батальйону капітана Чумаченка чомусь лишалися „нехристами", і капітан наказав написати на них – „Св. Ольги". Сам капітан Чумаченко носив під шкіряною курткою американських танкістів („ленд ліз") українську вишиту сорочку. Тверезо думаючи про нещасну радянську дійсність, та ще й на війні, цей епізод, цей образ капітана Чумаченка в українській вишитій сорочці на американському танку Святої Ольги, – чудо в прямому значенні слова. Як би там не було, в радянській історії Другої світової війни в Европі можна прочитати: „В боях за визволення столиці України – Києва першим пробився на Хрещатик український танковий батальйон капітана Чумаченка" (том ІІІ, ст. 339)...

Остання зустріч з генералом Григоренком відбулася, коли він уже був безнадійно хворий. Тримався з гідністю справжнього вояка. Говорив ясно, переконливо: „Міста і села України зустрічали німців хлібом і сіллю, квітами, хоругвами. Зустрічали, як визволителів від узурпаторської радянської влади. На фронті тисячі українців здавалися німцям у полон, не бажаючи воювати за радянську владу.

Та невдовзі виявився цей великий німецький обман: прийшов новий окупант, грабував, знущався. Німці використали комуністів-підпільників як таємних аґентів „гестапо", щоб виявляти самостійницькі настрої в українському народі. У Бабиному яру німці розстрілювали українських патріотів. Німецькі нацисти наслідували первісне рабовласницьке суспільство, вивозячи молодь до Німеччини на рабську працю... Почалася всенародна помста. Населення саботувало німецькі „порядки". На фронті припинилося масове здання в полон. Українська Повстанська Армії розгорнула свої дії проти німців – від Карпат до Чернігівських лісів...

За масові вбивства, грабіж, зухвальство „вищої раси" німці програли війну. 5 травня 1945 року в штабі генерала Айзенгавера в Реймсі підписано Акт беззастережної капітуляції Німеччини. Цей документ ратифікувало союзне командування в Берліні 9 травня. Відтоді 9 травня, як День перемоги над нацистською Німеччиною, відзначають усі країни, що були окуповані німцями. Відзначає Україна. Чому ж перемогу над злом, яке завдало найбільшого лиха в Україні, не відзначає національно-свідома українська еміґрація?"... Ніхто з присутніх на останній зустрічі з Григоренком не мав відповіді на це запитання.

А й справді – чому? Відзначає ж незалежна Україна. Її посольство у Вашінґтоні. Американська громадськість. Відзначав генерал Григоренко у вузькому колі родини, правозахисників, побратимів-вояків. Відзначав Валентин Мороз на форумі Спілки Української Молоді Америки. Та не ми, розсіяні по світу діяспорівці. „Нерозумні діти", мабуть. Найбільш дивне те, що своїм уневажненням 9 травня ставимо себе під звинувачення у колябораціі з німцями під час війни. З якої рації?

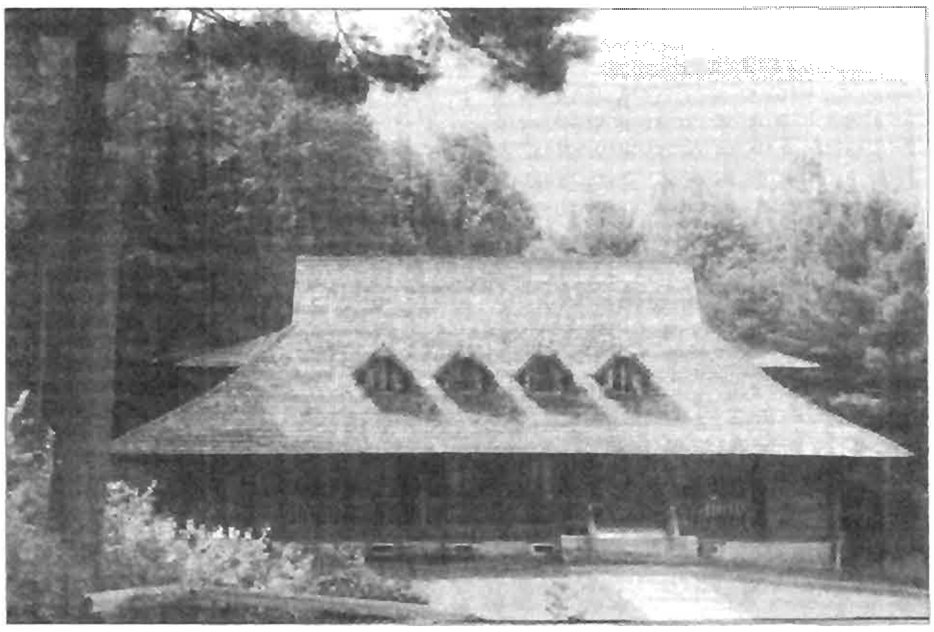
День перемоги над німецькими нацистами відзначати варто. В історичному і всенаціональному сенсі. В разі перемоги німців Україна ніколи не стала б незалежною державою. То ж чи знайдеться у нас бажання відзначати 9 травня бодай в значенні скорботної пам'яті по душах загинулих на війні синів і дочок нашого народу? Таку думку підказує нам звичайна дівчина з України Галина Биченюк. У своєму вірші, раніше надрукованому в журналі „Дніпро", вона згадує і нас.

На пагорбі тім – обеліск із ґраніту.
Там літо квітує ромашковим цвітом...
То братська могила в скорботі вніміла.
У ній невідомі солдати спочили.
Не раз я бувала на пагорбі тому
Чому ж безіменні? Чому невідомі?
Це там за морями незнаними стали.
А тут, де родились, зросли і кохали –
Вони тут відомі у кожному домі.
Відомі синочки, відомі і дочки.
Нема безіменних. Нема невідомих.

В. Остапенко,
Вашінґтон

НОВИНИ ЛІТЕРАТУРИ І МИСТЕЦТВА

Відкриття 21-го концертного сезону в Центрі української культури



Архітектурний об'єкт „Ґражда" становить частину Церкви св. Івана Хрестителя і служить місцем літньої серії концертів.

ГАНТЕР, Н. Й. – На сьогоднішній день музична серія концертів при Центрі української культури в Гантері здобула собі визнання одного з видатних фестивалів клясичної музики, де існує нагода почути кращих українських та інших видатних артистів. Цього року музична серія, яка була заснована в 1983 році композитором і музикологом д-ром Ігорем Соневецьким, (яка провадиться під назвою „Music and Art Center of Greene County"), розпочинає 21 сезон під проводом пяніста Володимира Винницького – як нового музичного керівника, та Іки Кознарської Касанови – як виконавчого директора.

Сезон розпочинається 5 липня доброчинним концертом міжнародновідомого піяніста Олександра Слободяника. Наступним концертом буде виступ піяністки Лариси Крупи і скрипаля Адріяна Британа, що відбудеться 19 липня. 26 липня у літній програмі виступить Григорій Гладій – фільмовий актор і директор, відомий зі своєї експериментальної техніки та досягнень, що працює тепер у Квебеку. Співачка Галина Волянська з Монреалю 2 серпня виступить вперше в „Ґражді". Видатний піяніст Ніль Лярабі, відомий з концертування в США і в Европі, виступить 16 серпня. Солісти та лавреати міжнародних конкурсів – челістка Наталія Хома і піяніст Володимир Винницький матимуть концерт 23 серпня.

В цьому літньому сезоні очікується повернення до „Ґражди" композитора Мирослава Скорика, професора Львівської та Київської консерваторій, автора опери „Мойсей", що мала прем'єру у Львові 23 червня 2001 року. Презентація уривків опери відбудеться 30 серпня з участю баритона Олега Чмира в головній ролі.

Заключний концерт сезону відбудеться 31 серпня. У ньому виступлять члени смичкового квартету „Форте" Михайло Кучук, Олександер Абаєв, Роумі Петрова, Калін Іванов з участю скрипаля Юрія Харенка, Н. Хоми і В. Винницького.

Курси народного мистецтва, які становлять частину літньої програми (кераміка, гердани, писання писанок, вишивання) відбуватимуться від 28 липня до 1 серпня. Спів народних пісень для дітей, під проводом Анни Бачинської – від 28 липня до 8 серпня. Дитячий концерт відбудеться 9 серпня. На спів і курси проситься слід зголошуватися до А. Бачинської на тел. : (718)271-9387 до 30 червня.

* * *

Управа ЦУК з наміром поширити членство цієї неприбуткової організації запрошує стати прихильниками Центру та музичної серії. По дальші інформації просимо звертатися на адресу: „Music and Art Center of Greene Coutry", P. O. Box 20, Jewett, NY 12442. Тел.: (518) 989-6479 або в Інтернеті: www.musicandartgc@brama.com

І. Касанова

Літературний вечір Івана Багряного

НОРТ-ПОРТ, Фл. – Товариство Української мови ім. Шевченка влаштувало 22 березня в Українському культурному осередку св. Андрія літературний вечір, присвячений творчості визначного українського письменника Івана Багряного (1906–1963) . Слово про письменника виголосив Олексій Коновал з Чикаґо, який упорядкував листування І. Багряного від 1946 до 1963 рр. Ця праця вийшла минулого року у видавництві „Смолоскип" у Києві. Презентація 2-томної публікації відбулася минулого жовтня у Будинку письменників України, з участю О. Коновала та його дружини, а також сина Івана Багряного – Нестора, який приїхав з Німеччини.

О. Коновал знав І. Багряного особисто і старався з рамени ОДУМ-у в Чикаґо про надання Нобелівської премії авторові. І. Багряний – широко знаний автор романів „Сад Гетсиманський", „Тигролови", „Людина біжить над прірвою", поетичної збірки „Золотий бумеранг", повістей „Огненне коло" і „Розгром", драми „Морітурі", сатиричного твору „Антон Біда – герой труда", дитячих віршованих творів.

Віра Боднарук,
голова ТУМ

Музичні скарби під загрозою

КЛІВЛЕНД, Огайо. – Впродовж XX століття українці записали велику кількість грамофонних платівок і магнітних плівок на рідній землі і у діяспорі. Спершу вони записували музику та усне слово, релігійні відправи, комедії, трагедії на платівках зі швидкістю 78 обертів на хвилину.

Пізніше досягнуто п'ять або шість записів на стороні платівки. Грамофони вже мали три швидкості, які можна було вибрати залежно від пластинки. На завершення століття з'явилися плівки і касетки. Можна було слухати запис годинами без перерви, а також в особистих апаратах, в автах. Недавно з'явилися компактні диски (CD's), комп'ютери та електронна інформаційна технологія.

Нова технологія прийшла, але, на жаль, на шкоду старій. Нові програвачі не приймають старих платівок. Касетки і апарати для них теж перестають виробляти. Записи української музики XX століття опинилися під загрозою. Записи є, але немає як їх грати!

Український музей-архів в Клівленді (УМА) має часткове розв'язання цієї проблеми. Ми поєднали апарати і стару технологію з сучасною і записуємо всі старі пластівки і плівки, які належать УМА, на компактні диски. Цю відповідальність взяла на себе сім'я Стециків, яка здійснює за свої гроші цей проєкт. Д-р Орест Стецик керує проєктом і відповідає за процес записування. Настя Стецик з донькою Катрусею готують документаційну інформацію на комп'ютерний „database" УМА. Компактні диски дістають печатку ідентифікації і складаються у різні скрині. Син Михайло фотографує печатки на пластинках на „digital camera" і додає знімки на комп'ютеровий „detabase".

Ми уже записали понад 10,000 хвилин української музики XX століття на компактні диски і створили понад 120 дисків CD української музики. Це – одна з найбільших такого роду збірок в світі.

Наступна частина цього проєкту включає записування платівок і плівок, які подарував нам прихильник УМА з Нью-Джерзі Теодор Шумейко. Юрко Полянський з Клівленду погодився помогти нам з цією частиною проєкту. Ми подамо ці записи на веб-сайті УМА, щоб ширше громадянство могло їх слухати.

Щоб записи стали доступними для широкого кола науковців, УМА має зв'язки з „Університетом штату Огайо" в Колюмбусі, Острозькою академією в Україні. Наш проєкт росте, і ми маємо намір поширити наші зв'язки з цими та іншими центрами освіти. Якщо ви хочете подарувати свої записи до УМА, просимо звернутися через електронну або звичайну пошту. Наша адреса: „Ukrainian Museum-Archives"; 1202 Kenilworth Ave., Cleveland, Ohio 44113. Тел.: (216) 781-4329. Електронна пошта: staff@umacleveland.org

Орест Стецик

Марійка Підгірянка – поетеса і вчителька

У березні прихильники поезії Марії Підгірянки відзначили 122 роковини з дня її народження. Справжнє ім'я поетеси і вчительки – Марія Ленерт – Домбровська. Народилася вона в мальовничому гірському селі Білі Ослави, що на Івано-Франківщині, 29 березня 1881 року.

З Білих Ослав до сусіднього села Заріччя Марійка бігала босоніж до дідуся – о. Миколи Волошина, який мав велику бібліотеку і навчив Марійку читати і писати не тільки українською, а й кількома чужоземними мовами.

В 1904 році на вчительському вічі у Львові Марійка запала в душу молодому вчителеві Августину Домбровському, і зв'язала свою долю з ним на все життя. Вони вчителювали в Косівському та Коломийському повітах, де народилися їхні сини – Остап, Роман і Мар'ян та дочка Дарія.

Під час Першої світової війни Августина Домбровського забрали на фронт, а Марійка Підгірянка з дітьми потрапили в спеціяльні табори. Про жахливе життя в австрійському таборі вона розповіла в поемі „Мати-страдниця".

У 1919–1928 роках Підгірянка разом з своїм чоловіком працювали в школах Закарпаття, але чеська влада прогнала її з посади вчительки. Довелося заробляти на кусок хліба, даючи приватні лекції онукам Івана Франка – Тарасові і Миронові. Вона писала поезії, оповідання, байки, загадки, пісні.

У 1957 році переїхала у село Рудне, біля Львова, до своєї дочки Дарії. Закінчилося життя Марійки Підгірянки 18 травня 1963 року. Поховано її на Личаківському цвинтарі.

Твори Марійки Підгірянки у радянські часи не видавалися. За останні роки її книжечки вийшли у світ.

Пам'ять Марійки Підгірянки шанують в с. Білі Ослави – школа і центральна вулиця носять її ім'я. В краєзнавчому музеї Білих Ослав краєзнавець, лавреат обласної премії „Просвіти" ім. Марійки Підгірянки Василь Левицький зібрав багато матеріялів про славну землячку.

Марія Щерб'юк,
Чикаго

Музичному інститутові ім. М. Лисенка у Львові – 100 років

ЛЬВІВ. – 12 березня, у рамках 14-ої сесії Наукового товариства ім. Т. Шевченка, відбулися засідання Музикознавчої комісії НТШ під головуванням незмінного голови комісії дійсного члена НТШ Юрія Ясиновського – на першому засіданні, та його заступника Олександра Козаренка – на другому. На цей раз засідання були присвячені 100-літньому ювілеєві Вищого музичного інституту ім. М. Лисенка у Львові, першого в Галичині українського музичного навчального закладу вищого типу.

ВМІ заснований у Львові 1903 року як школа при Союзі співочих і музичних товариств. В 1907 році, з перетвореннням Союзу на Музичне товариство ім. М. Лисенка, школа була розбудована в інститут.

З 1915 року заклад отримав власний будинок на вул. Шашкевича, 5 (тепер тут Львівське музичне училище ім. С. Людкевича) і тут відбувалися ювілейні засідання і концерт.

З привітальним словами виступили проректор Львівської музичної академії ім. М. Лисенка Віктор Камінський та директор Музичного училища ім. С. Людкевича Теодозій Сачик.

Знана україніст-музикознавець Любомира Яросевич виголосила доповідь „Микола Лисенко і Галичина", в якій підкреслила ролю Лисенка у формуванні нового покоління галицьких композиторів. А завершив конференцію виступ активної діячки НТШ Оксани Мельник-Гнатишин, яка розкрила сторінки взаємин Миколи Лисенка та НТШ.

Ряд доповідей були присвячені висвітленню діяльности видатних представників музичної культури на посадах директорів Інституту – Анатоля Вахнянина у 1903–1908 роках (Яким Горак), Василя Барвінського у 1916–1946 роках (Стефанія Павлишин), Василя Витвицького у філії ВМІ у Перемишлі (Любомир Лехник, Коломия).

На жаль, з причин хвороби не були виголошені анонсовані доповіді про одного з організаторів ВМІ, його директора та багатолітнього інспектора філій – Станіслава Людкевича (Зіновія Штундер), працю Бориса Кудрика у ВМІ (Єлизавета Дзюпина), про Миколу Колессу як професора ВМІ і ректора Консерваторії (Люба Кияновська), про висвітлювання питань музичної освіти та шкільництва у галицькій пресі (Тамара Коноварт).

Традиції ВМІ були успішно вживлені в музично-освітню практику на іншому континенті – у повоєнній Америці, про що мав би висвітлити у своїй доповіді Роман Савицький-мол., але не зміг прибути з-за океану. Ці доповіді, як і виголошені, будуть опубліковані в окремому збірнику.

У жвавій дискусії уточнювалися окремі факти і події з історії ВМІ, висловлювалися побажання глибше досліджувати різні аспекти музичного шкільництва, педагогіки, композиторської творчости, персоналій інституту (Марія Крушельницька, Марія Байко, Володимир Ігнатенко, Любомира Яросевич, Наталя Кашкадамова, Олександер Козаренко, Володимир Токарчук, Теодозій Сачик та ін.). Був презентований вперше надрукований струнний „Квартет" Василя Витвицького.

На закінчення відбувся концерт, у якому прозвучали твори професорів ВМІ: струнний „Квартет" Василя Витвицького (виконували студенти консерваторії кляси проф. Орести Когут), фортепіяновий „Квінтет" Василя Барвінського (викладачі й аспіранти консерваторії), фортепіянові твори виконала Оксана Рапіта.

Патріярх української музики, маестро Микола Колесса, якому в грудні 2002 виповнилось 99 літ життя, прислав на адресу Музикознавчої секції Наукового Товариства ім. Т. Шевченка у Львові телеграму: *„Дорогі друзі! Сердечно вітаю вас з початком праці музикознавчої секції Наукового Товариства ім. Т. Шевченка! Бажаю вам успіхів у вашій діяльности на благо дальшого розвитку музикознавчої науки".*

Оля Осадца

У Австралії видано книгу „Злочин"



ОВК ПАРК, Австралія. – Ділимося радісною новиною з нашими жертводавцями та ширшими колами української спільноти, що книга „Злочин" вийшла з друку і перші 5,000 примірників вже переслано в Україну для безплатного розповсюдження.

Книга „Злочин" висвітлює правду про жорстокі переслідування і злочини, скоєні проти української нації протягом століть, зосереджуючись на жахливому голодоморі 1932–33 років. Інформації подаються на основі спостережень очевидців і архівних документів.

Кошти друку покрили щедрі дари жертводавців з Австралії та інших країн. Другий наклад книги „Злочин" для України плянується на другу половину року, тому просимо присилати пожертви до 30 вересня 2003 року. Імена всіх жертводавців друкуватимуться в книзі „Злочин". Пожертви просимо пересилати на адресу комітету: "Fund Committee for the Book „Zloczyn", Ukrainian House, P. O. Box 78, Essendon, Victoria, 3040 Aystralia.

Матеріяли для книги „Злочин" зібрав і підготував до друку Петро Кардаш, директор видавництва „Фортуна". Читачі в діяспорі за помірну оплату можуть придбати книгу „Злочин" прямо у видавництві „Фортуна", де можна буде полагодити всі попередні і майбутні замовлення на цю книгу. Пишіть на адресу: „Fortuna Publishing", 74 Snell Grove, Oak Park, Victoria, 3046 Australia.

А. Глуханич,
голова комітету фонду з видання книги „Злочин"

* * *

Книга „Злочин" охоплює голодомор проти української нації, яка чинила опір чужим для неї ідеям і окупантам. В книзі зібрано багато матеріялів про „пацифікації" – акції приборкання українців під польською окупацією, тому що українці ставали опір польській поліційній державі, польським зазіханням на Галичину, про Березу Картузьку, про „Акцію „Вісла" – насильну депортацію українського люду.

Москва сьогодні не жаліє ні коштів, ні труду, щоб усіма способами захитати підвалини Української держави, свідомість українського люду, вона повінню заливає український книжковий ринок, радіо і телебачення дешевою промосковською і відкритою протиукраїнською пропагандою, на всі голоси „трубить" про так звану єдність трьох слав'янських народів.

Нам треба пам'ятати, що в Кремлі можуть змінювати обличчя, змінювати прапори та символіку, можуть міняти гимни, але московська ментальність є незмінною. Незмінною залишається і її політика відносно України. Комітет збирання фондів на видання цієї книги продовжує свою діяльність, щоб видати ще один п'ятитисячний тираж для дальшого безкоштовного розповсюдження в Україні. Допоможіть донести правду про скоєні злочини до кожного куточка нашої Батьківщини.

М. Ганицький

Український хемік...

(Закінчення зі стор. 5)

тобто уранове „стрільно" вдаряло в уранову „ціль", творилася критична маса U-235, і це приводило до атомового вибуху. Цей тип бомби не був перевірений, заки її здетонували над Гірошімою в серпні 1945 року. Другий тип бомби, заснований на плютонієві, полягав на детонації при помочі імплозії особливого типу вибухівки, яка щільно оточувала плютонієву кулю. Тому, що цей тип бомби вважався тяжким до реалізації, проведено її пробний вибух в пустелі в Нью-Мексіко, коло Аламаґордо, о 4-ій годині ранку, 16 липня 1945 року. Кістяковський був одним з п'ятьох людей, які проводжали цю першу плютонієву бомбу до успішного пробного вибуху, і саме він тримав при собі ключ до її детонації.

Кілька днів після вибуху атомової бомби над Гірошімою плютонієва бомба знищила Наґасакі, після чого Японія швидко скапітулювала, а невійськові члени „Мангетанського проєкту" стали повертатись на свої цивільні посади. Незабаром Радянський Союз також придбав ядерну зброю, і між ним та Америкою почалися перегони у її розвитку.

Кістяковський повернувся до Гарварду, де від 1947 до 1950 року був головою хемічного департаменту, але вже не міг себе цілковито присвятити науковій праці, бо членства в багатьох комісіях та комітетах, як, наприклад, в Комітеті дорадників Президента в справах науки чи Дорадчому комітеті балістичних ракет, відтягали його з академічного світу в зовсім іншу сферу діяльности.

Це була сфера, де зударялися, переплíталися і схрещувалися амбіції та вимоги, претенсії та зазіхання великих гравців. Сюди входили збройні сили, ще в додатку поділені на конкуруючі між собою армію, фльоту та летунство, великі корпорації, що продукували зброю та постачали частини до неї, як також окремі політики, які старалися дістати по змозі більше контрактів для своїх стейтів і – очевидно – хотіли бути перевибраними на наступних виборах. Тут забирали голос прерізні конґресові комісії, що бажали тим справам надавати свої напрямні, тут займали становище Державний департамент, Департамент оборони, союзники Америки та, звісно, сам Президент. Це була сфера не для слабких духом, і тут Кістяковський мусів і зумів собі дати раду.

В 1959 році Кістяковський став науковим дорадником Президента Айзенгавера. В цій ролі він виступав як особистий представник Президента для перевірки державних та військових проєктів, про яких він висловлював Президентові своєї опінії. Він утішався повним довір'ям і брав участь у всіх засіданнях Ради Безпеки, про що згадує у своєму щоденнику „Науковець у Білому Домі". У ньому Кістяковський у лаконічний спосіб передає подробиці безлічі зустрічей представників уряду з генералами, адміралами та іншими представниками війська, летунства та фльоти, як теж всіляких сенатських комісій, Державного департаменту та воєнної індустрії.

Кістяковський також брав участь у конференціях та переговорах відносно обмеження виготовлення атомової зброї та її випробування. Був учасником Женевської конференції в 1958 році, яка багато зусиль спрямувала на те, як перевірити, чи сторони дотримуються домовлень. Літом 1963 року у Москві підписано договір про частинну заборону випробувань, але тільки в атмосфері, залишився дозвіл для підземних вибухів.

Президент Айзенгавер не раз згадував „своїх науковців", зазначуючи, що вони були єдиною групою, яка прибула до Вашинґтону, щоб служити країні, а не власним інтересам. У своїй прощальній промові перед переданням влади Джонові Кенеді Айзенгавер підкреслив, що він беззастережно підтримує чисто наукові академічні досліди, одначе остерігав перед накопиченням надмірної сили – економічної, політичної навіть духовної (тут він мав на думці крайньо праві релігійні кола) і впливу військово-індустріяльного комплексу, бо це загрожуватиме основній структурі американського суспільства.

У рамках Академії Наук Кістяковський був призначений в 1961 році головою комітету взаємин з урядом, який в 1963 році перенавзвано на Комітет науки і державної політики, далі під його головуванням. Завданням цього комітету було плянувати і координувати на далеку мету підтримку науки екзекутивними аґенціями та федеральним урядом. Академія Наук мала щораз більший вплив на політику уряду відносно науки.

Згодом Кістяковський почав переосмислювати власну функцію та доцільність того, що діялося в уряді, і 20 січня 1961 року подав свою резиґнацію Президентові. Зробив він це через застереження до політичних напрямних, пропонованих людьми, котрі на його думку, не знали основних фактів і не мали охоти їх знати, будучи більше зацікавлені політичними та бюрократичними справами. Він не був проти зброї як такої та її модернізації, але уважав за безглуздя, що і Америка і Радянський Союз напродукували стільки ядерної зброї, що кожна із потуг могла багатократно знищити все життя на земній кулі – і ще далі виготовляли цю зброю. З ним погоджувалося багато визначних науковців. Кістяковський був переконаний, що коли не буде підписано договору про обмеження та хоч частинне знищення запасів ядерної зброї, то до 2000 року вибухне ядерна війна.

Тому в 1968 році Кістяковський зірвав всі свої пов'язання з Департаментом оборони і присвятив свою енерґію та час для праці в організаціях, які поділяли його бажання запобігти ядерній катастрофі людства. Ми знаємо, що договори про обмеження стратегічної зброї (SALT) були підписані та ратифіковані, і що останній ядерний вибух був виконаний французами під водою при острові Муруроа коло Австралії в 1995 році (незважаючи на гострі протести урядів Австралії та Нової Зеляндії, як і всенародні протести, які я бачив на власні очі, будучи якраз на той час у Мельбурні). З другого боку, в додатку до первісних ядерних потуг, появилися нові: Китай, Індія, Пакистан та Ізраїль. Все ж таки до ядерної війни покищо не дійшло, і це, до певної міри, також завдячуємо Юрієві Кістяковському.

СПОРТ

Олімпіяда-2004

За 15 місяців до початку чергових літніх Олімпійських ігор, в Атенах 5 травня офіційно відкрито перший об'єкт, побудований до цих всесвітніх змагань – Міжнародний центр зв'язку. Будівля розташована поблизу Олімпійського стадіону, де пройдуть церемонії відкриття і закриття Ігор. Очікується, що за Олімпійськими іграми будуть спостерігати у всьому світі 4 млрд.телеглядачів.

Стрибки у воду

Українці Роман Володьков та Олександр Захаров 6 травня вибороли друге місце у синхронних стрибках з 10-метрової трамопліни у воду на шостому етапі змагань за „Ґран-прі" у канадській Вікторії. Перше місце здобули австралійці Хелм і Нювбері. На третьому місці – американці Т. Дюмаїс і Д. Дюмаїс.

Джудо

На молодіжному чемпіонаті Европи з джудо (спортовці до 23 років), який закінчився 4 травня в Єревані, столиці Вірменії, українські спортовці вибороли 11 нагород, дві з яких – золоті. Чемпіонами континенту стали Віталій Бубон (до 100 кг) та Марія Семенюк (до 78 кг). Срібні медалі здобули Валентин Єфімов, Сергій Балабан, Наталья Заїкіна та Ганна Бражко.

Гокей

Поступившись в останній грі другого групового турніру збірній Австрії з рахунком 2:5, українська команда 6 травня залишила чемпіонат світу у Фінляндії. У порівнянні з минулорічною першістю збірна України втратила три позиції і фінішувала серед 16-ти команд лише на 12-ій позиції.



На святкуванні 747-ої річниці Львова 6 травня богатирський рекорд України встановив 29-річний Василь Вірастюк (зріст 191 см, вага 145 кг). В. Вірастюк протягнув зчепленими п'ять трамваїв на відстань 17.9 метра.

Легка атлетика

Росіянка Людмила Корчагіна 4 травня перемогла на традиційному маратоні у Пітсбургу, майже на дві хвилини випередивши Магдалену Льюї зі США. Третьою була українка Тетяна Гальдир. У чоловіків перемогу святкував мексиканець Гуан Камачо Піна. 42 кілометри 195 метрів він подолав за 2 години 12 хвилин 5 секунд. Другим був білорус Андрій Гордєєв, а третім – українець Андрій Наумов.

Фехтування

На черговому етапі Чаші світу з фехтування шпагою, який завершився 4 травня у німецькому місті Гайденгайм українець Вячеслав Чумак виборов срібну медалю, поступившись у фіналі французові Жану Жане з мінімальним рахунком 14:13. У півфіналі українець вибив з боротьби брата переможця змагань Філіпа Жане – 15:6.

Шахи

У Данії тривали змагання з шахів „The 11th Sigeman анд Co Chess Tournament" (Мальме-Копенгаґен, 29 квітня - 8 травня). Після 7-ої тури першим йде Василь Іванчук (Україна) – 5.5. У 8-ій турі 7 травня В. Іванчук чорними грає з Бенгтом Ліндберґом, а у 9-ій турі 8 травня – білими з Тайгером Персоном (обоє з Швеції).

* * *

Гарі Каспаров в п'ятий раз став володарем шахового „Оскара" – нагороди кращому шахістові року, що присуджується за підсумками голосування шахових журналістів. Усього було 58 номінантів. За підсумками голосування у першу десятку увійшли також Петер Леко, Вішванатан Ананд, Руслан Пономарьов, Володимир Крамник, Євген Бареєв, Веселин Топалов, Юдіт Полгар, Анатолій Карпов і Олександер Грищук.

Велоспорт

10 травня у італійському місті Лече почнуться вже 86-ті з черги багатоденні перегони „Джіро Італія", що вважаються одними з найпрестижніших – поряд з еспанською „Вуельтою" та французькою „Тур де Франс", і першою з-поміж них.

Тритижневий маратон закінчиться 1 червня в Мілані. Вперше з 1999 року траса включатиме п'ять гірських підйомів. Загалом спортсменам треба буде подолати 21 етап загальною довжиною 3474 км. Цього року стартують 189 спортсменів, серед яких є і багато українців. Окрім Михайла Халілова, який минулого року перші декілька етапів стабільно фінішував у першій десятці, участь братимуть і Богдан Бондарьов, Сергій Гончар, Сергій Авдєєв, Володимир Дума, Руслан Грищенко, Юрій Мітлюшенко, Ярослав Попович.

Футбол

Збірна Росії зазнала своєї другої поразки у відбірковому турнірі до ЧЕ-2003, поступившись 1 травня у Тбілісі команді Грузії з рахунком 1:0. Зазначимо, що ця гра, перенесена через вимкнення світла, постійно була під зривом. Після перемоги в столиці Грузії розпочалися масові гуляння, а посадник Тбілісі сказав, що гравцям грузинської команди буде встановлено пам'ятник у столиці, який буде присвячений перемозі над росіянами. У цей день відбувалися товариські змагання, серед яких варто відзначити ігри за участю суперників збірної України з відбіркового турніру до Евро-2004. На виїзді греки зіграли внічию 2:2 з командою Словаччини, а еспанці розгромили Еквадор з рахунком - 4:0.

Вітрильництво

Українська залога у складі Радіона Луки та Генадія Леончука стала переможцем міжнародної реґати „Semaine Olympique Francaise" у клясі яхт „49-ий", яка проходила з 24 квітня по 4 травня у Франції.

Після 10-ти гонок українці випередили англійський дует Бротертон – Есквіт, який фінішував другим та еспанців Мартінеса – Фернандеса, які закінчили перегони на третьому місці. У реґаті змагалися 53 учасники.

Пам'ятник Лобановському



Пам'ятник футбольному тренерові Валерію Лобановському біля входу на стадіон „Динамо" у Києві. Скульптура зображує його на половині футбольного м'яча. У комплексі буде встановлений телевізійний монітор, на якому будуть демонструватися архівні зйомки найбільш значних моментів з життя Лобановського. Відкриття пам'ятника має відбутися 12 травня, у річницю його смерти.

Фото: УНІАН

Бокс

Претендент на чемпіонський пояс за версіями „WBC" і „WBA" українець Віталій Кличко 21 червня проведе 10-раундовий бій у Лос-Анджелесі.

Цей поєдинок передуватиме бою Ленокса Льюїса і Кірка Джонсона за версією „IBO". Це буде титульний бій, у якому В. Кличко відстоюватиме свій пояс Інтерконтинетального чемпіона „WBA".

Суперник старшого з братів Кличко поки невідомий: організатори хотіли б бачити Віталієвим суперником Майка Тайсона, однак переговори не увінчалися успіхом. Не привабив Майка навіть запропонований гонорар у 7 мільйонів долярів.

ПРЕСОВИЙ ФОНД „СВОБОДИ“, березень 2003 р.

200 дол.	Банах Меланія	Вудбрідж, Н.Дж.
100	о. Василь Прийма	Люрд, Франція
	Якубовичі Дарія і Олександер	Брексвіл, Огайо
	Корлатовичі Евгенія і Марко	Клівленд, Огайо
	Подпірка Роксоляна	Вайтстоун, Н.Й.
95	Коць М.	Лексінгтон, Н.Й.
85	Клебович Володимир	Ню Бритен, Кон.
	Куляс Юліян	Парк Ридж, Іл.
	Ляшенко Микола	Аламіда, Каліф.
	Рожанковський Ярослав	Джамейка Плейн, Мас.
75	Стецура Іван	Мідлбург Гай, Огайо
70	Рудник-МекКензі Романа	Лос Анджелес, Каліф.
56	Добровольський С.	Монреаль, Квеб. Канада
50	Вавірчук Володимир	Норт Порт, Фла.
	Банах Меланія	Вудбридж, Н.Дж.
	Храневич Оксана	Сікокус, Н.Дж.
	Дейчаківський Юрій	Норт Потомак, Мд.
	Гаргай Богдан	Гавел, Н.Дж.
	Гладка Ірина	Ню Гейвен, Кон.
	Скрибайло Степан	Чарлотсвіл, Ва.
	Сосі Уляна і Іван	Сан Антоніо, Текс.
	Сим-Ліпська Іванна	Дірфілд Біч, Фла.
	Воронка Роман	Мейплвуд, Н.Дж.
45	Климук Віліям	Брендфорд, Кон.
	Матковський Степан	Рочестер, Н.Й.
	Меренюк Богдан	Монтреал, Квеб. Канада
	Погуляй Лариса	Лорейн, Огайо
	Бекерська Дарія	Таксідо Парк, Н.Й.
	Дидик-Петренко Аня	Аштон, Мд.
40	Волф Марія	Нептун Сити, Н.Дж.
35	Артимів Модест	Філядельфія, Па.
	Білоуси Лідія і Орест	Оспрей, Фла.
	Бойчук Іван	Трентон, Н.Дж.
	Дячуки Уляна і Володимир	Ратерфорд, Н.Дж.
	Двояк Степан	Веніс, Фла.
	Джуль Павло	Ґросе Пт Шор, Миш.
	Ганкевич Ярослав	Чикаго, Іл.
	Гайда Ігор	Істон, Кон.
	Гошовський Микола	Санісайд, Н.Й.
	Гумінилович Орест	Йонкерс, Н.Й.
	Качарай Анна	Нью-Йорк, Н.Й.
	Коропецька Оксана	Балтимор, Мд.
	Криштальський Ярослав	Форест Гілс, Н.Й.
	Лиско В.	Александрія, Ва.
	Мостович Леонід	Лексінгтон, Кі.
	Новосад Мирон	Елґін, Іл.
	Олесницькі Іванка і Нестор	Мейплвуд, Н.Дж.
	Українська ФКС	Рочестер, Н.Й.
	Самотовка Михайло	Гантсвіл, Ала.
	Семків Ярослав	Бойлінг Спрінгс, Па.
	Сімок Андрій	Лас Вегас, Нев.
	Слободинський Михайло	Рочестер, Н.Й.
	Свищук Юрій	Ст. Луїс, Мо.
	Вижницька Люба	Сан Франціско, Каліф.
34.34	Горчаківський Володимир	Денвер, Кольо.
30	Головінська Мотря	Іст Грінвіч, Р. Ай.
	Кухаришин Ігор	Едмонтон, Аб. Канада
	Лучків Михайло	Рідінг, Па.
29.25	Шількевич Степан	Трентон, Н.Дж.
25	Куропась Роман	Ворен, Миш.
	Кузич Юрій	Ґлен Елин, Іл.
	Лебедович Олександер	Ітон Репетс, Миш.
	Гуцульське Об. Зах. Діясп.	Гамільтон, Онт. Канада
	Баранецький Володимир	Мейплвуд, Н.Дж.
	Біланич Іван	Бервик, Па.
	Бук Юрій	Лас Вегас, Нев.
	Черний Мирослав	Чикаго, Іл.
	Червоняки Катря і Ярослав	Джексон Гайтс Н.Й.
	Дудяк Степан	Медисон, Віск.
	Дудка Василь	Гамільтон, Онт. Канада
	Дурбак Христина	Мавтенсайд, Н.Дж.
	Гаєцька Ольга	Бронкс, Н.Й.
	Горпинюк Андрій	Віндзор, Каліф.
	Караван Олег	Інвернес, Іл.
	Когут Микола	Філядельфія, Па.
	Кричик Олександер	Лорейн, Огайо
	Кулинич М.	Джексон Гайтс, Н.Й.
	Лебедович Міляс	Савана, Джа.
	Лоїк Володимир	Солт Лейк Ситі, Юта
	Ломага Мирослав	Ветерсфілд, Кон.
	Максимович Анна	Вілов Ґров, Па.
	Масляк Маріян	Лейквуд, Кольо.
	Мазепа Зіновія	Равдон, Квеб. Канада
	Никифорук Василь	Джексон Гайтс, Н.Й.
	Панчак Олена	Ворен, Миш.
	Пігут Зенон	Аустин, Текс.
	Полон Оксана	Пен Ян, Н.Й.
	Пилишенко Володимир	Рочестер, Н.Й.
	Ратич Ростислав	Едісон, Н.Дж.
	Шарко Мирон	Велсвіл, Па.
	Сєрант Василь	Асторія, Н.Й.
	Ставничий Юрій	Кінелон, Н. Дж.
	Щеснюк Орест	Нью-Йорк, Н.Й.
	Шведе-Славік-Букс	Пало Алто, Каліф.
	Телепко Ігор	Парсипані, Н.Дж.
	Томоруги Марія і Ярослав	Кренфорд, Н.Дж.
	Варварів Василь	Сан Анселмо, Каліф.
	Варварів Євген	Деніелс, В.Ва.

25 дол.	Воловодюк Володимир	Четам, Н.Дж.
	Якимечко М.	Едмонтон, Аб. Канада
	Закревський Андрій	Мідл Вилидж, Н.Й.
	Жмуркевич Ярослав	Елкінс Парк, Па.
20	Кулинич М.	Джексон Гайтс Н.Й.
	Левицька-Гірка Тетяна	Кати, Текс.
	Мамчур Віра	Вест Гартфорд, Кон.
	Матковська Евдокія	Вашінгтон Д.С.
	Андрус Ірина	Флашінг, Н.Й.
	Андрусяк Марія	Ворен, Миш.
	Антипів Ксеня	Ворен, Миш.
	Барановський Юрій	Гартфорд, Кон.
	Білобронь Сильвія	Кліфтон, Н. Дж.
	Бонакорса Леонард	Белвил, Н.Дж.
	Данчук Павлина	Джерзі Сити, Н.Дж.
	Денисенко Катерина	Вашінгтон, Д.С.
	Дроздовська Анна	Бафало, Н.Й.
	Гайманович Ярослав	Монреаль, Кв. Канада
	Колодій Юрій	Джрзі Сіті, Н.Дж.
	Кондратюк Рената	Мелровз, Мас.
	Ковалисько Михайло	Гейтерсбург, Мд.
	Лобур Віліям	Риджвуд, Н.Й.
	Онуфреї Сильвія і Сергій	Фініксвіл, Па.
	Плечени Неля і Павло	Маямі Шорс, Фла.
	Романюк Анатолій	Отава, Онт. Канада
	Заболотна Параня	Нокс, Інд.
	Щур Орест	Лондон, Он. Канада
	Семків Олександра	Рочестер, Н.Й.
	Семущак Юлія	Гарвуд Гтс., Іл.
	Стецишин Володимир	Чикаго, Іл.
	Стрийська Ельвіра	Бронкс, Н.Й.
	Васів Василь	Кліфтон, Н.Дж.
	Зайло Еміль	Кісімі, Фла.
15	Шимонович Йосиф	Рослiндейл, Мас.
	Турчин Андрій	Трентон, Н.Дж.
	Вовчук Богдан	Чикаго, Іл.
	Зеленська Ірина	Самерсет, Н.Дж.
	Бараник Людмила	Нюарк, Н.Дж.
	Барнцький Іван	Вестон, Он. Канада
	Базюк Ярослав	Ворен, Миш.
	Базюк Володимир	Бруксайд, Н.Дж.
	Боднар Люба	Парма, Огайо
	Болонка Василь	Бутвин, Па.
	Хомяк Е.	Болтон Лендинг, Н.Й.
	Чубенко Микола	Роял Овк, Миш.
	Худовський Леонід	Ветерсфілд, Кон.
	Цєплий Олег	Ворен, Миш.
	Чуй Теодор	Марлборо, Кон.
	Данилюк Олександер	Рандолф, Н.Дж.
	Дурбак Марія	Кларендон Гілс, Іл.
	Фенчен Мирон	Мавитен Гол, Аріз.
	Гудзяк Олександер	Сиракюз, Н.Й.
	Галюк Маріянна	Міссісага, Онт. Канада
	Гладун Мирослав	Елмгерст, Н.Й.
	Гнатюк М.	Лівонія, Миш.
	Гнідь Марія	Гілсборо, Н.Дж.
	Голод Марія	Торонто, Онт. Канада
	Івах Євген	Мангетен Біч, Каліф.
	Івасечко Василь	Андовер, Н.Дж.
	Іваськів Аркадій	Колумбія, Мд.
	Ярош Марта	Кінелон, Н.Дж.
	Єфименко Федора	Палм Ковст, Фла.
	Юськів Юрій	Чикаго, Іл.
	Калинич Любомир	Ірвінгтон, Н.Дж.
	Калиник Валентина	Лігайтон, Па.
	Камінський Микола	Сарасота, Фла.
	Кавацъ Михайло	Парма, Огайо
	Кеске Люба	Вудленд Гілс, Каліф.
	Кліш Неоніла	Філядельфія, Па.
	Клюфас Зоряна	Гайленд Парк, Н.Дж.
	Колісник Роман	Торонто, Онт. Канада
	Комісар Марія	Торонто, Онт. Канада
	Копчинська Юлія	Нью-Йорк, Н.Й.
	Коритовський Володимир	Стерлінг Гайтс, Миш.
	Кочерга Микола	Бафало Гров, Іл.
	Ковалюк Маркіян	Ґлочестер, Онт. Канада
	Купчинський Ярема	Іст Бранзвик, Н.Дж.
	Купчинська Марія	Лорейн, Огайо
	Кушнір Дарія	Вестленд, Миш.
	Кушнір Фавронія	Філядельфія, Па.
	Кузик Дарія	Трентон, Н.Дж.
	Лаврін Іван	Чикаго, Іл.
	Лібер Петро	Вітон, Іл.
	Лімонченко Олександер	Лос Анджелес, Каліф.
	Ліс Микола	Едісон, Миш.
	Ломага Марія	Вест Палм Біч, Фла.
	Ломницька Дарія	Венес, Фла.
	Луцька Оксана	Вудсайд, Н.Й.
	Литвинець Микола	Рочестер, Н.Й.
	Макар Ольга	Стерлінг Гайтс, Миш.
	Макар-Лауді С.	Бруклин, Н.Й.
	Мандзик Степан	Бафало, Н.Й.
	Маєр Богданна	Монреаль, Кв. Канада
	Мазур Тарас	Джексон Гайтс, Н.Й.
	Меленка Микола	Вітінг, Н.Дж.
	Мелько Володимир	Філядельфія, Па.
	Мельник Люба	Елмгерст, Н.Й.
	Мельник Дмитро	Ґолета, Каліф.
	Міронюк Павло	Вест Спрінгфілд, Мас.
	Мулик Михайло	Бруклин, Н.Й.
	Микитей Надія	Вудбрідж, Кон.

15 дол.	Микитюк О.	Скарборо, Онт. Канада
	Мисишин Мар'ян	Спрінгфілд, Мас.
	Наріжна Олена	Парма, Огайо
	Небеш Євген	Парма, Огайо
	Оберишин Ярослав	Джамайка, Н.Й.
	Обущак Степанія	Філядельфія, Па.
	Очеретко Я.	Нью-Йорк, Н.Й.
	Олиник Степан	Вашінгтон, Д.С.
	Полец Олександер	Ст. Антоні, Мін.
	Прокоп Мирослав	Нью-Йорк, Н.Й.
	Роман Антоній	Ріно, Нев.
	Самбір Віра	Лейк Ворт, Фла.
	Шебунчак Богдан	Розленд, Н.Дж.
	Шкляр Степанія	Сутборі, Онт. Канада
	Слиж Володимир	Вудсайд, Н.Й.
	Смик Роман	Кол Сіті, Іл.
	Стасів Роман	Конгерс, Н.Й.
	Стельмах Адріян	Лівонія, Миш.
	Терлецький Володимир	Філядельфія, Па.
	Тершаковець Андрій	Нью-Йорк, Н.Й.
	Торбич Марія	Флорам Парк, Н.Дж.
	Тритяк О.	Матаван, Н.Дж.
	Ушитко Юрій	Ломбард, Іл.
	Витвицькі Дарія і Ігор	Кергонксон, Н.Й.
	Яриш Іван	Рокі Гіл, Кон.
	Захарків Ірина	Ворен, Миш.
	Задерей Андрій	Савт Бенд, Інд.
	Загайкевич Орест	Кренфорд, Н.Дж.
	Заяці Степанія і Ігор	Іст Гановер, Н.Дж.
	Зелінська Степанія	Віліямставн, Н.Дж.
12	Тимяк Сидір Михайло	Норт Порт, Фла.
10	Андрушків Софія	Мейплвуд, Н.Дж.
	Баско Дмитро	Ворен, Миш.
	Хома Іван	Бруклин, Н.Й.
	Чорнодольська Степанія	Бронкс, Н.Й.
	Гадзевич Катря	Гартфорд, Кон.
	Крамарчук Мирон	Ст. Антоні, Мін.
	Матіяш Е.	Аліквіпа, Па.
	Ставничі М. і І.	Силвер Спрінг, Мд.
	Вох Дмитро	Іст Гановер, Н.Дж.
	Андрушків Роман	Мейплвуд, Н.Дж.
	Андрушків Софія	Мейплвуд, Н.Дж.
	Андрийович Михайло	Н. Лодердейл, Фла.
	Антоняк Зенон	Ричленд, Ваш.
	Бабчуки Олена і Віліям	Норт Порт, Фла.
	Баб'як Марія	Болдер, Кольо.
	Бачинська Марія	Нюарк, н.Дж.
	Байлак Роман	Матітак, Н.Й.
	Балабан Ольга	Вортінгтон, Огайо
	Балтарович Оксана	Гантінгдон Валі, Па.
	Баран Іван	Рочестер, Н.Й.
	Бараник Роман	Ворен, Миш.
	Бартаків Орися	Філядельфія, Па.
	Бартошик Маріон	Гаятсвіл, Мд.
	Береза Раїса	Метайрі, Ла.
	Біловус-Кратко Роза	Юніон, Н.Дж.
	Біраковський Богдан	Коледж Пойнт, Н.Й.
	Блага Іванна	Рочестер, Н.Й.
	Боднар Олександра	Трой, Н.Й.
	Боднарчук Дмитро	Албакіркі, Н. Мек.
	Богачевська Рома	Перкасі, Па.
	Богданів Віталій	Сілвер Спрінг, Мд.
	Богданик Йосиф	Чикаго, Іл.
	Борачок Олег	Сан Прері, Віск.
	Борковська М.	Йонкерс, Н.Й.
	Будко Віліям	Балтимор, Мд.
	Бурий Тарас	Севен Гілс, Огайо
	Бучма Джеймс	Квінс Вилидж, Н.Дж.
	Карнет Леонід	Едісон, Н.Дж.
	Цепенда Кирило	Дітройт, Миш.
	Чайковська Катерина	Чикаго, Іл.
	Ханас Петро	Овк Лон, Іл.
	Харук Галина	Парк Рідж, Іл.
	Хай Йосафат	Норт Роялтон, Огайо
	Чайковська Наталія	Моріс Плейнс, Н.Дж.
	Черні Ала і Ігор	Орадел, Н.Дж.
	Хомин Михайло	Лігайтон, Па.
	Хонюк Богдан	Нью-Йорк, Н.Й.
	Чопек Анна	Лос Аламос Н. Мек.
	Хоревич Антонія	Лейкленд, Мін.
	Ціховлас Любомира	Ст. Пітерсбург, Фла.
	Чорнописький Е.	Рочестер, Н.Й.
	Дацик Анна	Стилвотер, Н.Й.
	Дейнеко Ольга	Бруклин, Н.Й.
	Демчук Ольга	Вавсавкі, Віск.
	Денисенко Іван	Ворен, Миш.
	Дяків Марія	Ворен, Миш.
	Дмитрах Ян	Томс Рівер, Н.Дж.
	Дмитраш Василь	Чикаго, Іл.
	Добровольський Ярослав	Челтенгем, Па.
	Долгий Сергій	Парма, Огайо
	Досій Дмитро	Флашинг, Миш.
	Дубас Павло	Фт. Лодердейл, Фла.
	Дубик Ольга	Трентон, Н.Дж.
	Дуда Мирослав	Чикаго, Іл.
	Думка Анна	Нью-Йорк, Н.Й.
	Дусанівський Богдан	Бафало, Н.Й.
	Дигдало Володимир	Трой, Миш.
	Дитиняк Марія	Едмонтон, Аб., Канада
	Дзюба Емілія	Вест Сенека, Н.Й.
10 дол.	Джиджора Петро	Сідер Гров, Н.Дж.
	Фафендик Марія	Шебойган, Віск.

ПРЕСОВИЙ ФОНД „СВОБОДИ", березень 2003 р.

10 дол.	Феденко Степан	Ворен, Миш.
	Фединяк Володимир	Чикаго, Іл.
	Феленчак Степан	Ню Берн, Н.Кар.
	Ференцевич Роман	Александрія, Ва.
	Фішер-Слиж Марія	Торонто, Онт. Канада
	Филипович Євген	Ст. Пітерсбурґ, Фла.
	Ґазда Андрій	Ст. Клер Шорс, Миш.
	Ґелембин Василь	Норт Порт, Фла.
	Ґелета Ярослав	Коледж Парк, Мд.
	Ґелетканич Роман	Бедфорд, Н.Г.
	Ґерент Володимир	Норт Порт, Фла.
	Ґлух Роман	Елмгерст, Н.Й.
	Ґоляш Степан	Пелетайн, Іл.
	Ґоляш Анна	Пелетайн, Іл.
	Ґорчинська Іванна	Чикаго, Іл.
	Ґорчинський Маркіян	Болдер, Кольо.
	Ґуран Наталія	Орчард Парк, Н.Й.
	Гафткович Надія	Ветерсфілд, Кон.
	Гафткович Іван	Трентон, Н.Дж.
	Гайдучки Лідія і Богдан	Вест Орандж, Н.Дж.
	Ганкевич Іванна	Йонкерс, Н.Й.
	Ганкевич Тиміш	Добз Фель, Н.Й.
	Гавалешка Остап	Вінніпеґ, Ман. Канада
	Гаврилюк Галина	Джерзі Сіті, Н.Дж.
	Глоба Борис	Вінчестер, Ва.
	Голубець Левко	Норт Роялтон, Огайо
	Голик Володимир	Торонто, Онт. Канада
	Губчак Анна	Лейк Цюріх, Іл.
	Гординська Василина	Брайтон, Миш.
	Городецька Ольга	Кендал Парк, Н.Дж.
	Граб Омелян	Венес, Фла.
	Грицин Володимир	Претсвіл, Н.Й.
	Гундзе Ірина	Гантінґтон Ста., Н.Й.
	Гуралечко Люба	Юніон, Н.Дж.
	Івахів Михайло	Четам, Н.Дж.
	Іванів Бронислав	Вуд Дейл, Іл.
	Іванів Наталія	Чикаго, Іл.
	Іванків Надія	Чикаго, Іл.
	Іваницька Віра	Чикаго, Іл.
	Яхницький Д.	Вініпеґ, Ман. Канада
	Якубовська Маріянна	Бафало, Н.Й.
	Яровенко Вадим	Елизабеттавн, Па.
	Яримович Зиновій	Філядельфія, Па.
	Юрчинський Омелян	Рочестер, Н.Й.
	Качай Ярослав	Челтелгем, Па.
	Карпенко Андрій	Дес Плейнс, Іл.
	Казанівська Ярослава	Трой, Миш.
	Кєць Василь	Френклин Парк, Н.Дж.
	Кісь Микола	Сан Бруно, Каліф.
	Кізима Катя	Оксфорд, Миш.
	Клюфас Юрій	Вестфілд, Н.Дж.
	Климук Віліям	Брендфорд, Кон.
	Кохановська Галина	Етобіко, Онт. Канада
	Кочман Олександра	Чикаго, Іл.
	Кочман Ярослава	Гемонтон, Н.Дж.
	Коцур Ігор	Самервил, Мас.
	Колінко Оксана	Філядельфія, Па.
	Колодій Ярослав	Дженкінтавн, Па.
	Колюбінський В.	Фініксвил, Па.
	Колибаб'юк Ярослав	Мурставн, Н.Дж.
	Кононенко Володимир	Бруклин, Н.Й.
	Коновал Олександер	Арлінґтон Гтс. Іл.
	Косяк Михайло	Сиракюз, Н.Й.
	Коверко Олег	Чикаго, Іл.
	Козак Калина	Гантінґдон Валі, Па.
	Кравчук Джералд	Орландо, Фла.
	Кріль Юліян	Джерзі Сіті, Н.Дж.
	Кровицький Іван	Фармінґтон Гілс, Миш.
	Крупа Теодор	Моріставн, Н.Дж.
	Криштальський М.	Місісаґа, Онт. Канада
	Крижанівський Юрій	Медісон, Н.Дж.
	Кукуруза Михайло	Голивуд, Фла.
	Кульчицька Марія	Вудбридж, Кон.
	Кульчицька Марія	Аботсфорд, Б.К. Канада
	Кунцьо Зиновія	Флашинг, Н.Й.
	Куропась Богдан	Гікорі, П. Кар.
	Кусів Ольга	Голивуд, Фла.
	Кузьо Теодор	Ґренбі, Кон.
	Кузич Неоніля	Чикаго, Іл.
	Кий Лідія	Валингфорд, Па.
	Кизик Іван	Бескін Ридж, Н.Дж.
	Ладанай Степан	Ґлен Спей, Н.Й.
	Лагута Михайло	Вілмінґтон, Дел.
	Лехман Неоніля	Лафаєт, Інд.
	Лещишин Петро	Рочестер, Н.Й.
	Левенець Володимир	Ворен, Миш.
	Лиховид Оксана	Бронкс, Н.Й.
	Ліщинська Лада	Савт Орандж, Н.Дж.
	Лоґан Юрій	Литл Фолс, Н.Дж.
	Лончина Орися	Ралей, П. Кар.
	Єп. В. Лостен	Стемфорд, Кон.
	Луців Богдан	Філядельфія, Па.
	Луців Володимир	Фінікс, Аріз.
	Лудчак Теодор	Елгін, Іл.
	Лупе Оксана	Балстон Лейк, Н.Й.
	Лутаревич Анатолій	Фт. Маєрс, Фла.
	Лисак Лідія	Темпл Сіті, Каліф.
	Литвинишин Йосип	Гінздейл, Іл.
	Макух А.	Ґлендейл, Каліф.
	Маленко Тома	Напа, Каліф.
	Мандрусяк Надія	Норт Порт, Фла.
	Мандибур Валентина	Ґротон, Кон.
10 дол.	Марушак Василь	Клифтон, Н.Дж.
	Маринюк Андрій	Бей Гарбор Ай., Фла
	Матіяш Е.	Аликвипа, Па.
	Мельник Олександра	Вортинґтон, Огайо
	Мігайчук Ярослав	Парма, Огайо
	Мочула Олександра	Клифтон, Н.Дж.
	Мокей Віліям	Вотервліт, Н.Й.
	Мисак Текля	Філядельфія, Па.
	Наганда Марія	Філядельфія, Па.
	Недогода Олександер	Ріґо Парк, Н.Й.
	Нестор Ореста	Асторія, Н.Й.
	Нішко Петро	Проспект Гтс. Іл.
	Новосівський Тарас	Девон, Па.
	Ничай Ірина	Байон, Н.Дж.
	Никорчук Степан	Пітсфілд, Мас.
	Макарушка-Колодій О.	Мейплвуд, Н.Дж.
	Одежинська Лідія	Філядельфія, Па.
	Осадца Мирон	Трентон, Н.Дж.
	Остафійчук Марія	Лонґ Айленд Сіті, Н.Й.
	Остап'юк Ярослав	Ветерсфілд, Кон.
	Пар Ірина	Торонто, Онт. Канада
	Пацай Ярослав	Вест Голивуд, Фла.
	Палайда Дмитро	Парма, Огайо
	Палій Марія	Джексон Гайтс, Н.Й.
	Панчишин Петро	Бервик, Па.
	Галети Марфа і Павло	Вітінґ, Н. Дж.
	Павлів Сергій	Лейквуд, Н.Дж.
	Павлюк Ігор	Лensдейл, Па.
	Павлик Тарас	Асторія, Н.Й.
	Петрик Федор	Левітавн, Па.
	Петрик Анна	Шервуд Парк, Аб. Канада
	Петришин Юлія	Вурґіс, Н.Дж.
	Піхурко Микола	Парма, Огайо
	Підгородецький Петро	Енґлвуд, Фла.
	Підлетейчук Микола	Ґроссе Пте Вудс, Миш.
	Підлуська Марія	Еленвил, Н.Й.
	Пільгуй Дмитро	Філядельфія, Па.
	Піжицький Петро	Ст. Катеринс, Онт. Канада
	Плакида Надія	Раритан, Н.Дж.
	Поліщук Володимир	Менчестер, Н.Дж.
	Попадюк Петро	Мінеаполіс, Мін.
	Процик Ольга	Трой, Миш.
	Прокопович Іриней	Калабасас, Каліф.
	Пригода Юрій	Бінґгамптон, Н.Й.
	Пришляк Степанія	Бафало, Н.Й.
	Пилипяк Мирон	Рентон, Ваш.
	Радловський Богдан	Елмвуд Парк, Іл.
	Рак Ігор	Вілмінґтон, Дел.
	Раковська Олександра	Вейдинг Рівер, н.Й.
	Ранюк Анна	Гайд Парк, Мас.
	Ріба Микола	Сиракюз, Н.Й.
	Романів Звена	Філядельфія, Па.
	Рожак Петро	Філядельфія, Па.
	Рожак Степан	Філядельфія, Па.
	Сахарук Ева	Венґам, Мас.
	Саляк Василь	Ню Говп, Па.
	Самокишин Ніна	Рочестер Гілс, Миш.
	Самотулка Дарія	Гілсборо, Н.Дж.
	Сапоровченко Микола	Карбондейл, Іл.
	Шеремета Параскевія	Джерзі Сіті, Н.Дж.
	Семущак Степанія	Вудсайд, Н.Й.
	Сендзік Віра	Трентон, Н.Дж.
	Сенів Степанія	Матаван, Н.Дж.
	Серафин Олександер	Трой, Миш.
	Шепелявий Данило	Скенектеді, Н.Й.
	Шевчук Павло	Латам, Н.Й.
	Шраменко Роман	Венес, Фла.
	Сєрант Іван	Нью-Йорк, Н.Й.
	Склепкович Б.	Ратерфорд, Н. Дж.
	Скочиляк Теодор	Етобіко, Онт. Канада
	Смігельша Ніна	Спрінґфілд, Н.Дж.
	Соболь Теофіль	Кісвіл, Н.Й.
	Сохан Неоніля	Джерзі Сіті, Н.Дж.
	Солонинка Михайло	Мінеаполіс, Мін.
	Стахів Денис	Мідлсекс, Н.Дж.
	Стахів Михайло	Рокпорт, Текс.
	Стасишин Оленка	Елкридж, Мд.
	Стебельська Лідія	Йонкерс, Н.Й.
	Стеців Богдан	Спрінґ Гіл, Фла.
	Стефанюк Роман	Джексон Гайтс, Н.Й.
	Столярська Анна	Омаґа, Небр.
	Стрижаковська Ольга	Трентон, Н.Дж.
	Сидоряк Тамара	Нью-Йорк, Н.Й.
	Сингаївський Іван	Мінеаполіс, Мін.
	Штик Оксана	Ст. Ленард, Кв. Канада
	Танін Ананій	Милвокі, Віск.
	Тарнавська Анна	Філядельфія, Па.
	Татарська Олена	Ворен, Миш.
	Татарин Олена	Мінеаполіс, Мін.
	Тенюх Яким	Вайт Плейнс, Н.Й.
	Теслюк Володимира	Гартфорд, Кон.
	Тислюк-Дерґак Марта	В. Гартфорд, Кон.
	Троч Михайло	Парма, Огайо
	Турчин Андрій	Блумінґтон, Інд.
	Тимюк Дмитро	Балтимор, Мд.
	Тимочко Марія	Джонсон Сіті, Н.Й.
	Вальчук Юрій	Анандейл, Н.Дж.
	Вальчук Володимир	Кергонксон, Н.Й.
	Борискевич-Бойд Володимир	Лейк Сузі, Фла.
	Вербовський Василь	Акорд, Н.Й.
10 дол.	Вірщук Марія	Дрешер, Па.
	Вох Дмитро	Іст Гановер, Н.Дж.
	Винницька Надія	ЛаСел, Квеб. Канада
	Ягла Вілліям	Ленсдейл, Па.
	Яремко Оксана	Лівінгстоп, Н.Дж.
	Задорожний Степан	Клифтон, Н.Дж.
	Залопана Роза	Сан Сіті, Каліф.
	Залуцький Мирон	Кортленд Менор, Н.Й.
	Змиї Наталія і Евген	Шорт Гілс, Н.Дж.
	Зобнів Анна	Пайксвил, Мд.
	Зосяк Тарас	Тамарек, Фла.
	Звадюк Олег	Ґрейт Фолс, Ва.
	Жизномирський Зенон	Юніверситі Парк, Фла.
6	Наконечний Михайло	Парма, Огайо
5	Бенко Катерина	Арлінґтон Гтс. Іл.
	Бобиляк Олена	Клифтон, Н.Дж.
	Ходновський Маркіян	Лівінгстон, Н.Дж.
	Цинайко Базиліо	Юніон, Н.Дж.
	Дзюбинські Анна і Богдан	Еванстон, Іл.
	Фіняк Василь	Сан Сіті, Аріз.
	Фостяк Богдан	Сан Сіті, Аріз.
	Гусяк Текля	Нью-Йорк, Н.Й.
	Камінська Ірина	Чикаго, Іл.
	Кушнірук О.	Чикаго, Іл.
	Кужель Ярослав	Рочестер, Н.Й.
	Лаврін Надія	Стерлін Гтс. Миш.
	Макара Володимир	Келинворт, Н.Дж.
	Макійчик Василь	Стретфорд, Кон.
	Масна Анна	Парма, Огайо
	Мокрівський Іван	Ріґо Парк, Н.Й.
	Пращик Григорій	Вест Істон, Па.
	Радь Люба	Балтимор, Мд.
	Роспутько В'ячеслав	Філядельфія, Па.
	Стахов В.	Етобіко, Онт. Канада
	Стасишин Оленка	Елкрідж, Мд.
	Ткачук Явдоха	Філядельфія, Па.
	Тромса-Турчак Ірина	Тромбул, Кон.
	Візьнюк Павліна	Трой, Миш.
	Волошин Михайло	Парма, Огайо
	Амерслав Андрій	Санта Роса, Каліф.
	Артимишин Богдан	Філядельфія, Па.
	Бабська Таня	Вудгейвен, Н.Й.
	Бахнівський Олександер	Елкгарт, Інд.
	Барановський Роман	Кергонксон, Н.Й.
	Барушевич Софія	Норт Порт, Фла.
	Беднарська Марта	Кергонксон, Н.Й.
	Беґей Роман	Мавнт Вернон, Ваш.
	Бекерський Іван	Ютика, Н.Й.
	Белендюк Михайло	Ворм Мін. Спр., Фла.
	Березовський Степан	Френклин Парк, Іл.
	Беш Іван	Янґтавн, Аріз.
	Білан Олена	Джексонгайтс, Н.Й.
	Білецька Іванна	Ст. Пол., Мін.
	Білик Володимир	Джерзі Сіті, Н.Дж.
	Бобак Ярослав	Бруклин, Н.Й.
	Бобечко Микола	Клівленд, Огайо
	Бохно Михайло	Торонто, Онт. Канада
	Бодо Галина	Юріка Спрінґс, Аріз.
	Бойцун Михайло	Трентон, Н.Дж.
	Борден Микола	Флосмур, Іл.
	Борис Іван	Кергонксон, Н.Й.
	Братач Евген	Делтона, Фла.
	Бровінс Володимир	Ан Арбор, Миш.
	Букачевський Я.	Норт Порт, Фла.
	Чайківська Лусі	Бостоп, Мас.
	Чех Василь	Томс Рівер, Н.Дж.
	Чировський А.	Сукасуна, Н.Дж.
	Хома Богдан	Рочестер, Н.Й.
	Хома Василь	Бікон, Н.Й.
	Хома Іван	Бруклин, Н.Й.
	Хома Михайло	Балтимор, Мд.
	Чорненький Володимир	Фінікс, Аріз.
	Чорній Ігор	Палатайн, Іл.
	Хромовська Марія	Амстердам, Н.Й.
	Хуміловський В.	Скенектеді, Н.Й.
	Ціко Микола	Порт Шарлот, Фла.
	Цибрівський Ілько	Луївіл, Кі.
	Чайка Іван	Філядельфія, Па.
	Чмола Ольга	Діпю, Н.Й.
	Данилюк Анна	Ворен, Миш.
	Данилишин М.	Вудсайд, Н.Й.
	Дефранко Софія	Ню Гейвен, Кон.
	Дембіцький Микола	Стемфорд, Кон.
	Демчар Теодор	Коговз, Н.Й.
	Денисенко Люба	Нью-Йорк, Н.Й.
	Дякун Микола	Лівонія, Миш.
	Добош Анна	Брентвуд, Тен.
	Долинська Лариса	Вестфілд, Н.Дж
	Доманська Ольга	Джерзі Сіті, Н.Дж.
	Дорошенко Анатоль	Нортвіл, Миш.
	Дубінін Світлана	Ґескел, Н.Дж.
	Духнич Ольга	Нюарк, Н.Дж.
	Дуда Роза	Гартфорд, Кон.
	Дудинський Константин	Нарберт, Па.
	Дика Людмила	Блейрставн, Н.Дж.
	Дирів Юрій	Лорейн, Огайо
	Дитиняк Володимир	Картерет, Н.Дж.
	Дзіка Олена	Вудгейвен, Н.Й.
	Дзюбинські Анна і Богдан	Еванстон, Іл.
	Федій Олександер	Едісон, Іл.
	Федор Михайло	Флемінґтон, Н.Дж.

ПРЕСОВИЙ ФОНД „СВОБОДИ“, березень 2003 р.

5 дол.	Федунець Ольга	Вестгартфорд, Кон.
	Ференцевич Юрій	Джерзі Сіті, Н.Дж.
	Феркуняк Марія	Лігайтон, Па.
	Фіцик Василь	Апопка, Фла.
	Фігурський Леон	Йонкерс, Н.Й.
	Флюнт Марія	Еріял, Н.Дж.
	Форись Юрій	Літсдейл, Па.
	Фостяк Богдан	Сан Сіті, Аріз.
	Филипович Нестор	Чикаго, Іл.
	Ґалонзка Дмитро	Рослиндейл, Мас.
	Ґавур Ірина	Кент, Огайо
	Ґонзалез Люба	Линбрук, Н.Й.
	Гошуляк Остап	Торонто, Онт. Канада
	Гафткович Ірина	Рочестер, Н.Й.
	Гайдук Теодор	Парма, Огайо
	Галабурда Ростислав	Клифтон, Н.Дж
	Гальчук Ярослав	Ст. Кетеринс, Онт. Канада
	Гальчук Микола	Парма, Огайо
	Галій Іван	Вайнленд, Н.Дж.
	Мирошниченко-Кузьма Галина	Тенерсвіл, Н.Й.
	Ганас Юрій	Гамільтон, Онт. Канада
	Ганушевська Іванна	Норт Провіденс, Р. Ай.
	Гарайда Петро	Нью-Йорк, Н.Й.
	Гаркуша Віктор	Кентон, Миш.
	Гавучик Григорій	Порт Байрон, Н.Й.
	Гладилович Адольф	Монреаль, Кв. Канада
	Гладилович Максим	Кінгстон, Па.
	Гнатів Володимир	Ютика, Нью-Йорк
	Гнатковський Володимир	Бейсайд, Н.Й.
	Головінська Марія	Томс Рівер, Н.Дж.
	Городиський Орест	Чикаго, Іл.
	Грабець Роман	Парма, Огайо
	Грегорчак Т.	Гонолулу, Гаваї
	Грішко Василь	Голивуд, Фла.
	Грицак Петро	Кренфорд, Н.Дж.
	Грицик Степан	Сиракюз, Н.Й.
	Гринчишин Василь	Вебстер, Н.Й.
	Гумеський Е.	Ен Арбор, Миш.
	Гупаловський Д.	Вітинг, Н.Дж.
	Гусак Марія	Нью-Йорк, Н.Й.
	Ільків Іван	Вітинг, Н.Дж.
	Івасєчко Ольга	Чикаго, Іл.
	Яцишин Павло	Піттсбург, Па.
	Якима Володимир	Парма, Огайо
	Янко Іван	Говел, Н.Дж.
	Яременко Андрій	Клифтон, Н.Дж.
	Яросєвіч Оксана	Авентура, Фла.
	Яримович Ярослав	Челтенгем, Па.
	Яворський Михайло	Альгамбра, Каліф.
	Джонсон Ольга	Фармінгтон, Кон.
	Каба Богдан	Анагайм, Каліф.
	Качмар Христина	Мідія, Па.
	Качмарський Степан	Порт Шарлот, Фла.
	Канівець Юрій	Савтінгтон, Кон.
	Карач Марія	Марлтон, Н.Дж.
	Кардаш Михайло	Філядельфія, Па.
	Каркоць Михайло	Мінеаполіс, Мін.
	Карпенко Борис	Савтфілд, Миш.
	Карпик Стела	Ворен, Огайо
	Кавка Володимира	Дрексел Гіл, Па.
	Хода Владислав	Норт Ендовер, Мас.
	Кічоровська Теодозія	Форест Гілс, Н.Й.
	Кібуц Богдан	Лас Крусес, Н.Мек.
	Кікцьо Анастазія	Бріджв'ю, Іл.
	Кінах Микола	Розел, Іл.
	Клос Марія	Даймонд Пойнт, Н.Й.
	Клименко Григорій	Клифтон, Н.Дж.
	Кобасяр Михайло	Йонкерс, Н.Й.
	Кобзан М.	Ст. Катеринс, Онт. Канада
	Коцибало Святослав	Кротон Он Гадсон, Н.Й.
	Кокольський Роман	Монтклер, Н.Дж.
	Колачко Іван	Твін Лейкс, Віск.
	Кологривенко Степанія	Гейлсбург, Іл.
	Копичук Роман	Ст. Августин, Фла.
	Корлатович Степан	Клівленд, Огайо
	Королишин Петро	Норт Порт, Фла.
	Коропецький Євген	Фергусон, Мо.
	Корчмарик Франко	Монреал, Кв. Канада
	Костів Юрій	Нью-Йорк, Н.Й.
	Коваль Захарій	Севіклі, Па.
	Ковальчик Юрій	Йонкерс, Н.Й.
	Ковальська Олександра	Саратога Спрінгс, Н.Й.
	Ковальська Євгенія	Люівіл, Кольо.
	Ковальський Валентин	Стерлінг Гайтс, Миш.
	Ковалюк Богдан	Перт Амбой, Н.Дж.
	Козак Ольга	Коламбія, Мд.
	Козак Лідія	Норт Порт, Фла.
	Козіцький Володимир	Йонкерс, Н.Й.
	Козуб Володимир	Сиракюз, Н.Й.
	Кравчук Микола	Менвил, Н.Дж.
	Кравчук Евстахій	Норт Порт, Фла.
	Краєвський Нестор	Гілсайд, Н.Дж.
	Крук Мирослава	Ворен, Миш.
	Кривуцький Іван	Коледж Парк, Мд.
	Кривулич Мирослав	Амстердам, Н.Й.
	Кривий Ярослав	Ворен, Миш.
	Крижанівська Ева	Лонг Айленд Сіті, Н.Й.
	Кух Володимир	Покіпсі, Н.Й.

5 дол.	Кухар Роман	Вікторія, Кен.
	Кухта Нестор	Нортрідж, Каліф.
	Кукіль Ярослава	Гартфорд, Кон.
	Кульчичий Володимир	Лорейн, Огайо
	Кульматицький Володимир	Сідер Новс, Н.Дж.
	Кулинич Петро	Йонкерс, Н. Й.
	Курилас Оленка	Вітон, Мд.
	Курис Богдан	Бронкс, Н.Й.
	Кусен Іван	Філядельфія, Па.
	Кушнір Ольга	Коламбія Гайтс, Мін.
	Кушнірук О.	Чикаго, Іл.
	Кузьма Роман	Рокі Гіл, Кон.
	Кузьмович Теодора	Дженкінтавн, Па.
	Кузик Володимир	Дженкінтавн, Па.
	Квасницька Анна	Апопка, Фла.
	Квітка Антон	Вінтер Парк, Фла.
	Лаврін Надія	Стерлінг Гайтс, Миш.
	Лень Мирослав	Н. Роялтон, Огайо
	Леськів Микола	Філядельфія, Па.
	Левків Василь	Рентон, Ваш.
	Літепло Сем	Бруклин, Н.Й.
	Лонишин Юрко	Самерсет, Н.Дж.
	Лопатчак, родина	Вест Сенека, Н.Й.
	Лоза Уляна	Бафало, Н.Й.
	Луцишин Мирон	Фінікс, Аріз.
	Лилак Микола	Рочестер, Н.Й.
	Лисак Теодозій	Парма, Огайо
	Лишик Микола	Перт Амбой, Н.Дж.
	Мацюк Богдан	Белін, Мд.
	Макійчик Василь	Стретфорд, Кон.
	Максимчук Степан	Джерзі Сіті, Н.Дж.
	Максимович Романа	Клівленд, Огайо
	Макух Григорій	Памона, Каліф.
	Марків Марія	Ню Гейвен, Кон.
	Мартинів Галина	Норт Порт, Фла.
	Марушки Марія і Микола	Чикаго, Іл.
	Марущак Ілько	Дірборн Гайтс, Миш.
	Маслій Микола	Філядельфія, Па.
	Мазепа Ілярій	Пунта Горда, Фла.
	Мельник Василь	Ворен, Миш.
	Мельник Михайло	Лівуд, Кенз.
	Міхаляк Ольга	Волнат Крік, Каліф.
	Міхняк Богдан	Клівленд, Огайо
	Міськів Володимир	Фрідлей, Мін.
	Міц Розалія	Стов, Па.
	Міз Любомир	Овк Форест, Іл.
	Мокрівський Іван	Ріго Парк, Н.Й.
	Мороз Текля	Ляшін Кв. Канада
	Мрилоцька Люба	Ярдвіл, Н.Дж.
	Мудрий Василь	Вудсайд, Н.Й.
	Мисик Павло	Дітройт, Миш.
	Музика Іван	Філядельфія, Па.
	Микита Роман	Ігонтавн, Н.Дж.
	Нагірна Ольга	Ізлингтон, Онт. Канада
	Натина Володимир	Річмонд Гіл, Н.Й.
	Нечепоренко Микола	Джеферсон, Огайо
	Неїлко Марія	Еленвіл, Н.Й.
	Ніньовський Михайло	Ворен, Миш.
	Новак Петро	Чикаго, Іл.
	Одарченко Петро	Такома Парк, Мд.
	Огаренко Володимир	Чикаго, Іл.
	Оленчук Елес	Парма, Огайо
	Олійник Анна	Філядельфія, Па.
	Олиник Юрій	Кармайкл, Каліф.
	Омельченко Сергій	Дірборн Гайтс, Миш.
	Онищук Катерина	Самерсет, Н.Дж.
	Оседерчук Ольга	Кренфорд, Н.Дж.
	Ощудляк Олександра	Гайленд Парк, Н.Дж.
	Пахолюк Ігор	Берлінгейм, Каліф.
	Панчак Базилій	Нью-Йорк, Н.Й.
	Панкевич Степан	Сілом Спрінгс, Аріз.
	Паньків Василь	Лодай, Н.Дж.
	Пасічна Анна	Ст. Пітерсбург, Фла.
	Пастушок Василь	Сватмор, Па.
	Павленко Павло	Евергрін Парк, Іл.
	Паченяк Микола	Філядельфія, Па.
	Перейма Ореста	Бафало, Н.Й.
	Петріна Андрій	Мт. Клеменс, Миш.
	Петрів Катерина	Самервіл, Мас.
	Петрик Люба	Дітройт, Миш.
	Петришин Олекса	Тандер Бей, Онт. Канада
	Петик Іванна	Філядельфія, Па.
	Піх Василь	Асторія, Н.Й.
	Підгірний Іван	Парма, Огайо
	Плескун Анна	Гайленд Лейк, Н.Й.
	Плешкевич О.	Парк Рідж, Іл.
	Полатайко Осип	Бетл Парк, Па.
	Полец Борис	Мінеаполіс, Мін.
	Попель Анна	Ворен, Миш.
	Попович Ярослава	Ст. Пітерсбург, Фла.
	Пращик Григорій	Вест Істон, Па.
	Приймак Степан	Рочестер, Н.Й.
	Пик Марія	Чикаго, Іл.
	Рачкевич Михайло	Чикаго, Іл.
	Рябокінь Галина	Ст. Пол, Мін.
	Ріпецький М.	Чикаго, Іл.
	Романцьо Василь	Вудгейвен, Н.Й.
	Самійленко Іван	Гантінгтон, Н.Й.
	Савчин Євген	Форт Колинс, Кольо.
	Сенечко Лев	Чикаго, Іл.

5 дол.	Сененко Яків	Сиракюз, Н.Й.
	Сенишин Марія	Денвіл, Н.Дж.
	Сербин Ольга	Монтреал, Кв. Канада
	Середович Михайло	Сиракюз, Н.Й.
	Шафер Наталія	Віліямставн, Н.Дж.
	Шандрук Петро	Філядельфія, Па.
	Шульга Андрій	Матітак, Н.Й.
	Шуст Адріяна	Фейрлон, Огайо
	Швед Степанія	Парма, Огайо
	Шишак Андрій	Фінікснвіл, Па.
	Сірик Іван	Чикаго, Іл.
	Сітко Віліям	Вест Ст. Пол, Мін.
	Скірка Микола	Йонкерс, Н.Й.
	Слевінський Тарас	Стретфорд, Кон.
	Сліпець Іван	Парма, Огайо
	Слук Микола	Слон, Н.Й.
	Слиж Роман	Ралей, П.Кар.
	Сливка Іван	Бунтон, Н.Дж.
	Смаль Ольга	Джуно Біч, Фла.
	Смолин Григорій	Пітсбург, Па.
	Смолинський Богдан	Шревсбурі, Мас.
	Смук Андрій	Коломбія, Кон.
	Солук Іванна	Лос Анджелес, Каліф.
	Соневицький Ігор	Нью-Йорк, Н.Й.
	Старущак Френцис	Веланд, Онт. Канада
	Стебельська Аркадія	Рідинг, Па.
	Стельмах Ігор	Ґлестонбурі, Кон.
	Стельмах Теодор	Лос-Анджелес, Каліф.
	Страшовський Юрій	Індіянополіс, Інд.
	Стрільбицький А.	Форт Вейн, Інд.
	Струць Іван	Чикаго, Іл.
	Струць Роман	Калгарі, Ал. Канада
	Ступар Теодор	Ла Порте, Інд.
	Субчак Леся	Кентон, Огайо
	Святківський Григорій	Слон, Н.Й.
	Щербанюк Григорій	Жолієт, Іл.
	Щендюх Олександер	Рокі Гіл, Кон.
	Шевчук Аня	Ветерсфілд, Кон.
	Шкварко Христина	Берклі Гайтс, Н.Дж.
	Штокало Юстина	Сарасота, Фла.
	Шуя Степан	Ст. Пітерсбург, Фла.
	Тарнавська Олександра	Торонто, Онт. Канада
	Татчин Степанія	Тімоніюм, Мд.
	Тхір Дмитро	Сикокус, Н.Дж
	Телюк Наталія	Стемфорд, Кон.
	Ткач Степанія	Монро Твп. Н.Дж.
	Ткач Л.	Ворен, Миш.
	Ткачук Гертруда	Тусон, Аріз.
	Тороус Емілія	Рочестер, Н.Й.
	Тренза Михайло	Карле Плейс, Н.Й.
	Треснєвський Роман	Ен Арбор, Миш.
	Тромса-Турчак Ірина	Трамбул, Кон.
	Турчак Люба	Самерсет, Н.Дж.
	Турченюк Богдан	Елкінс Парк, Па.
	Тутка Теодор	Довер, Н.Дж.
	Тишко Антон	Філядельфія, Па.
	Уздейчук Володимир	Йонкерс, Н.Й.
	Вайда Микола	Стемфорд, Кон.
	Вакуленко Віра	Коговз, Н.Й.
	Василенко Ія	Юніон, Н.Дж.
	Васильків Йосиф	Клифтон, Н.Дж.
	Ватраль Микола	Вестон, Онт. Канада
	Ведмідь Юрій	Самерсет, Н.Дж.
	Велих Микола	Сиракюз, Н.Й.
	Вербицький Лев	Вудсайд, Н.Й.
	Війтович Юрій	Чикаго, Іл.
	Візьнюк Павліна	Трой, Миш.
	Волошин Володимир	Вест Айслип, Н.Й.
	Вомпель Анна	Філядельфія, Па.
	Вовк Марія	Ворен, Миш.
	Вульчин М.	Мт. Вернон, Н.Й.
	Вигінний Петро	Чикаго, Іл.
	Винницька Патришія	Бетлегем, Па.
	Винник Роман	Гайт Парк, Н.Й.
	Ярко Микола	Іст Сиракюз, Н.Й.
	Ясінська Татіяна	Силвер Спрінг, Мд.
	Єрмоленко Валентина	Мінеаполіс, Мін.
	Юречко Михайло	Лорис, Стн. Па.
	Захарків Тамара	Потомек, Мд.
	Захарко Михайло	Менвил, Н.Дж.
	Зачко Софія	Норт Гейвен, Кон.
	Залиба Ірина	Істон, Па.
	Запутович Роман	Гілсдейл, Н.Дж.
	Завійський Володимир	Кларк, Н.Дж.
	Зазуля Т.	Ріго Парк, Н.Й.
	Зелена Ірина	Віндзор, Онт. Канада
	Зендран Іван	Ватервліт, Н.Й.
	Журак Анастазія	Ню Гайд Парк, Н.Й.
	Звіль Юрій	Нейплс, Фла.
3	Базиляк Ярослав	Ст. Пітерсбург, Фла.
	Мікітіч Карл	Лонг Айленд Сіті, Н.Й.
2	Ковалик Софія	Бетлегем, Па.
	Новосад Олександер	Дейтона Біч, Фла.
	Шайда Іван	Ст. Пол, Мін.
1	Вігак Василь	Ютика, Н.Й.
	Разом	**10,925.59 дол.**

Щиро дякуємо всім за фінансову підтримку „Свободи“ – найстаршої української газети в світі.

НА ДОЗВІЛЛІ

Виставки української філателії

Вершиною діяльности кожної філателістичної організації є виставки. Минулого року в Україні відбулись чотири національні філателістичні виставки – у Севастополі, Донецьку, Дніпропетровську та Одесі. У доволі складній ситуації опинилися севастопольські філателісти, адже проводити в зросійщеному Севастополі будь-який культурний захід українського спрямування, в тому числі філателістичну виставку, присвячену 80-ій річниці підняття українського прапора на кораблях Чорноморської фльоти, завдання нелегке. Але виставка у Севастополі мала успіх.

Минулорічний національний філателістичний вернісаж у Дніпропетровську відбувся передовсім завдяки старанням обласної дирекції „Укрпошти", але й місцеві філателісти не залишалися осторонь, а Віталій Малов вже цього року здобув для української філателії дві Великі позолочені медалі на европейських виставках у Словаччині та на Кіпрі.

Що ж ми побачили в Одесі? Мало того, що виставка не стала національною ні за духом, ані за змістом (скоріше всього, була вона космополітичною), але на ній аж чотири експонати були представлені ксерокопіями, більше того – один з них всупереч існуючим правилам був відзначений Великою золотою медалею та нагородою Генеральної дирекції „Укрпошти". Всупереч положенню про національні виставки було укладено такий реґламент національної виставки в Одесі, що на „Одесафіл-2002" переважали колекціонери з Москви, яким було віддано не тільки значну частину вищих нагород, а й пріоритет в експозиційній площі. У той же час багатьом вітчизняним філателістам було відмовлено в прийомі заявок на „Одесафіл-2002", позаяк їх експонати були обсягом тільки 5 стендів, а оргкомітет вимагав колекцій обсягом 8 стендів. Мало того, через брак стендів, більшість прийнятих на виставку експозицій взагалі не була показана.

Потрібно підняти не тільки рівень національних філателістичних вернісажів, але й їх престиж, не залишаючи їх на відкуп авторитарних організаторів. Пора вже вийти з ініціятивою про організацію в Україні европейської філателістичної виставки у 2006 році. Наша сусідка Словаччина, яка стала незалежною у 1993 році, успішно провела европейську філателістичну виставку в липні 2002 року. Тож настав час і Україні гостинно відчинити двері для европейської і світової філателії. Це значно підніме престиж не тільки нашої національної філателії, але і в цілому нашої держави.

Олександер Жарівський,
голова Львівського обласного товариства філателістів

Поштова картка з кінця світу



Колекціонери полюбляють різні рідкісні речі, тому особливо цінуються, наприклад, листи з „Титаніка" чи дирижабля „Гінденбурґ", поштові конверти того часу, коли ще не було поштової марки і т. ін. Цю зацікавленість врахували працівники пошти в Арґентині, які надали туристам можливість ставити на листах і картках печатку з написом „Кінець світу". За край світу вони вважають найпівденнішу точку своєї країни на Вогняній Землі, в містечку Ішуала. Поштову картку з рідкісним штемпелем надіслала до „Свободи" Божена Ольшанівська з Нюарку, Н. Дж., яка у березні здійснила морську подорож довкола Південної Америки.

А вже сонечко гріє...



Світлина головного редактора УНІАН Олександра Харченка, Київ

Вірші з українського села

Я дякую членам Комітету допомоги Україні Північного Нью-Джерзі за тижневик „Свобода", який вони для мене передплатили. Мій старенький телевізор не працює, на інші газети грошей не маю, тому „Свобода" для мене (і односельців) є єдиним джерелом, з якого я дізнаюсь про політичні події, про ваше життя, бачу завжди усміхнені обличчя союзівців, і від усієї душі радію за Вас. Очевидно, така моя доля, що своє життя я нормально, чисто по-людськи так і не жила.

Я – учителька-пенсіонерка. Маю пільги на оплату електроенергії і води. Минулого року отримала пільговий талон на тонну твердого палива, але не використала його, бо не мала коштів. А у 2003 році пільги скасовують, переходять на одноразову адресну допомогу, яку, розуміється, не кожен отримає.

Після холодної зими, після пережитого хатнього холоду, до мене повернулася астма у важкій формі. Чекаю тепла, а тим часом написала для читачів „Свободи" два вірші, які посилаю.

Наталя Кушнір,
с. Світлогірське, Кобеляцького району, Полтавської обл.

Берегиня

Красива жінка берегиня,
Вона розумна і проста,
В сім'ї вона, немов богиня –
Завжди усміхнені уста.
Вона мов пташка на сторожі,
Сімейний спокій берегла,
В оселі власній і в дорозі,
Вона задумана була.
Красива жінка берегиня,
Чи то весела, чи сумна
Вона в житті твоїй єдина
І матір для дітей – одна.
Вона любила чоловіка
І дітьми тішилася з ним,
Бо добре знала, що навіки
В судьбі, в коханні він – один.
Бо він є батьком сина й доні,
І Богом посланий він їй,
В його руках її долоні,
Лише тепло їх відігрій.
Красива жінка берегиня,
Чи молода, чи вже в літах,
Із роду в рід своє уміння
Несе у серці, і в устах.

Ворскла

Тече Ворскла, вітром вкрита,
Поміж берегами,
Якби вміла говорити,
Стала б свідком з нами.
Скільки тут всього бувало
Доброго і злого!
Скільки люду спочивало
З дальньої дороги!
Тепер трудно розпізнати
Ті часи минулі,
Де та правда, що й казати,
Люди призабули...
Тече Ворскла, Дніпро будить,
Чистою водою,
Несе радість тим, хто любить
Вірною любов'ю.
Тече Ворскла, котить хвилі
Щодня, щохвилини,
Пам'ятайте небо синє,
Рідну Україну.

КАТАЛОГ КНИЖОК-ВИПРОДАЖ

Автор і назва	Ціна в доларах
Ващик, Петро. Воїн армії Ісуса. Публіцистично-документальна повість. Видавництво Каліфорнія, Сакраменто, 2001 р. М. обкл., стор. 116.	8.00
Ващик, Петро. Зоряні вітрила. Поезії. Рівне-Коннектикат, 2001р. Укр.-англ. мова. М. обкл., стор. 72.	6.00
Весняний Микола. Хитромудрий кіт. Віршована казка. Рівне, 1996 р. М. обкл., кольорові ілюстрації, стор. 125.	8.00
Сверстюк, Євген. Блудні сини України. Літературно-критичні статті і виступи автора, присвячених відродженню духовности й морально-естетичним проблемам. Київ, 1993 р. Тв. обкл. Стор. 255.	10.00
Словник української мови в малюнках. Загадки, прислів'я, скоромовки, фразеологія. Кольорові ілюстрації. Побільшений формат. Київ, „Освіта", 1995 р. Тв. обкл., стор. 415.	25.00
Танюк Лесь. Монологи. Театр, культура, політика. Харків, „Фоліо", 1994 р. М. обкл. Стор. 383.	12.00
Хмельковський Левко. „Мобілізовані на смерть". Видавництво „Стефанус", 2002 р. Стор. 80.	6.00
Хмельковський Левко. „1937". Книга-документ про репресії комуністичної доби". Видавництво „Стефанус". 2002 р. Стор. 196.	11.00

Ціни подані з пересилкою. **Мешканці Нью-Джерзі повинні заплатлити 6% стейтового податку**

Адреса: SVOBODA, BOOKSTORE, 2200 Route 10 West, P.O. Box 280, Parsippany, NJ 07054

• ПРАЦЯ •

Пластова Оселя „Вовча Тропа" (East Chatham, NY) пошукує працівників до кухні та до господарки. Платня за домовленням. **Прошу тел.: (215) 723-3816**

ВИБИРАЮЧИ ПОДАРУНОК РІДНИМ І ЗНАЙОМИМ – ВИБЕРІТЬ – СВОБОДУ"! НАЙСТАРІШИЙ І НАЙБІЛЬШ ШАНОВАНИЙ УКРАЇНСЬКИЙ ЧАСОПИС В ДІЯСПОРІ

Передплата на рік лише 55 дол.

"СВОБОДА" запрошує до праці продавців реклями

Ви можете прислужитися громаді й українській пресі, збираючи реклямні оголошення та передплатників для „Свободи", а також продавати газету у Вашій місцевості, отримуючи при тому винагороду. За детальними інформаціями просимо звертатися до Марійки Осціславської на тел.: **(973) 292-9800, дод. 3040**

ЗМІНА АДРЕСИ

❑ „Свобода"   ❑ „The Ukrainian Weekly"

СТАРА АДРЕСА:

Число Відділу (якщо член УНС) ....

Ім'я і прізвище ....

Адреса ....

....

НОВА АДРЕСА:

Ім'я і прізвище ....

Адреса ....

....

**Зголошення присилати до:
Svoboda/The Ukrainian Weekly
P.O.Box 280, Parsippany, NJ 07054**

На зміну адреси проситься долучити $1.00
ПЕРЕВЕДЕННЯ ЗМІНИ АДРЕСИ ТРИВАЄ 1-2 ТИЖНІ

У глибокому смутку повідомляємо, що в четвер, 1 травня 2003 р. у Nutley, NJ відійшов у вічність на 78-му році життя наш найдорожчий БАТЬКО, ДІДУСЬ і ПРАДІДУСЬ

бл. п.

ЛЕОН ЗИМАН

нар. в Україні.

Похоронні відправи відбулися в п'ятницю, 2 травня 2003 р., о год. 10:45 ранку в церкві св. Марії в Nutley, NJ, а відтак на Holy Cross Cemetery в North Arlington, NJ.

Горем прибиті:
доньки – МАРІЯ ДІ НАРДО
– ОЛЬГА ЛАВЕЛЛА
– НАСТЯ ІМПЕРАТОР
7 внуків і 4 правнуки.

Вічна Йому пам'ять!

СЕРЕДОВИЩЕ УГВР І ПОЛІТИЧНА РАДА ОУНз діляться сумною вісткою з членами і українським громадянством, що 6 травня 2003 р. у Ірвінгтоні, штат Нью-Джерзі, на 80-му році багатотрудивого життя, несподівано перенісся у Божу вічність

бл. п.

ОЛЕКСАНДЕР БІЛЕВИЧ

член Середовища УГВР, вояк УПА, який боровся на Закерзонні, і політично-громадський діяч.

Дружині Ірині, синам Зенону і Роману складаємо глибоке співчуття

Вічна Йому пам'ять!

В 40 ДЕНЬ СМЕРТИ
нашої найдорожчої МАМИ, БАБУСІ, СЕСТРИ, ТЕТИ і КУЗИНКИ

бл. п.

АННИ ГАРАС

будуть відправлені

СЛУЖБИ БОЖІ

в церквах:

- Бетлегемі, Па.;
- Нью Бранзвику, Н.Дж.;
- Кергонксоні, Н.Й.;
- Норт Порті, Фла.;
- Сієтл, Ваш.;
- Форт Ворт, Тек.;
- Перечині, Україна;
- Нижньому Березові, Україна;
- Києві, Україна.

Родину, приятелів і знайомих просимо о молитви за душу Покійної.

Донька і син з родинами

ГОЛОВНА УПРАВА
ОБ'ЄДНАННЯ КОЛИШНІХ ВОЯКІВ УПА США і КАНАДИ
ділиться сумною вісткою зі своїм членством, друзями по зброї та українською громадою, що в Ірвінгтоні (штату Нью-Джерзі, США), 6-го травня 2003 року, на 80-му році життя, відійшов у вічність

бл. п.

ОЛЕКСАНДЕР БІЛЕВИЧ

"БОРСУК"

Колишній вояк УПА, санітар і бойовик Служби Безпеки на теренах Холмщини-Грубешівщини, довголітній член Об'єднання кол. Вояків УПА, член і секретар ОБВУА, громадський діяч.

ПАНАХИДА буде відправлена в похоронному заведенні Литвин і Литвин, в четвер, 8 травня 2003 р., о год. 7:30 веч. Похоронні відправи відбудуться в п'ятницю, 9 травня 2003 р. Тлінні останки спочинуть на цвинтарі св. Андрія Первозваного в С. Бавнд-Бруку, Н. Дж.

Дружині Ірині (Лесі), синам Зеноновію й Романові, та ближчій і дальшій родині складаємо щирі співчуття.

Вічна йому пам'ять!

Ділюся сумною вісткою, що 3 травня 2003 р. відійшов у вічність по довгій хворобі, на 93-му році життя, мій дорогий ЧОЛОВІК

бл. п.

ЕРАСТ ДЗЮБИНСЬКИЙ

У глибокому сумі
ВАЛЕНТИНА ДЗЮБИНСЬКА.

Крім дружини Покійний залишив засмучених:
внучку – ЕМІ ПРОЗЕН
брата – РОМАНА з родиною
швагра – ВАСИЛЯ ГРИШКА з родиною
і багатьох побратимів і друзів.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 8 травня 2003 р. в катедрі св. Миколая (Київський Патріярхат) в Купер Сити, Фльорида, а похорон на православному цвинтарі св. Андрія Первозваного в С. Бавнд Бруку, Н.Дж.

Вічна Йому пам'ять!

П О Д Я К А

З волі Всевишнього несподівано відійшов від нас у вічність
5 березня 2003 р. наш найдорожчий СИН, ЧОЛОВІК і БАТЬКО

бл. п.

ЛЮБОМИР ТАРАС КУЛИНИЧ

Складаємо сердечну подяку Всечесному о. Пилипові Винярeві, парохові Церкви св. Михаїла, о. мітратові Іванові Терлецькому, о. Володомирові Куцаєві та Rev. Father Park, President of Fordham Preparatory School, за відслуження похоронних відправ і Панахид, прощальні слова та вислови співчуття.

Щиро дякуємо вівтарним хлопцям Миколі Балко, Андрієві Бибель, Романові Козіцькому, Миколі Періх за те, що прислуговували до св. Літургії.

Складаємо подяку Ярославові Кулиничеві за прощальні слова.

Особлива подяка вчителям Francisco Oller CS 61, вчителям і учням Fordham Preparatory School, The Ursuline School та Школи Українознавства за участь у похоронних відправах.

Щиро вдячні родині, приятелям і знайомим, які так численно прибули з близьких і дальших сторін, щоб взяти участь у похоронних відправах і віддати останню пошану покійному Любомирові. Дякуємо за молитви, вислови співчуття, квіти, пожертви на Богослужби та добродійні цілі.

НА БОГОСЛУЖБИ ЗА УПОКІЙ ДУШІ БЛ. П. ЛЮБОМИРА зложили:
Богдан і Христя Балко, Sister Jean Baptiste & The Ursuline School Administration, Rev.Thomas G. Benz, S.J., Петро і Евгенія Бибель, Leonard Cascone, Paul Collins & Family, M/M Frank Costa & Costa Families, M/M Helen Donohue, M/M Thomas Drohan, родина Гойдич, Іван Гірний, родини Федун і Іванчук (50 дол.), M/M John Ferguson, Pat Flynn, M/M A. Germano, Стефан і Тереса Капітула, Анна Король, Ричард Котелець, Юлія Криса, Петро і Ольга Кулинич, Mary Ann Maurer, M/M Maurissey, Павло і Надя Микитин, Петро і Іванка Оліярчик (20 дол.), Юлія Періх, Андрій Рао, Анна Марія Рибальченко, M/M A. Romano, Sister Jean Sapan, Ліда Стасюк, Павло Шкафаровський з родиною, Анна Терлецька (20 дол.), Богдан і Володимира Вітюк, Михайло і Стефанія Зварич, Леся Цебрій-Рао, Ronald Yaskovic.

КВІТИ ПРИСЛАЛИ:
Іван і Ліса Бибель; Cecile Cain; Kennedy Family; Kealey Family; Ярослав, Зенон, Любомир Кулинич з родинами; Юрій і Етел Петричка; Іванна Рійд з дітьми Андрієм і Васильком; Jeffrey C. Riecker, CPA; Норай і Ірена Телян; The Ursuline School – 8 кл.; Ірина Райко й Наталя Яновська.

КОШИКИ ОВОЧІВ і ХАРЧІ ПРИСЛАЛИ:
Анна і Лана Абрускато, De Luca Family, Іван і Галя Лотоцькі, Леся і Роман Козіцькі, Наша Українська Рідна Школа в Філядельфії, Luisa & Carl Smith.

ПОЖЕРТВИ В ПАМ'ЯТЬ ПОКІЙНОГО НА ЦЕРКВУ СВ. МИХАЇЛА зложили:

по	100.00 дол.	Оксана Кулинич, Ярослав і Марія Кіцюк;
по	75.00	Анна Коцур, Володимир і Міля Щур;
	70.00	д-р Ириней і Лариса Гутникевич;
по	50.00	Анна Боднар, Оксана і Олесь Гулинські, Ярослав Кіцюк, д-р. Орест і Марійка Козіцькі, Петро і Ольга Кулинич, Мирон і Славка Періх;
	30.00	Петро і Оксана Дуда;
по	25.00	Іван і Ліса Бибель, Семен і Ева Вариха, Томас і Оля Дебруін, Михайло і Марія Зауличні, Дмитро і Рузя Глушко, Браєн і Ірка Грейо, Йосиф і Дарія Ґешлер, Володимир і Анна Козіцькі, Едвард і Ким Коцур, Теодор і Доротея Коцур, Ніна Кулинич, д-р Ярослав Моцюк, Славко і Леся Палилик, Ярослав і Юлія Сисак, Орест і Доротея Тороус, Стефан і Марія Шульган;
по	20.00	Ярослав і Ірена Вариха, Андрій і Христя Данилюк, Володимир Гац, Роман і Марія Глушко, Теодор і Ірина Гошко, Еміль і Анна Яцевич, Богдан і Ірина Ковалик, Мирон і Трейсі Куземчак, Андрій і Марія Медвідь, родина Новак, Роберт Одомірок, Павло і Стефанія Одомірок, Йосиф і Анна Щур, Петро і Стефанія Терлецькі, Марія Ференс;
	15.00	Марія Шмагай;

НА УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ зложили:

по	100.00	Оксана Кулинич, Ярослав і Марія Кіцюк, Ярослав Кулинич, Орест і Леся (Храплива) Щур;
	60.00	Ольга Гасецька і Ірена Чума;
по	50.00	Елвис і Евгенія Вукоса та Наталя Невмержицька, Святослав і Гізеля Коцибала та д-р Аркадія Коцибала, Петро і Ольга Кулинич, Ярослав і Люба Федун, Лев і Галина Футала;
	45.00	Ігор Макаренко;
по	40.00	Петро і Анна Вариха, Адріян і Ліля Іванчук;
по	25.00	Теодор і Доротея Коцур, Марія Кулинич Бабюк, Іван і Анна Михаляк, Осип і Люба Садницькі, Норай і Ірена Телян, Петро і Марія Шкафаровські, Стефан і Стефанія Шкафаровські;
по	20.00	Олександер і Мінедора Білан, Стефан і Андрея Вариха, Василь і Марія Закотиря, Богдан і Ірина Ковалик, Яник і Бася Куземчак, Станислав і Оля Мельничук, Марія Мотрук, Теодор і Анна Островські, Стефан і Оля Рудик, Рікі і Стефка Ткачук, Володимир і Марія Уздейчук, Василь і Христя Шпинда;
	10.00	Уршуля Климко.

НА ШКІЛЬНИЙ ФОНД ДЛЯ ДІТЕЙ (college fund):

	250.00	Батьківський Комітет Школи Українознавства в Йонкерсі;
	200.00	Адріян і Оксана Керод;
по	100.00	Григорій і Наталя Бердін, Ірина Керод, Ярослав і Марія Кіцюк, Ґері і Соня Смит, Андрій і Марта Шевчик, Любомир і Леся Щур;
	60.00	Рей і Соня Томас;
	50.00	Ольга Обаревич.

Нехай Всевишній Господь сторицею винагородить усіх, що відчули наш біль і допомогли нам своїми молитвами й участю у похоронних відправах попрощати покійного Любомира в останню путь, де життя вічне і де немає ні журби, ні скорбот. Нехай Господь усіх Вас благословить своїми многими ласками.

Дружина – Оксана Кулинич
Діти –Тарас і Ксеня

Ділимося сумною вісткою, що 3 квітня 2003 р. після тяжкої недуги відійшов від нас на 81-му році життя наш найдорожчий
МУЖ, БАТЬКО, ДІДУСЬ, БРАТ і ШВАҐЕР

бл. п.

ІВАН ТЕРЕЛЯ

нар. у Новоселиці, Закарпаття.

Похоронні відправи відбулися 8 квітня 2003 р. в українській католицькій церкві Пресвятого Серця Христового у Джонсон Сіті, Н.Й.

Горем прибиті:

дружина	– ЛЮБА з дому ФЕДАНКІВ
сини	– ЮРІЙ з дружиною МАРІЙКОЮ і трьома синами
	– ІВАН з дружиною МАРІЄЮ і трьома синами
	– ВОЛОДИМИР з дружиною ІРИНОЮ
сестри	– СОНЯ, АННА, МАРУСЯ, ЕВА з родинами в Україні
ближча родина	– ДРЕВНИЦЬКИХ і ЧЕБИНЯКІВ в Америці

Вічна Йому пам'ять!

Ділимося сумною вісткою, що 4 травня 2003 р. відійшов у вічність на 96-му році життя, по короткій недузі, наш найдорожчий
ТАТО, ДІДУНЬО, ШВАҐЕР, СТРИЙКО і ВУЙКО

бл. п.

ЄРОНІМ ЛОҐУШ

нар. в м. Язловець, Тернопільської обл.
Довголітній заслужений член управи Народного Дому і УККА, та член Пласт Приюту в Гартфорді.

ПАНАХИДА відбулася 6 травня 2003 р. в похоронному заведенні „Литвин і Литвин".

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в церкві св. Івана Хрестителя в Нюарку. Покійного поховано на українському цвинтарі св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н.Дж.

Горем прибиті:

донька	– ОКСАНА СТЕРАНКА
внуки	– ТУНЯ з чоловіком ОЛЕГОМ ДАНИЛЮКОМ
	– АДРІЯН СТЕРАНКА з дружиною НІКОЛ
швагрова	– МАРІЯ ГАФТКОВИЧ-ТЕСЛЯ

ближча і дальша родина в Америці, Канаді і в Україні

Вічна Йому пам'ять!

Ділимося сумною вісткою, що 29 квітня 2003 р. відійшла у вічність в місті Житомир, в Україні, на 79-му рожі життя наша найдорожча
СЕСТРА, МАМА, БАБУНЯ і ПРАБАБУНЯ

бл. п.

АЛІЦІЯ ФРИГОВИЧ

з дому БАРАН

„Маруся" член медичного відділу УПА
сотня Крука – Івано-Франківщина

У безмежному смутку залишила:

в Житомирі	– доньку ТАНЮ
	– внуків ІРУ, ЮРКА, НАТАЛКУ
	– правнука ОЛЕКСАНДРА
у Львові	– двоюрідні сестри НАТАЛКУ і ОЛЬГУ
в Торонто	– сестру ІРИНУ БАРАН-ЯРІШ

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в Житомирі з греко-католицької церкви св. Василія Великого.

Вічна Їй пам'ять!

Замість квітів на свіжу могилу

бл. п.

ОЛЕНИ ЧОРНОЇ

складаємо на:

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ – 400 дол.
„ДОЛЯР НА УКРАЇНУ" – 400 дол.

Ксеня і Бирт Ренфроу
Христина Карпевич

Ділимося сумною вісткою, що в п'ятницю, 2 травня 2003 року помер у Брукліні, Н.Й. дорогий МУЖ, ТАТО і ДІДУСЬ

бл. п.

ІВАН ЧОРНИЙ

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися у вівторок, 6 травня 2003 р. у Holy Ghost Ukrainian Catholic Church, а відтак на Holy Spirit Ukrainian Catholic Cemetery.

У глибокому смутку залишилися:

дружина – АНАСТАСІЯ (ДАЙНОВА)
дочка – РОСІТА ПОЛІЩУК
зять – АЛЕКСАНДЕР ПОЛІЩУК
внуки – ПЕТРО ПОЛІЩУК
– ПАВЛО ПОЛІЩУК з дружиною АНЕЮ

Вічна Йому пам'ять!

СЕРЕДОВИЩЕ УГВР і ПОЛІТИЧНА РАДА ОУНз

Ділиться сумною вісткою з членами й українським громадянством, що 3 травня 2003 р. у Норт-Порті, Фльорида, на 81 році багатотрудивого життя перенісся у Божу вічність

бл. п.

д-р МИХАЙЛО ГОЛОВАТИЙ

учасник українського визвольного руху під час Другої світової війни і політично-громадський діяч.

Дружині ІВАННІ з дітьми складаємо глибоке співчуття

Вічна Йому пам'ять!

Ділимося сумною вісткою з рідними, приятелями і знайомими, що в неділю, 27 квітня 2003 р. упокоїлася в Бозі наша дорога і незабутня МАМА, БАБЦЯ і СЕСТРА

бл. п.

МИРОСЛАВА ЛІЩАК

з дому БУЛЬВАН

нар. 25 вересня 1926 р. у Бориславі, Україна.

ПОХОРОННІ БОГОСЛУЖЕННЯ відбулися в четвер, 1 травня 2003 р. в українській католицькій церкві св. Анни в Austintown, OH, а опісля на Calvary Cemetery, Youngstown, OH.

У глибокому смутку залишилися:

син – МИРОН з дружиною ТАМАРОЮ
внуки – ОЛЕКСАНДЕР і НАТАНЯЛ
донька – МАРІЙКА
сестри – ЛЮБОМИРА ЛУЦЬ з мужем ГРИГОРІЄМ
– ЕМІЛІЯ ЦЬОЦЬ з мужем МИКОЛОЮ
та ближча і дальша родина.

Вічна Їй пам'ять!

УКРАЇНСЬКЕ ПАТРІЯРХАЛЬНЕ ТОВАРИСТВО в США

Ділимося сумною вісткою, що 23 квітня 2003 р. по довгій і тяжкій недузі помер

бл. п.

ЮЛІЯН ГОЛОВЧАК

Член крайової управи Українського Патріярхального Товариства в США, член управи Релігійного Товариства св. Софії, і активний у Філядельфійському відділі Українського Патріярхального Товариства.

Висловлюємо щире співчуття дружині покійного Юліяна шановній пані ОЛЕНІ, дітям і внукам.

Нехай американська земля буде Йому легкою.

В глибокому смутку члени та управа
Філядельфійського відділу
Українського Патріярхального Товариства

ФІЛЯДЕЛЬФІЙСЬКИЙ ВІДДІЛ ТОВАРИСТВА УКРАЇНСЬКИХ ІНЖЕНЕРІВ АМЕРИКИ

ділиться сумною вісткою зі своїм членством і українською громадою, що 23 квітня 2003 року відійшов від нас у вічність наш довголітній активний член

бл. п.

інж. ЮЛІЯН ГОЛОВЧАК

ПАРАСТАС був відслужений у четвер, 1 травня в похоронному заведенні Насевичів, а ПОХОРОННІ БОГОСЛУЖЕННЯ відбулися в п'ятницю, 2 травня в українській католицькій церкві Царя Христа у Філядельфії. Тлінні останки Покійного спочили на цвинтарі у Факс Чейсі, Пенсильванія.

Все членство ТУІА складає вислови глибокого співчуття дружині ОЛЕНІ, донькам ХРИСТИНІ, РОКСОЛЯНІ, ОЛЕКСАНДРІ і синові АНДРІЄВІ з родинами та всій Родині.

Вічна Йому пам'ять!

УПРАВА ВІДДІЛУ

Ділимося сумною вісткою, що в понеділок, 21 квітня 2003 р. в Норт Гейлдон, Н.Дж., після тяжкої і тривалої хвороби, відійшов у вічність

бл. п.

ІВАН ТУРЧАН

Покійний закінчив хемічний факультет при Farleigh Dickinson University, працював хеміком у US Food and Drug Administration, і професором у Rutgers University. Покійний ветеран Корейської війни, довголітній пластун, член Загону „Червоної Калини", виховник юнацтва в пластовій станиці Пассейку, колишній член хору „Думка" в Нью-Йорку.

Залишив у смутку:

синів – НЕСТОРА і ПАВЛУСЯ
доньок – ДІЯНУ ПЕТРИК і КАТЕРИНУ ТУРЧАН
внуків – НАТАНА, ЛАКЛАНА, ДИЛАНА і ЛУСІЯНА
сестер – МАРІЙКУ ПАЛІЙ і ТЕОДОЗІЮ ЛАСТОВЕЦЬКУ

Перед Його смертю відійшли у вічність дружина ЕВГЕНІЯ та нещодавно брат СТЕФАН.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ були відслужені в суботу, 26 квітня 2003 р. в церкві св. Марії у Вашінгтонвіл, Н.Й.

Поховано Покійного на цвинтарі св. Духа в Гемптонбургу, Н.Й.

Вічна Йому пам'ять!

Замість квітів родина поручає складати датки на Alzheimer Association, 225 N. Michigan Avenue, Suite 1700, Chicago ILL 60601-7633. Tel.: 800-272-3900. Specify John W. Turczan Memorial (www.alz.org). Датки можна також переслати на вище згадану установу через родину: Nestor Turczan, 518 Alta Vista, Monrovia, CA 91016.